Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı

MÜCADELE

Haftalık Siyasi Gazete, Fiyatı: 20.000 TL. 30 Nisan 1994 Sayı: 95

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ

SUSMANIN ZAMANI DEĞİL

İşinden atılacak yüz binlerce işçi ve memur için; sattığını bir daha yerine koyamayan esnaf için; ektiği tohumun, akıttığı terin karşılığını alamayan yoksul köylü için; polis işgali altında, paralı eğitime zorlanan gençlik için; horlanmayı, iki kez ezilmeyi ve mutfaktaki yangını en fazla hisseden kadınlar için; sofrasından lokması çalınan, copla ve terörle teslim alınmak istenen tüm emekçi halk için; susmanın zamanı değil... SUSMAK AÇLIĞA, ONURSUZLUĞA BOYUN EĞİŞTİR. ŞİMDİ GÜCÜMÜZÜ GÖSTERMEK ZAMANIDIR.

1 MAYIS'TA

1 MAYIS'TA HAYATI DURDURALIM

İktidarın soygun paketine karşı öfkemizi haykırmak için; birbirine kırdırılmaya çalışılan halklarımızın birliği ve kardeşliği için; ekmeğimizi, onurumuzu, özgürlüğümüzü, geleceğimizi sahiplenmek için 1 MAYIS'TA KAVGANIN YÜREĞİNDE OLALIM.

"AYAĞA KALK" ÇAĞRIMIZ HİÇ DİNMEMELİ

Açlığa ve zulme karşı mücadele yalnızca bugünün mücadelesi değildir. Çağrımız hiç dinmeksizin ulaşmalıdır emekçilere. 1 Mayıs'dan sonra da "Genel Grev", "Genel Direniş" şiarıyla açlığa ve zulme karşı mücadeleyi süreklileştirelim. DEVRİME YÜRÜYELİM.

AÇLIĞA VE ZULME KARŞI

AYAĞA KALK!

Ülkemiz, ekmeğimiz ve onurumuz için

ALANLARA

MERHABA

Yarın 1 Mayıs, alanlarda olacağız hepimiz. Alanları sarı ve gerici sendikacılara bırakmayacağız. Sloganlarımız 1 Mayıs'ta açlığa ve zulme karşı ayağa kalkışı haykıracak, daha da siyasallaştıracak...

1 Mayıs öncesi İstanbul sokakları Mehmet Akif Dalcı'nın 1 Mayıs'ta halkı ayağa kalkmaya çağırdığı afişlerle donatıldı. Polis ise Mehmet Akif Dalcı'nın resminin bulunduğu bu afişlerden oldukça rahatsızdı. Sokaklarda başka birçok 1 Mayıs afişi olmasına rağmen, Yoksul Halkın Gücü'nün bastırdığı afişleri asanlar gözaltına alındı. Duvarlardaki afişlerin bir bölümü asıldıktan kısa süre sonra ya bizzat polis tarafından ya da polisin zorladığı insanlar tarafından yırtıldı. Ama her şeye rağmen Dalcı'nın çağrısı duvardan silinemedi...

Afişlemeden dolayı gözaltına alınan bir okurumuza polis "Bu afiş yasal biliyorum, hakkında toplatma kararı da verilmedi, ama ben bu afişten rahatsız oluyorum" diyordu. Mehmet Akif Dalcı'nın resmini görünce, onu katleden meslektaşının akıbeti geliyordu herhalde aklına...

Bu sayımız da toplatıldı. Yine "örgüt propagandası yaptığımız, devletin bölünmez bütünlüğünü tehdit ettiğimiz ve halkı isyana teşvik ettiğimiz" gerekçeleriyle...

Geçtiğimiz Cumartesi günü Samsun istasyon pazarında özel sayımızı dağıtan Gülsüm Çil ve İbrahim Biberoğlu gözaltına alındı. Aynı gün saat 16.00'da Samsun büromuz basıldı. Ellerinde arama izni olmaksızın büroda bulunan özel sayılar, gazetemizin ciltleri ve haber konusu olabilecek materyallere el koydular. Muhabirimiz Özlem Türk ile Caner Kılıç, Ahmet Durmuşoğlu, Erdal Alemdar ve Fırat İsmindeki okurlarımız gözaltına alındı ve iki gün sonra çıkarıldıkları mahkemede Gülsüm Çil ile İbrahim Biberoğlu tutuklandılar.

Malatya'da 24 Nisan günü yine gazete satışı yapan okurlarımız gözaltına alındılar. Gözaltına alınan Özgür Ünver ve Hatice Emeksiz önce Yüzyıl Karakolu'na, sonra da siyasi şubeye götürüldüler. İşkencelerden sonra ikinci gün DGM tarafından tutuklandılar.

Hakkında giyabi tutuklama kararı çıkarılmış olan Ankara temsilcimiz Serdal Gelir tutuklanarak Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'ne gönderildi.

Adana büromuza sivil faşistler ve polislerin saldırıları sürüyor. Daha önce büromuzun camları birkaç defa kırılarak çalışanlarımız gözaltına alınmıştı. Son olarak da 23 Nisan akşamı büromuzun kapısındaki tabela sökülüp çalındı. Bizleri baskı altına alarak yıldıramayanlar her yol mübah diyenler artık bu tür yöntemlere başvuruyorlar...

Bir hafta sonra görüşmek dileğiyle

Taşa sarılışın simge oldu dilimizde. Öfkeydi haykırdığın 1 Mayıs 1989'da. Binlerle yürüdük o gün. Tarlabaşı'ndan, Şişhane'ye döndüğümüzde kurşunlar yağıyordu arkamızdan. Kahpe kurşunlar, seni aramızdan alırken hep bir ağızdan haykırıyorduk: "YAŞASIN 1 MAYIS!" O gün senin bedenini toprağa verirken, kavganı yarınlara taşımaya ant içtik. Taş değil yürekti elindeki. Taş değil yürekti elimizdeki. Onları savura savura düşmanın saflarına, bugüne geldik. 1 Mayıs'ı kazandık. İşte bak, bugün senin gibi ön saflarındayız kavganın... Daha savuracak çok taş var elimizde. Çünkü kazanacak çok şey var... Seninle yürüyor şimdi binler, andımızı tuttuk, öfkeni öfkemiz yaptık, sen sıkılı tut yine yumruğunu... Sıkılı tut, kazanacağız, yalnız 1 Mayıs'ı değil, geleceğimizi kazanacağız...

Vurulup düşmüşsün
Yatarsın kan revan
Yatarsın boylu boyunca
Buz tutmuş bedenin
Açılmamış yumruğun...

MÜCADELE

İÇİNDEKİLER

- Dipten gelen dalga 3
- Açlığa ve zulme karşı öfke alanlara taşıyor... 4-6
- Kürt halkı baskı altındayken Türk halkı da özgür olamaz 7
- Sömürüye ve zulme karşı mücadeleye... 8-10
- Ekonomik kriz, batan bankalar ve küçük tasarruf sahipleri... 11
- Kitlelerin bilincine ve yüreğine ulaşabilmeliyiz... 12-13
- Ruanda ve Burundi; Emperyalistlerin yarattığı tarihsel düşmanlık... 14
- Kapitalizmin yarattığı insan tipleri ve saflarımızdaki yansımaları... 15
- Dersim; 12'ler yaşıyor... Rize'de Ayşe Gülen anması... 16
- Anaların sesini boğamazsınız... Meram ÖZGÜR-DER yeniden açıldı... Sıvas ve Tokat'ta gözaltılar... 17
- Kapatılma dalgası tersanelere vurdu... Dok Gemi-İş tersanelerin kapatılmasına göz yumuyor... 18
- Zorunlu tasarruf soygununa son... Ekmeğimiz ve onurumuz için... 19
- Okullarda sivil faşistlere yer yok... Üniversitede molotoflu gösteri... 20
- Gecekondular tapu değil yıkım gördü... 21
- Ulusal onursuzluk ve medya... Kapalı devre "rüya" sistemi... 22
- Kavganız kavgamızdır... 23

Sahibi: Hazıran Yayıncılık ve Tic. Ltd. Şti. Adına Gülten ŞEŞEN
Yazı İşleri Müdürü: Cafer ÇAKMAK
Yönetim ve Yazışma Adresi: Binbirdirek Mah. Terzihane Sk. Kalaağası İşhanı No: 11 Kat: 1 Sultanahmet-İstanbul
Tel: 518 84 17-518 68 57 / **Fax:** 516 24 14
Baskı: Serler Matbaacılık
Fiyatı: 20.000 TL. **Almanya:** 4 DM **Fransa:** 15 FF, **İsviçre:** 4 SF **Hollanda:** 4 Fl., **İngiltere:** £ 1.5
Abone Koşulları
Yurtiçi Abone:
6 aylık: 450.000 TL.; 1 yıllık: 900.000 TL.
Yurtdışı Abone: 6 aylık: 85 DM;
1 yıllık: 170 DM
Hesap No: Gülten ŞEŞEN, T. İş Bankası Aksaray Şubesi 100 48 44

BÜROLARIMIZ

Adana: İnönü Cad. 7. Sk. Kızılay İşhanı arkası Özkan Ap 47/A Kat:1 Tel-Fax: 351 97 25
Ankara: Marmara Sk. Kirmir Ap. No: 12/17 Sıhhiye Tel-Fax: 434 10 92
Antakya: İnönü Cad. Ani Sk. Osmanağa Pasajı No: 9 Tel-Fax: 213 56 06
Bursa: Hacılar'Mah. Konakardı Sk. Aslım İşhanı (Heykel) No: 8/408 Tel: 224 47 80
Bolu: İzzet Baysal Cad. Menekşe Pasajı No: 1/8
Denizli: Delikli Çınar Meydanı, Çınar İşhanı Kat: 3
Diyarbakır: İnönü Çıkmazı, Güçlü Pasaj No: 3/30 Tel-Fax: 221 85 89
Elazığ: İcadiye Mah. Hanlar Sk. Şifa Han No:4/1 Tel-Fax: 212 45 19
Eskişehir: Esnaf Sarayı Kat: 3 No: 122 Tel-Fax: 231 16 44
Gaziantep: Gaziler Cad. Kastarlı Mah. Yenişeri Sk. No: 27 Kat: 5 Daire: 10 Tel: 233 18 59
İzmir: 853. Sk. No: 27/501 Bilen İşhanı Konak Tel-Fax: 441 95 86
Karsı: Kazım Karabekir İşhanı Kat: 2 No: 233 Tel: 223 75 25
Kırşehir: Medrese Mah. Dr. İsmail Yağız Cad. Park Oteli yanı No: 4-D
Kocaeli: İstiklal Cad. Hafız Şerif Sk. Demirsoy İşhanı Kat: 5 Tel: 325 75 35
Konya: Kürkçü Mah. Akiveyin Kardeşler Sk. Semih İşhanı 14/A Kat: 2 No: 201 Tel: 350 50 77
Malatya: Pak Kazanç İşhanı Kat: 4 No: 121/122 Tel: 325 28 45
Mersin: Mahmudiye Mah. 118 Sk. Çağ İşhanı Kat: 2 No: 13 Tel: 336 75 74
Samsun: 19 Mayıs Mah. Talimhane Cad. Bozacıoğlu İşhanı Kat: 3 Tel: 435 59 81
Sivas: Sulırbaşı Mah. Belediye Sk. Şenyurt Sitesi No: 508 Tel-Fax: 222 20 22
Trabzon: Çarşı Mah. Uzun Sk. Kolotoğlu Çarşısı Kat: 3 No: 80 Tel-Fax: 326 10 70
Tunceli: Mağoltay Mah. Okullar Cad. Boratuş Sk. Dayı-Yeğen İşhanı No: 11 Tel-Fax: 212 51 89
Zonguldak: Mithatpaşa Mah. Okul Sk. Kılıç Pasajı No:14 Kat: 2 Tel: 253 99 65
Köln: Hansaring 25-27 50670 Almanya
Amsterdam: Kinkzentrasi 48 BG 1053 DX Amsterdam/Nederland Tel: 0031/20/67 61 745
Atina: Veranzerón 5 3rd Floor No: 7 Platia Kaningos (Kaningos Square) 10677 Athina-Greece Tel-Fax: 3648051
Londra: 2 B Prince George Road London-N 16 Tel: 00 44/71/2499378
Paris: 18 Rue De Mazagran 75010 Paris Tel: 00 331/42466254

Ayağa kalktığın an, işte o günün sabahıdır

"1 Mayıs'a ilk kez katılmanın verdiği bir tedirginlik, heyecan vardı içimde. Ama en ufak bir korku, tereddüt, çelişki yoktu. Kararlıydım, ne olursa olsun Taksim'e, 1 Mayıs alanına gidecektim." (Taş Değil Yürekti Elimizdeki, syf.129, Haziran Yayınevi)

'89'un 1 Mayısı sabahında bir emekçi böyle diyerek, böyle düşünerek çıkmıştı evden.

"Bir hafta önceden belliydi gideceğimiz. Ama ben daha karar vermemiştim. En iyisi gitmemek diye düşünüyordum. Aslında gitmek risklydi. Perşembe günü sınav vardı. Ve yakalanırsam sınava giremeyecektim... Ama...1 Mayıs'a gelmek de istiyordum. Çelişkiler içinde arkadaşlarla buluştum. O an karar vermeliydim... 'Evet' dedim. 1 Mayıs'a gidecektim. Ne sınav, ne de tatil benim elimi ayağımı bağlamamalıydı. Adım atmalıydım. Ve bu adımın çok zor olacağını biliyordum." (Age syf.141)

Aynı gün, aynı sabah bir öğrenci bunların muhasebesini yapmış ve kararını vermişti.

"1 Mayıs'a ilk dela katıldım. Büyük bir coşkuyla ve kararlılıkla hazırlanmıştım. Taksim'e gittim. Saat 10:15. İnsanlar İstiklal Caddesi'nde heyecanla kanşık coşku göze çarpıyor. 15 dakika kaldı. Zaman geçmek bilmiyor. Cadde boyunca aşağıdan yukarı, yukarıdan aşağı yürüyen gençler, işçiler, emekçiler herkesin yüzünde bayram sevinci... Gözlerde ışıltılar... Siviller köşe başlarında... Kararlaştırılan an geldi çattı. Saat tam 10:30. Pankartlar açıldı insanlar yürüyor Taksim alanına doğru. Halkların kardeşliğini, işçi sınıfının birliğini savunan yürekler 1 Mayıs'ta. 1977'de alanlarda kurşunlanan insanları anma kararlılığıyla; işçi sınıfının bayramını kutlama, mücadeleyi yükseltme düşüncesiyle... Yollar sloganlarla inliyor." (Age, syf.145)

Aynı gün,..aynı sabah... Bir işçi, bir öğrenci, bir hemşire, bir belediye memuru, bir işsiz, bir çırak, bir ev kadını... Kararlılıkları, tereddütleri, coşkularıyla, korkuları ve cesaretleriyle; teorileri ve pratikleriyle Tarlabaşı'nda, İstiklal Caddesi'ndeydiler. Hedeflerinde Taksim vardı; kavganın, kavgamızın sembolü olan alan. Hedeflerinde 1 Mayıs'ı kazanmak vardı.

● ● ●

'94 1 Mayıs'ında alanlarda DİSK, Türk-İş ve Hak-İş de olacaklar. '89'da yoktu onlar. 1 Mayıs'ı kazanmanın onurlu kavgasında yoktular. Şimdi emekçilerin, devrimcilerin kanlarıyla, canlarıyla kazandıkları o hakkı sahiplenmeye çalışıyorlar.

Devrimciler '89'da alanlardaydılar. '94'te de alanlardalar. 1 Mayıs devrimcidir, devrimcilerin, işçilerin, emekçilerindir. Emekçiler, devrimciler yüzyıldır sürdürüyorlar bu kavgayı. 1 Mayıs'ın bayrağı onların şehitleriyle kızıl...

Türkiyeli devrimciler 77'de proleter enternasyonalizmi şiarını, Türkiye halklarının kurtuluşuna kadar savaş şiarını yüz binlerle haykırırken, 34 şehit verdiler 1 Mayıs alanında. Cunta yıllarında da yine 1 Mayıs'ın kavgası vardı.

Yasakladılar, izin vermediler yıllar boyunca. Yasakladılar, emekçiler iş bıraktılar 1 Mayıs'ta. Yasakladılar, caddelere taşındı 1 Mayıs sloganları. Yasakladılar, tekellerin, holdinglerin binalarında bombalar patladı. Öztürk Acari ve Salih Kul '88'de 1 Mayıs için devrimci bir eylem hazırlığındayken katledildiler, 1 Mayıs şehitlerinin arasına katıldılar.

"Büyük" işçi federasyonlarının başkanlarının boş tehditleriyle kazanılmadı 1 Mayıs.

Akif Dalcı vardı '89'da. Polisler vardı Taksim'in girişine barikatlar kuran. Emekçileri, devrimcileri coplayan, kurşunlayan Kazım Çakmakçı'lar vardı... İktidar günlerce önceden tehdit etmişti 1 Mayıs'ı kutlayacak olan emekçileri. İşçi sendikalarının patronları o gün sokağa bile çıkmadılar büyük olasılıkla.

Akif Dalcı '94'te elinde taşıyla yine alanlarda, yine aramızda. Binlerce emekçinin yakasındaki kokartta o olacak. Kazım Çakmakçı... Ya o? O yok artık... Akif Dalcı yaşıyor, onun katili yok... 1 Mayıs'ı onlar boğmaya çalıştılar kanla. 1800'lerin sonlarında idam sehpalarıyla yanıtladılar işçilerin 1 Mayıs'ını. İşçilerin, halkın şiddeti de yerini aldı 1 Mayıs kavgasında.

Emekçiler işkencelere çekildi. Cezaevlerinde tutuklu kaldılar 1 Mayıs için. Onlarca yıllık ceza tehditlerine rağmen, mahkeme kürsülerinde savundular 1 Mayıs'ı:

"Meşruluğumuz ve haklılığımız; en yüce değer olan emeğin sahibi olmamızdan, emeğin ve emekçilerin yanında olmamızdan gelmektedir.

Meşruluğumuz ve haklılığımız; 1 Mayıs'ın sahip olduğu misyondan, altında yatan gerçekten gelmektedir.

Meşruluğumuzu ve haklılığımızı inkar edenler, emeğin en yüce değer olduğunu inkar ediyor demektir.

Meşruluğumuzu ve haklılığımızı inkar edenler, emekçilerin 8 saat değil de, tam gün köleler gibi çalıştırılmasını istiyor demektir.

Meşruluğumuzu ve haklılığımızı inkar edenler halkın, yeninin ve geleceğin karşısında, haksızın, çürüyüp köhneyen, eskinin ve karanlık geçmişin yanında saf tutuyor demektir.

Meşruluğumuzu ve haklılığımızı inkar edenler, ezilen, sömürülen emekçi çoğunluğun değil, bir avuç sömürücü azınlığın egemen olması istiyor demektir.

Meşruluğumuzu ve haklılığımızı inkar edenler, 1886'da Chicago'da başlayan, 1977'de ve 1989'da İstanbul'da son halkaları görülen işçi katliamlarını destekliyor demektir. M. Akif Dalcı'nın katlini sevinçle karşılıyor demektir.

Evet, 1 Mayıs'a karşı olanlar, 1 Mayıs'ın meşruluğunu ve haklılığını kabul etmeyenler yüz yıl boyunca kan dökmüş, katliam yapmışlardır." (Age, s. 12)

1 Mayıs'ı, emekçilerin birlik, mücadele ve dayanışmasını engellemek için kan dökenler, katliam yapanlar; kan dökülürken susanlar, kan döken iktidarlarla işbirliği yapanlar şimdi 1 Mayıs'ı "resmi bayram" yapmaktan söz ediyor, devrimcilerin kazandığı alanlarda boy gösteriyorlar.

Belleğimiz güçlüdür. Tankları, topları, TV'leri yollasanız da, belleğimizin üstüne gerçek yine gerçektir ve sıyrılıp çıkar yüze. Kan dökücülük unutulmaz. Egemenlerle işbirliği unutulmaz.

95'te, 96'da alanlarda yine biz olacağız. 77'nin şehitleri, Öztürk Acari'ler, Salih Kul'lar, Akif Dalcı'lar, Uğur'lar, Şengül'ler hep alanlarda olacak.

Ve bir gün 1 Mayıs işçilerin, emekçilerin resmi bayramı olacak. Halkın iktidarının ilan ettiği bir bayram olacak bu. Kan dökücüler ve onların uşakları görülmeyecekler ortada, kaçacak delik arayacaklar.

● ● ●

O günün ne zaman geleceğinin yanıtı devrimci hareketin "Açlığa ve Zulme Karşı Ayağa Kalk!" çağrısında var.

Ayağa kalktığın an, işte o günün sabahıdır.

Politikada Bu Hafta

Dipten gelen dalga...

Derinden bir sarsıntı yaşıyor düzen.

Egemen sınıflar istikrar paketiyle yükü halkın sırtına yıkabildikleri kadar yıkarak şanslarını sonuna kadar zorluyorlar. İki bankanın iflasını verip üç bankayı kurtararak ekonomide, siyasal düzenlerinde daha büyük altüst oluşları önleme çabasındalar.

Sarsıntının odağında ise kitleler var. Milyonların safından henüz net, açık ifadelerine kavuşmamış bir uğultu yükseliyor. Dipten bir dalga geliyor.

Gazetelerin manşetlerinde hangi konu olursa olsun, TV ekranları ilk haber olarak hala Bosna'yı ya da Kıbrıs'ı verirse versin, aslında herkesin gündeminde dipten gelmekte olan bu dalga var.

Egemen sınıflar dalganın gelişini ertelemek, hiç değilse yumuşatmak çabasıyla çırpınıp duruyorlar. Soygun paketinin hemen arkasından gündeme getirdikleri ve içinde halkın lehine hiçbir şey olmayan "demokratikleşme paketi" de bu çırpınışın ifadesidir.

Polisi, ordusu, kendilerini kitlelerin her şeyi silip süpürme potansiyeli taşıyan bu dalgasına karşı savunabilmek için silahla ve baskı yasalarıyla donatıyorlar. Sarı sendikaların, düzen partilerinin gündeminde de bu var. Ve onlar da onyıllardır halka karşı başvurdukları demagojileri yeniden ve yeniden piyasaya sürerek öfkenin patlamasına engel olmaya, öfkeyi sarı sendikalarının ve düzen partilerinin potasında boğmaya çalışıyorlar.

Ve devrimcilerin gündeminde de dipten gelen bu dalga var. Devrimciler bu dalganın daha güçlü ve daha yıkıcı olmasını sağlamak gibi bir misyonu omuzluyorlar. Bugün devrimciler de tüm dikkat ve enerjileriyle bu sürece hazırlanmak durumundalar.

1 Mayıs'ta alanlarda öfkenin, tepkinin sesi olacak. Emekçiler; işçisi, memuru, esnafı, köylüsü, öğrencisi, ev kadınıyla, yaşlısı ve genciyle soygun paketine, burjuvaziye, halkı dolandıranlara karşı öfkesini haykıracak. "Zama Zulme Karşı Tek Yol Devrim" sloganları da duyulacak alanlarda. "Kurtuluşa Kadar Savaş" diye haykırılacak. Polisler ve sarı sendikacılar bir olup bu sloganları susturmaya, bu sloganların yazılı olduğu pankartları alana sokmamaya çalışacaklar.

Çünkü çözüm alanlarda sarı sendikacıların sahte bir öfkeyle yüklü konuşmalarında değil devrimcilerin haykırdığı sloganlardadır. Bu çözüm, düzenin, sarı sendikasıyla, polisiyle, patronlarıyla, partileriyle sonu demektir. Emekçiler işte bu noktada tercihlerini yapacaklardır.

Egemen sınıflar izledikleri ekonomik ve siyasi terör politikasını sonuna kadar götürmek zorundadırlar. Politikalarında ısrar etmek her şeye rağmen halka karşı açtıkları savaşı sürdürmek zorundadırlar. Bundan dolayı "pervazlık" onların politikasının ayrılmaz bir parçası olacaktır. Ancak hiçbir iktidarın halka rağmen uzun süre ayakta kalamayacağı da bir gerçektir.

İktidarların güvendiği şey tepkilerin geçiciliğidir. Onlar, kitleler bir iki tepki gösterir ve "alışırlar" beklentisindedirler. Ancak emekçi halkın açlığa ve zulme karşı mücadelesi, direnişi sürekli kılındığında, egemen sınıfların manevra alanı da daralmaya başlamış olacaktır. Hiçbir iktidarın bu noktadan sonra halka karşı direnme şansı yoktur.

Emekçiler olarak, devrimciler olarak kendimize güvenmeliyiz. Halkın kendine güveni, onun kendi gücünü bilmesi ve kavramasıyla mümkündür. Dolayısıyla emekçiler açısından kendine güvenin temelinde bilinç ve örgütlülük yatar. Devrimcilerin görevi, misyonu da işte bu noktada ortaya çıkar.

Devrimciler, egemen sınıfların dipten gelen bu dalgayı boğmasına izin vermemek gibi bir görevle karşı karşıyadırlar. Bu dalga açığa çıkartılmalı, devrimciler bu dalganın içinde ve önünde olmalıdırlar. Büyük düşünmeliyiz, kendinize güvenmeliyiz. Tarihsel haklılığımızdan ve misyonumuzdan aldığımız güç bize bu güveni verecektir. Bu güvenle mücadele etmeliyiz sürece. Açlığın ve zulmün esir almaya çalıştığı kitleler bize kulak vereceklerdir.

Açlığa ve zulme karş

1 Mayıs bizimdir

1 Mayıs'ın meşruiyeti hemen bütün iktidarlar tarafından tartışma konusu yapılmıştır ülkemizde. '76'larda '77'lerde yasal olarak kutlanan 1 Mayıs '79'da sıkıyönetim engeline takılmış, '80 sonrası ise cunta tarafından yasak ilan edilmiştir. Ancak 1 Mayıs, yasal kutlandığı dönemler de dahil, emekçilerin birlik, dayanışma ve mücadele günü olarak hiçbir iktidar tarafından kabul edilmemiş, "Bahar Bayramı" olarak içeriği boşaltılmak, mücadele yanı törpülenmek istenmiştir.

'80 sonrası sermaye emretmiş, generaller "kutlatmayacağız" çığlıkları atmış ve cunta hükümeti bu talimatlar doğrultusunda 1 Mayın'ı takvimlerden silmeye çalışmıştır. Açıkça oligarşi hiçbir dönem 1 Mayın'ı konuşmak yanlısı dahi olmamıştır. Ancak ezilen, sömürülen emekçi kitle tepkisini dile getirdiği 1 Mayın'larda sokağa dökülmüş ve oligarşiye 1 Mayın'ı dayatmıştır. '88'de, '89'da devrimcilerin önderliğinde emekçiler yasağı dehmiş, dişe diş bir mücadele sonucu hakkını geri almıştır. Siyasi iktidarın 1992'de, '93'de 1 Mayın kutlamasına yasal izin vermesi bu dayatmanın sonucudur.

1994'te de siyasi iktidar yine zoraki kabullendiği 1 Mayın'ın içini boşaltmak için çaba sarf ediyor. "Soygun paketi"nden sonra ortaya atılan "demokrasi paketi"nde Çiller 1 Mayın'ın yasal olarak kutlanacağından bahsediyordu. Soygun paketinin örtüsü olarak ortaya atılan "demokrasi paketi"nden bugün bahsedilmiyor bile. Kaldı ki bahsedilse de 1 Mayın'ın iki yıldır zaten yasal olarak kutlandığını Çiller de biliyor. Ancak o bunu kendine maletmek istiyor ve işçilerin, emekçilerin tepkisini kendisinden yana yumuşatmak istiyor. Acı ilacından sonra kitlelerin sokağa döküleceğini ve bu tepkilerin sürekliliik kazanabileceğini düşünen iktidar kâr zarar hesabı yapıyor. Açlığa ve sömürüye karşı tepkiyi bir günle sınırlaması da kendi adına bir kazanç olabilir. İktidar bu hesaplar peşindeyken öte yandan kitlelerin 1 Mayın'a katılımını engellemek için değişik yöntemlere de başvuruyor. İstanbul Esenler'de olduğu gibi helikopterden kuşlamalarla, mahallelerde yazılamalarla insanlar "1 Mayın komünist bayramı" olduğu için 1 Mayın'a katılmamaya çağrılıyor. Açıkça alanlarda devrimci sloganlarla emekçilerin bütünleşmesini engellemek için ellerinden gelen her yönteme başvuruyorlar.

Bugün 1 Mayın'ın içeriğini boşaltmak, devrimci sloganlardan ayrıştırmak isteyen, 1 Mayın'ı Kemalist propagandalarımın aleti olarak kullanmaya çalışanlar yalnızca siyasi iktidar değil. Sarı ve gerici sendikalar da iktidar kadar olmasa da 1 Mayın'ı kullanarak, 1 Mayın'ın aleyhinde çalışıyorlar. Çünkü 1 Mayın'ın içeriğini boşaltmak onu yok etmek demektir. Bugün Taksim meydanına valilik tarafından izin verilmemesini "kınayan" Türk-İş, Hak-İş gibi sarı ve gerici sendikalar, '89'larda 1 Mayın'ı meşrulaştırmak için Taksim'i zorlayan devrimcileri "teröristlikle" suçlayanlardır. Bugünkü tavırları bu yanıyla gayri ciddidir ve samimiyetsizdir. Yine Türk-İş emekçilerin mücadele günü 1 Mayın'ı 1963'lerde tarihten silme çabalarına yardımcı olmuş ve 24 Temmuz'u işçi bayramı olarak kabul etmiştir. Daha sonra emekçilerin mücadele günü olarak 1 Mayın'a sarılması, Türk-İş'in de 24 Temmuz'u unutmasını(!) beraberinde getirmiştir.

1 Mayın emekçilerindir, 1 Mayın devrimcilerindir, 1 Mayın bizimdir. Bunu her zaman yüksek sesle söylemek gerekiyor. Devlet 1 Mayın'ı kabul etmek zorunda kaldı, onu biz kabul ettirdik.

Devrimci sloganlarla somutlanır 1 Mayın. Asılan 4 işçi önderi Chicago'da 1 Mayın'ı, emekçilerin günü yaparken, II. Enternasyonal de 1 Mayın'ı tüm dünya işçilerinin birlik, dayanışma ve mücadele günü ilan etmiştir. Ülkemizde ise 1977'de 34 emekçinin kanı vardır Taksim'de. Dalcı'nın kanı vardır 1 Mayın'ın mayasında.

1 Mayın'ın ne emperyalizmin uşaklarının ağzında anlamsızlaşmasına izin verecek, ne alanları Türk-İş, Hak-İş gibi sendikalara bırakacak, ne de açlığa ve zulme karşı özgürlük mücadelesini sadece 1 Mayın'la sınırlandıracağız. O alanlar bizimdir, kan döke döke kazandık. Ve 1 Mayın'ta alanlarda yalnızca emekçilerin bayrağı dalgalanmalı, bizim sloganlarımız inletmeli sarı sendikaların kurulduğu kürsüyü. ○

1 Mayıs emekçilerindir. 1 Mayıs devrimcilerindir. 1 Mayıs bizimdir. Devlet 1 Mayıs'ı kabul etmek zorunda kaldı, çünkü onu biz can bedeli kavgamızla kazandık. 1 Mayıs'ı geleceğe de biz taşıyacağız. Devletin ve sarı sendika ağalarının tüm engellemelerine rağmen 1 Mayıs'ta açlığa ve zulme karşı ayağa kalkmalıyız. Bugün iktidarın emekçi halka karşı açtığı ekonomik ve siyasi savaşa karşı ona boyun eğmeyeceğimizi haykıralım. Genel grevle, genel direnişle gücümüzü gösterelim. Onursuz bir yaşamı kabul etmeyelim. Özgürlük savaşını sadece 1 Mayıs'la da sınırlandırmayalım. Faşizmin zorbalık ve sömürü politikasına karşı devrime yürüyelim.

HAKLAR VE ÖZGÜRLÜKLER PLATFORMU'NDAN ÇAĞRI

Soygun paketine karşı toplumun tüm kesimlerinden tepkiler yükselmeye devam ederken İstanbul Haklar ve Özgürlükler Platformu da 21 Nisan günü Zamlara ve Zulme Karşı Mücadele Çağrısı yaptı.

"Halklarımıza Çağrıdır" diyen Haklar ve Özgürlükler Platformu "Biraz daha fedakarlık nutuklarıyla alınan 5 Nisan kararlarının 24 Ocak kararlarından bu yana bedel ödeyen Türkiye halklarının yararına olmadığını" hatırlattıktan sonra; *"Vatan kurtarma demagojileri ile uygulanmak istenen ekonomik teröre teslim olmayalım. Çünkü bizlere dayatılan soygun paketinin başmimarı ve bizzat takipçisi IMF'dir, emperyalizmdir... Bizleri açlığa ve yoksulluğa mahkum edenlere karşı HAKLAR VE ÖZGÜRLÜKLER PLATFORMU'nun çağrısıyla 5 Nisan kararlarının geri alınması ve gerçek halk iktidarının kurulması için verdiğimiz demokratik mücadelede güçlerimizi, tepkilerimizi birleştirelim. Unutmayalım ki, biz işçisi, memuru, köylüsü, esnafı, emekçisi, öğrencisi, kadını, erkeği, genci, yaşlısı ile HALKIZ"* diyerek;

"1 MAYIS'TA AÇLIĞA VE ZULME KARŞI AYAĞA KALKARAK ZAMLARA KARŞI KABARAN ÖFKEMİZİ HAYKIRALIM" çağrısında bulundu.

Haklar ve Özgürlükler Platformu herkesi 1 Mayıs'ta Abide-i Hürriyet'te zamlara ve zulme karşı omuz omuza olmaya çağırıyor.

İSTANBUL

İstanbul "1 Mayıs'ta Ayağa Kalk" Çağrısını Haykıran Afişler ve Duvar Yazılarıyla Donatıldı

İstanbul'da Haklar ve Özgürlükler Platformu "... Ayağa Kalkarak Zamlara Karşı Kabaran Öfkemizi

Pankartlarımız hazır 1 Mayıs'a yürüyoruz

1 Mayıs öncesi gezi düzenlemek, yaşlısından gencine, işçisinden memuruna tüm insanlarımızla birlikte 1 Mayıs coşkusunu önceden yakalamak geleneğimiz oldu artık. '89'dan bu yana düzenleniyor bu geziler. '94 1 Mayısı'ı öncesinde Devrimci Sol Güçler'in 700'ü aşkın bir kitleyle Kemerburgaz'da düzenlediği gezide bir anlamda 1 Mayıs provası yapıldı. Yağışlı havaya rağmen bir araya toplanan insanlar 1 Mayıs şehidi Mehmet Akif Dalcı'yla birliktteydiler. '93'te kitleyle birlikte miting alanına yürüyen Dalcı, '94 1 Mayıs gezisinde yine yoldaşlarıyla kol kola halaya durdu. 24 Nisan'da düzenlenen gezi Devrimci Mücadelede Memurların, sanatçıların, TİYAD'lı ailelerin, Haklar ve Özgürlükler Platformu'nun, Zeytinburnu, Okmeydanı halkının, DLMK'lıların ve İYÖDER'lilerin pankartlarıyla bir miting görüntüsü oluştururken, Dev-Genç'lilerin meşaleleri ve Devrimci Sol bayrağı bu mitingin en güzel yanını oluşturuyordu.

Gezideki tüm konuşmacılar 1 Mayıs'ta devrimci sloganlarımızla alandayız. "Açlığa ve Zulme Karşı Tek Yumruk Olacağız" diyorlardı konuşmalarında. Mehmet'in taşları elimizde, öfkesi yüreğimizde olacak ve öylece yürüyeceğiz alanlara diyenler Grup Yorum'un türküleriyle halaya duruyorlar. Herkes birbirini çağırıyor; 1 Mayıs'ta mutlaka alandayız. ○

öfke alanlara taşıyor

Haykıralım" çağrısı yaparken, elinde taşları, düşmana gözünü dikmiş Mehmet tüm emekçilere, ev kadınlarına, öğrencilere, kondukarı yoksullarına sesleniyordu: AYAĞA KALK!

Mehmet'in öfkesi, kavga çağrısı duvarlara dalga dalga yayıldı, Armutlu, Köyiçi, Akatlar, Etiler, Mecidiyeköy, Okmeydanı, Nurtepe, Şişli, Beşiktaş, Kağıthane. Bir grup da Topkapı'dan başladı afişlemeye, Yenibosna, Merter, Bağcılar, Esenler, Gazi Mahallesi, İkitelli, Avcılar, Çapa... Anadolu yakasındaki afişler Üsküdar'dan ve Kadıköy'den iki koldan başlayıp, Ümraniye'ye, Esatpaşa'ya, Doğanevler'e, Birlik Mahallesi'ne, Gebze'ye, Kartal'a, Beykoz'a... Anadolu yakasının dört bir tarafına dağılıyor ve herkesi 1 Mayıs'a, alana çağırıyordu.

Afişlemeler bu kadar yaygın yapılırken, Terörle Mücadele Şubesi polisleri de seferberlik ilan etmişti. Halkın Gücü'nün çıkardığı afişler hakkında toplatma kararı olmamasına rağmen bütün karakollardaki polisler Terörle Mücadele Şubesi'nin özel emniyle afişlemeye çıkanları gözaltına alıyor, 24 saat bekettikten sonra serbest bırakıyorlardı. Bu açık keyfilik ve gözaltı terörü karşısında başvuruları savcılar ise afişlemelerden dolayı polisin rahatsız olmasının doğal olduğunu söylüyor, *"Neyse 24 saat sonra serbest bırakıyorlar"* demekle yetiniyordu. Afişlemeyi geciktirmek için gözaltılar arttıkça, boşalan ekiplerin yerini yenileri aldı. Sonunda Terörle Mücadele Şubesi'nin polisleri çareyi tek tek dolaşarak Mehmet'in afişlerini yırtmaya çalışmakta buldu.

Devrimci Sol Güçler de zamları protesto ediyor, pankartlar asıyor, duvar yazılamaları yapıyorlardı. Gazetemiz yayına hazırlanırken, gelen son haber Kartal Endüstri Meslek Lisesi'nde bombalı süsü verilmiş bir Devrimci Sol Güçler pankartının asıldığı şeklindeydi. Aynı bölgede 8 ayrı yere yazılamalar yapılalı daha iki gün olmamıştı. Gazetemizin son hazırlıklarını yaparken gelen bir arkadaşımız Yenibosna'daki yazılamaların boyaları bile kurumamış diyordu.

Devrimci Sol Güçler zamlara ve zulme karşı mücadeleyi 1 Mayıs'ta alana taşımak için tüm hızıyla çalışırken, kampanya 1 Mayıs'la bitmiyor, sürüyordu.

KOCAELİ
Sendikalardan Telgraf, TÖDEF'lilerden Forum

Kocaeli'nde KÇSP ve işçi sendikaları soygun paketini ve zorunlu tasarruf fonlarının gasp edilmesini protesto etmek için 26 Nisan günü öğle saatlerinde Merkez Postanesi önünde toplandılar. KÇSP'nin düzenlediği protestoda önce basın açıklaması yapılacak, ardından da sendika yöneticileri protesto telgrafları çekecekti.

Postane önüne gelindiğinde eyleme katılan beş yüze yakın emekçinin içinde çoğunluğu destek için gelen Petrol-İş üyesi işçilerin oluşturduğu fark ediliyordu. Memurlar tek tek ve de küçük gruplar halinde postane önüne geldiler.

Eğit-Sen Şube Başkanı'nın Kocaeli KÇSP adına okuduğu basın açıklamasının ardından sendika yöneticileri telgraf çekmek için postaneye girdiklerinde, postanenin önünde toplanan kitle "İşçi-Memur El Ele, Genel Greve", "Hükümet İstifa", "Tansu Amerika'ya" vb. sloganlar attılar.

KÇSP'nin eylemine destek verenler, yalnız işçiler değildi. Destek için gelen öğrenciler de, polisin işçi-memur-öğrenci dayanışmasını kırma politikasının sonucunda baskılara maruz kaldılar. Destek için gelen öğrencilerin tümünün kimlikleri polis tarafından tespit edildi.

Aynı gün Kocaeli Üniversitesi'nde TÖDEF'li öğrencilerin 5 Nisan kararlarını ve paralı eğitimi protesto etmek için hazırladıkları afişler asıldı.

27 Nisan günü ise Mühendislik Fakültesi bahçesinde yüz civarında öğrencinin katılımıyla bir forum düzenlendi. Forumda yapılan konuşmalarla paralı eğitim ve soygun paketi kitleye anlatılırken, *"Bu soygun paketine karşı hep birlikte direnelim, gücümüzü gösterelim, bu soyguna dur diyelim."* çağrısı yapıldı. Konuşmalarda olsun, bir gün önce yapılan afişlerde olsun tepkilerin 1 Mayıs'ta alanlara taşınmasının gerekliliği ama bununla da sınırlı kalmadan mücadelenin sürekleştirilmesi gerektiği vurgulanan temel noktaydı.

Ayrıca İzmit'in çeşitli mahallelerinde Mücadele gazetesinin özel sayıları yaygın olarak dağıtıldı.

KONYA
Meram ÖZGÜR-DER'den Zamlara Tepki

Konya'da bulunan Meram Haklar ve Özgürlükler Derneği 24 Nisan'da bir basın açıklaması yaparak ekonomik istikrar paketi diye kamuoyuna sunulan zam paketine karşı tepkisini dile getirdi.

Kocaeli'nde de "1 Mayıs'ta alanlarda olalım" çağrısı yapıldı

Paketin gerçek yüzünün açıklandığı açıklamada *"Bizler sustuğumuz müddetçe 'istikrar paketi' adı altında halka yeni 12 Eylül'ler, yeni 24 Ocak'lar yaşatmaya devam edecekler. İktidarın zam, zulüm politikasına dur demek bizlerin elinde. Bizler Meram ÖZGÜR-DER'liler olarak diyoruz ki, acı ilacı hükümetin kendisine içirmek için birleşelim, mücadele edelim"* denilerek zamlara ve zulme karşı mücadele çağrısı yapıldı.

SÖKE
Emekçiler Aktif Mücadele Çağrısı Yaptı

"Acı ilaç-acı reçete-özveri-uzlaşmabonç kapatma-istikrar tedbirleri... Bütün bunlara onlar ne derlerse desinler, bu, çalışanlara dayatılan bir soygun paketidir." diyen Aydın'ın Söke ilçesindeki memur sendikalarıyla birlikte İHD Söke Temsilciliği, 20 Nisan'da yaklaşık 60 kişinin katılımıyla Söke Eğit-Sen'de yaptıkları ortak açıklamayla, tüm çalışanları zama, zulme, gericiliğe ve insan hakları ihlallerine karşı aktif mücadeleye çağırdılar. Ortak açıklamanın altında şu kurumların imzası bulunuyor. Eğit-Sen Aydın Şubesi, Eğitim-İş Söke Şubesi, Tüm Haber-Sen Söke Temsilciliği, İHD Söke Temsilciliği, Ener-Sen Söke Temsilciliği.

GAZİANTEP
Memur ve İşçi Sendikalarından Ortak Açıklama

Gaziantep'te işçi ve memur sendikaları 22 Nisan'da Teksif Sendikası'nda bir araya gelerek 5 Nisan zamlarına, özelleştirme ve işçi kıyımlarına karşı bir basın açıklaması yaptılar. Yaptıkları basın açıklamasında 5 Nisan "İstikrar paketini" zam, baskı ve yoksullaştırma paketi olarak değerlendirirken, *"Bu pakette IMF'nin isteği doğrultusunda zam vardır, baskı vardır, çalışanları sokağa atmak vardır, taşeronlaştırma ve sendikasızlaştırma vardır"* denildi. 26 memur ve işçi sendikasının imzasının bulunduğu ortak açıklamada özelleştirme, işçi kıyımı ve 1 Mayıs'la ilgili 17 maddelik istekler sıralanırken kamuoyunu ve hükümeti bu isteklerine karşı duyarlı olmaya çağırdılar. İşçi sendikaları Teksif Sendikası'ndaki bu ortak basın açıklamasından önce de 21 Nisan'da belediye fuarı önünde açıklama yapmak için valiliğe başvurmuş, ancak valilik izin vermemişti. İşçi sendikalarının tamamen meşru oldukları bir konuda açıklama yapmak için bile valilikten izin almak istemeleri, bu sendikaların 1 Mayıs'ın meşrulu-

Soygun paketine karşı tutsaklardan açlık grevi

Buca Cezaevi'ndeki Devrimci Sol ve Direniş Hareketi davası tutsakları soygun paketini protesto etmek için başlattıkları açlık grevlerini 22 Nisan'dan beri sürdürüyorlar.

Tutsaklar açlık grevinin 6. gününde yaptıkları açıklamayla "Bir yandan halklarımıza karşı açmış olduğu kirli savaşa, bir yandan da bünyesinde barındırdığı asalaklarına kaynak aktarmak zorunda olan siyasal iktidar tükenip biten ekonomisi için halkların gırtlağına daha fazla sarılıyor" diye görüşlerini duyururlarken zamları protesto için sürdürdükleri açlık grevine kamuyoundan destek beklediklerini de eklediler

Aydın Cezaevi'nde de Devrimci Sol Davası tutsakları soygun paketiyle tırmandırılan ekonomik terörü protesto etmek, Devrimci Sol Güçlerin "Açlığa ve Sömürüye Karşı Ayağa Kalk!" kampanyasını desteklemek için 29 Nisan'da açlık grevine başladılar.

zanacağız" şeklinde slogan atarken polis saldırarak onlarca kişiyi gözaltına aldı. Bununla da yetinmeyen polisler mahallelerin giriş çıkışlarını tutarak birçok eve baskınlar düzenlediler, insanları gözaltına aldılar. Polis gözaltına alınanları sahiplenen halkı ise tehdit ederek dağıtmak istedi. Protesto gösterisinde gazetemiz muhabirleri Murat Kırsay, Bülent Ecevit Öztürk ve Ömer Doğan'la birlikte, isimleri belli olan Orhan Açıkgöz, Savaş Devrim, Kemal Çelik, Necati Abakay, Seyhan Güzel, Serkan Enginkara, Bülent Yurşan ve Fatih adlı kişilerin dışında da çok sayıda insan gözaltına alındı.

Gözaltına alınanların aileleri aynı gün Adana Haklar ve Özgürlükler Derneği'nde bir basın açıklaması yaparak yakınlarının bir an önce serbest bırakılmasını istediler. Demokrasinin D'sinin bile bu ülkede işlemediğini belirten aileler çeşitli gazete büroları ve televizyon kanallarını da arayarak baskılara sessiz kalınmamasını istediler. Ayrıca aileler çocuklarının başına gelebilecek olumsuzluklardan Adana Emniyet Müdürü'nün sorumlu olduğunu söyleyerek, "Artık güç olmanın zamanı geldi. Zamlara karşı geldik diye üzerimize panzerlerle saldırıyorlar" dediler.

Gözaltına alınanlar 12 saat Adana Emniyet Müdürlüğü'nde işkenceye tabi tutulduktan sonra savcılığa dahi çıkarılmadan serbest bırakıldılar. Gözaltına alınanların gerçek sayısının 80 kişi olduğu ise ancak serbest bırakma işleminden sonra anlaşıldı.

Adana Haklar ve Özgürlükler Platformu (Adana Özgür-Der, Mücadele Gazetesi Adana Temsilciliği, Kültür ve Sanatta Tavır Adana Temsilciliği, Sağlık-Sen, DLMK'li öğrenciler, TÖDEF'li öğrenciler), polisin, zamları protesto eden halka saldı-

rısını 27 Nisan'da yaptığı bir basın açıklamasıyla kınadı. Açıklamada *"Gözaltına alınanlar 12 saat Adana Emniyet Müdürlüğünde yoğun psikolojik işkenceye maruz bırakıldılar"* denilerek kamuoyunun duyarlı olması istendi.

Ayrıca gazetemizi Devrimci Sol Güçler adına arayan bir kişi daha önce yapılmış eylemlerine ek olarak 27 Nisan'da Ziya Paşa Mahallesi'nde zamları ve zulmü protesto etmek, 1 Mayıs'a çağrı yapmak amacıyla yazılamalar, DSG imzalı bildiriler ve kuşlamalar yapıldığını bildirdi.

Benzeri çalışmalar Adana'nın birçok mahallesinde yapılırken, gazetemiz okurları da "Açlığa ve Zulme Karşı Ayağa Kalk!" özel sayımızı Adana genelinde dağıttılar.

CEYHAN
Zamlar Protesto Edildi

Adana'nın Ceyhan ilçesinde de zamlar protesto edildi. Ceyhan Devrimci Sol Güçler 24 Nisan'da Ceyhan halkı ile birlikte Tuzlu Göl semt pazarında yaptıkları bir gösteriyle soygun paketini protesto ettiler. Gösteriye pazarda bulunan esnaf da katılırken, "Zamlara Hayır", "Zam, Zulüm, Yoksulluk İşte İktidar" sloganları atıldı. "Zamlar Kaderimiz Değildir, Karşı Çıkalım", "Zamlara Hayır" dövizlerinin taşındığı gösteri pazarda bulunan halkın ve esnafın da zamlara karşı öfkesini haykırdığı bir zemin oldu.

Ceyhan'da Mücadele gazetesinin özel sayıları dağıtırken, bazı mahallelerde de zamları protesto eden Devrimci Sol Güçler imzalı yazılamalar yapıldığı görüldü.

MERSİN
Halk Zamları Protesto Etti

Mersin'de işçi, memur sendikaları ve meslek odalarının bir araya gelerek oluşturdukları "Demokrasi Platformu", "Zamlara ve İşten Çıkartmalara Hayır" adıyla bir miting düzenledi.

19 Nisan İstasyon alanında mitinge katılmak üzere yaklaşık 3 bin kişi toplandı. İstasyon'dan Cumhuriyet alanına kadar yürüyen kitle yürüyüş boyunca, "Halkız Haklıyız Kazanacağız", "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız", "Zam Zulüm İşkence İşte Faşizm", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "İşten Çıkarmalara Son", "Hükümet İstifa" sloganlarını attı. Miting alanında Demokrasi Platformu adına Petrol-İş Mersin Şube Başkanı Enver Cuyur bir konuşma yaptı. Mitinge Mücadele okurları "Mücadele Gazetesi", "Hak Alma Mücadelesinde Haklıyız Kazanacağız" pankartlarıyla katıldılar.

MERSİN- 3 bin kişi zamlara ve işten çıkarmalara izin vermeyeceklerini haykırdı.

Mersin'de "Soygun Paketi"ne Karşı Eylemler Sürüyor

Devrimci Sol Güçler'in Mersin'de zamlara karşı başlattıkları eylemlerin ilki 13 Nisan'da Bahçe, Demirtaş mahallelerine, "Zam Zulüm İşkence İşte Faşizm", "Zamlar Kaderimiz Değildir Karşı Çıkalım" Devrimci Sol Güçler imzalı yazılamaların yapılmasıydı.

23 Nisan'da da Demirtaş, Bahçe, Nusratiye, Mahmudiye, Mesudiye, Gündoğdu, mahallelerinde 24 Nisan'da ise Pozcu, Osmaniye, Silifke ve Tarsus'ta gazetemizin "Açlığa ve Zulme Karşı Ayağa Kalk" başlıklı özel sayıları dağıtıldı, aynı zamanda soygun paketine karşı tavır alınmasına ilişkin konuşmalar yapıldı.

Ayrıca 24 Nisan'da Demirtaş'ta; 26 Nisan'da Nusratiye mahallelerinde kurulan semt pazarlarında, Devrimci Sol Güçler esnafa ve halka yönelik konuşmalar yapıp, "Zamlara Hayır", "Zam Zulüm İşkence İşte Hükümet" sloganları attılar.

ANTAKYA
Zamları Protesto Gösterisi

Devrimci Sol Güçler 26 Nisan'da 5 Nisan paketinin zamları ve zulümü protesto etmek için Antakya Sebze Hal'inde bir gösteri düzenlediler. Gösteride zamları ve zulmü protesto eden, emekçileri kavgaya çağıran sloganlar atılırken; işçilerin, memurların, esnafların örgütlü güçlerini göstermek için birlikte mücadele etmeleri gerektiğini vurgulayan konuşmalar yapıldı. Konuşmaların ardından gösteri bitirildi.

DİYARBAKIR
Eğitim Fakültesi'nde Polis Terörü

Ülkenin pek çok bölgesinde olduğu gibi, Diyarbakır'da da özel sayılarımız elden ele dolaştırıldı. Özel sayıların dağıtıldığı yerler arasında Dicle Üniversitesi Kampusü de vardı. Kampuste özel sayıların yaygın olarak dağıtıldığını gören polis, dağıtımı engelleyememenin hırsıyla sağa-sola saldırmaya, tedirginlik yaratmaya çalıştı.

Eğitim Fakültesi'nde ise açıkça saldırıya geçti. 27 Nisan günü Eğitim Fakültesi'nde okuyan bir kız öğrenciyi tehdit ederek, özel sayıları kimlerin dağıttığını öğrenmeye çalıştıysa da başarılı olamadı. Aradığını bulamamanın hırsıyla, muhbirlik yapmayı reddeden kız öğrenciyi döven polis, acizliğini bir kez daha gösterdi.

BURSA'da ise gazetemizin özel sayıları mahalleler ve işyerleri önünde dağıtırken, Ortağlar, Ortayol, Davutkadı ve Yeşil Yayla mahallelerine "Düzene, Zulme Karşı Mücadele Edelim-Devrimci Sol Güçler" imzalı pankartlar asıldığı, ayrıca aynı mahallelerde özelleştirmelere, işten atılmalara ve zamlara karşı Devrimci Sol Güçler tarafından yazılamalar yapıldığı, bildiriler dağıtıldığı bildirildi.

İZMİR'de Devrimci Sol Güçler tarafından zamları protesto eden, halkı 1 Mayıs'a katılmaya çağıran yazılamalar yapıldı. "Zama, Zulme Karşı Mücadele Edelim", "1 Mayıs'ta Açlığa ve Zulme Karşı Ayağa Kalk" vb. yazılamaların yoğun olarak yapıldığı mahalleler arasında Eski İzmir, Şerafettin Mahallesi, Adatepe ve Yamanlar gibi gecekondu semtleri vardı. Benzeri yazılamalar Manisa ilî merkezinde de yapılırken; Ege bölgesi genelinde gazetemizin özel sayısı dağıtıldı.

Gerici-faşist belediye başkanları baskıları artırıyor

27 Mart yerel seçimlerinden sonra MHP'li Burhan Kerküklü SHP'den devraldığı Kilis Belediye başkanlık koltuğuna oturur oturmaz işçi kıyımı da başladı.

Kerküklü aralarında bayanların da bulunduğu yaklaşık 3-4 yıldır çalışan 320 kişiyi temizlik işlerine verdi. Bu işçilerin çoğu SHP döneminde işe girmişti, bazıları ise temizlikçi kadrosunda alınmışlardı. Bu sürgünün hemen ardından da seçimler döneminde parti çalışmalarına yardım eden akraba, dost çevresinden MHP'li faşistleri belediyedeki birimlerin müdür ve müdür yardımcılıkları görevine getirdi. Belediye içi sürgünlerle işçileri yıldırmayı amaçlayan Kerküklü aynı zamanda bu işçileri istifa etmeye zorluyor. İstifa etmeyeceklerini belirten işçiler bir basın açıklaması yaparak belediye başkanının bu keyfi tutumunu protesto ettiler.

Başkan Kerküklü temizlik kadrosuna vererek yıldıramadığı işçilere karşı o kadar tahammülsüzdü ki, 12 ve 13 Nisan tarihinde "Belediyedeki maddi imkansızlıklar ve maaş ödemelerindeki sıkıntılar" gerekçe gösterilerek 62 işçi işten atıldı. Bir yandan maddi sıkıntılar işçi kıyımına gerekçe olarak gösterilirken diğer yandan her zamanki gibi atılan işçilerin yerine işçi alımı devam etti ve 100 kişi atılan işçilerin yerine işe alındı.

İş akitleri askıya alınan ve tazminatları dahi ödenmeyen işçiler 14 Nisan'da bir basın açıklaması yaptılar ve Çalışma ve Sosyal Güvenlik İl Müdürlüğü'ne bir dilekçeye başvurarak bu keyfi tutuma son verilmesini, işlerine geri alınmalarını istediler.

KEÇİÖREN'DE BEM-SEN'Lİ MEMURA GÖZALTI

Ankara (Mücadele)- 27 Mart seçimleri sonrası yönetim değişikliğini fırsat bilen RP'li ve MHP'li belediye başkanları belediyelerdeki işçi ve memurlar üzerindeki keyfi baskılarını artırarak yoğunlaştırıyorlar. Kimi belediyelerde işçi kıyımları sürerken, kimi belediyelerde de sendikal mücadele içinde olan memurlar yakın takibe alınıyorlar.

Bunun bir örneği de 27 Nisan'da Ankara Keçiören Belediyesi'nde yaşandı. MHP'li Turgut Altınok'un başkan olduğu Keçiören Belediyesi'nde 1 Mayın'a çağrı içerikli bildiriler dağıtan BEM-SEN Ankara Şubesi Mali Sekreteri Ali Özer, belediyede hiçbir vasfı ve yetkisi olmayan faşistler tarafından tartaklandıktan sonra polisce gözaltına alındı. Polis her zaman olduğu gibi sivil faşistleri koruyarak, tartaklanan BEM-SEN Ankara Şubesi Mali Sekreteri Ali Özer'i alarak Ankara Emniyet Müdürlüğü Terörle Mücadele Şubesi'ne götürdü.

Konuya ilişkin 28 Nisan'da bir açıklama yapan BEM-SEN Genel Merkezi arkadaşlarının durumundan endişe ettiklerini belirterek kamuoyunun duyarlı olmasını istediler.

Samsun'da fırın işçileri iş bırakma eyleminde

Samsun (Mücadele)- *Ekmek fırını işçileri kendilerine söz verilen yüzde 80'lik ücret zammının yapılmaması üzerine iş bırakma eylemine başladılar.*

23 Nisan'da 450 fırın işçisiyle başlayan eyleme her geçen gün daha fazla katılım oluyor. İşçiler çoğunlukla eylemlerini DİSK Samsun Bölge Temsilciliği'nde sürdürürken işçilerin üyesi bulunduğu Tek Gıda-İş Sendikası Bölge Temsilcisi, Ahmet Cerit, "23 Nisan'dan itibaren haftalık ve bayram izinlerimizi kullanarak iş bırakma eylemi başlattık. İstediklerimiz yerine getirilene kadar ve maaşlarımıza vermeyi taahhüt ettikleri yüzde 80'lik zamlar yapılana kadar eylemimiz sürecektir." dedi.

Fırın işçilerinin eyleme geçmeleri şöyle gelişti: Samsun Esnaf Odaları Birliği belediyeye başvuruda bulunarak ekmeğin Samsun'da 5 bin lira olmasını istedi ve eğer bu gerçekleşirse fırın işçilerinin ücretine de yüzde 80 zam yapılacağını açıkladı. Daha sonra Samsun'da ekmek 5 bin lira oldu. Ancak fırıncılar verdikleri ücret zammı sözünü yerine getirmediler. Bazı fırınların da belirlenen fiyatlardan daha düşük fiyata ekmek üretmesi işçilere yapılacak ücret artışı olasılığını iyice zayıflattı. Eylem bu gelişmeler üzerine başladı.

190 dolayında fırının var olduğu Samsun'da 700 fırın işçisi çalışıyor. Çoğu sigortasız olan işçilerin herhangi bir sosyal hakları da bulunmuyor. Her bayram olduğu gibi pazar tatilleri de dinlenmeksizin yılın 365 günü sürekli çalışıyorlar. Üstelik günlük çalışma saatleri uzun ve işverenin keyfine göre belirlenmektedir. Normal çalışma 8 saat iken fırın işçileri 13-14 saat çalıştırılmaktadır.

Bir yandan işçisini bu kadar yoğun olarak sömüren fırın patronları diğer yandan kalitesiz un da kullanıp bakkalın ekmekten aldığı yüzdeyi de artırarak işçiliğin yarattığı değeri bakkalla paylaşıyorlar.

"Artık Kimse Bizi Köle Olarak Çalıştıramayacaktır"

Fırın işçisi Ferhat Zengin fırın işçilerine çağında bulunarak şunları söyledi: "Suskun, bastırılmış, hakkını aramaktan aciz işçi sınıfı istemiyoruz. 2 milyon ortalama maaş alan fırın işçisinin direnmekten ve hakkını aramaktan başka çaresi yoktur. Biz yalnız kendimiz için değil, tüm işçiler için bu mücadeleyi veriyoruz. Artık kimse bizi köle gibi çalıştırmayacak. Bedeli ne olursa olsun bunu göğüslemeye hazırız."

TEK-SEN Ekmek Fabrikası sahipleri Hasan Alemdar ve Kazım Aksu'yu da teşhir eden işçiler "Artık örgütlenip daha da güçlenerek hakkımızı arayacağız. Hak aramanın yolu direnmektir. Bunu biliyoruz. Eğer isteklerimiz ve taleplerimiz yerine getirilmezse süresiz açlık grevi yapacağız. Emekten ve üretimden gelen gücümüzü sonuna kadar kullanarak kazanacağız. Zafer direnen fırın işçilerinin olacak" dediler.

"Başka bir halkı köleleştiren bir halk, kendi zincirlerini hazırlamaktadır"

Kürt halkı baskı altındaydı Türk halkı da özgür olamaz

Kürt halkına yönelik inkar ve asimilasyon politikası, sonunda tüm bir halkı sindirmeye yönelik bir saldırganlık boyutuna vardı. Kendi ulusal kimliğine sahip çıkan ve başkaldıran Kürt halkı karşısında, eski politikalarının hiçbir inandırıcılığı kalmayan oligarşi, çaresizliğin bir ifadesi olarak saldırganlığını daha da tırmandırmış, hedefe tüm Kürt halkını koymuştur. Sürecin gelişimine şöyle bir bakıldığında gelinen noktanın bundan başka bir tanımının olamayacağı açıkça görülüyor.

Her geçen gün daha fazla asker, daha fazla özel tim, daha fazla polis ve daha fazla korucu gönderildi Kürt halkının üstüne. Daha fazla helikopter, tank, panzer, araç, gereç alındı.

Başbakan "400 bin milis tespit edildi", "Ya bitireceğiz, ya bitireceğiz" diye çığlık atarken, Genelkurmay Başkanı "Düşmana yardım eden de düşmandır" diyerek, hedef tespiti yaptı.

Bu tespitin pratiksel şekillenişi ise, devlete yardım etmeyen herkesin "devlet karşıtı" olarak görülmesi oldu. Devlete yardım eden bir avuç korucu dışında tüm Kürt halkı böylece "devlet karşıtı" olarak potansiyel düşman biçiminde değerlendirildi.

Nitekim yüzlerce köy boşaltılırken, tek gerekçe "devlet karşıtı" olarak görülmeleriydi. Ya korucu olmadıkları için, ya da düzen partilerine oy vermedikleri için insanlar köy köy, ev ev yerinden yurdundan edildi; evleri yakılarak, işkence ve katliamlar yapılarak sürgüne zorlandı.

Gerçek tüm çıplaklığıyla ortadaydı: Devlet, bir avuç korucu hariç tüm Kürt halkını hedef almıştı; yalnızlaştıkça ve çaresizleştikçe saldırganlığını artırmıştı.

Bugün de bu saldırılar sürüyor. Ve bu gerçek ne kadar gizlenmeye çalışılsa da duyuluyor ve artık biliniyor.

Kürt Halkına Saldırı, Tüm Halklara Saldırı Demektir

Bilinmesi önemli olan bir gerçek de, devletin Kürt halkını hedef alan bu baskı ve terör politikasının, tüm milliyetlerden emekçi halkımızı da hedeflediği ve dolaysız biçimde etkilemekte olduğudur. Üstelik bu etkilenme sanıldığından çok daha fazla ve derinliklidir.

Her şeyden önce tırmandırılan baskı politikası devletin askeri giderlerini artırmış, bütçenin yarısından fazlası silah, askeri malzeme alımına ve silahlı personel maaşlarına ayrılır hale gelmiştir. Bu da, çarpık kapitalist bir yapıya sahip olan ve emperyalizme bağlı bulunan ülke ekonomisinin yapısal krizini daha da ağırlaştırmış, oligarşi, ekonomik krizin faturasını tüm emekçi halklara yıkmış, Türk-Kürt ayırmamıştır. Bu, egemen sınıfların Kürt halkının haklı taleplerini bastırmak için sıktığı her kurşun için emekçilerin cebine el atması, soygun paketleri ile Türk emekçilerini işsizlik ve açlığa sürüklemesi ve siyasi baskısını artırması demektir.

On yıllardır süren ulusal baskı politikasının tüm Kürt halkını hedefleyen bir kirli savaşa dönüşmesinin ilk ve dolaysız sonucu, Kürt halkının önemli mesafeler kaydeden özgürlük mücadelesini bastırıp yok edebilmek için terörü ve baskıyı tüm ülke sathına yaymak olmuştur. Çünkü devlet açısından ülke genelinde tüm demokratik muhalefet odaklarını sindirmeden, devrimci örgütlere yönelmeden Kürdistan'da başarı şansı yoktu. **Halka karşı açılan topyekün savaşın *ikinci* dolaysız sonucu ise tüm emekçileri etkileyen zam furyası ve yoksullaşma oldu.** Ancak ulusal baskı politikasının olumsuz etkisi sadece bununla sınırlı kalmadı. Sonuçları biraz daha uzun vadede görülecek olan ve en az yoksullaşma kadar önemli sayılacak başka etkiler de yarattı.

Kürt köylerini yakıp yıkan infaz mangaları, şimdi işsizliğe, açlığa karşı yürüyenlerin üzerine saldırıyor.

Ne Kadar Silah, Asker, Polis Emekçilere O Kadar Terör

Oligarşinin ulusal baskı politikası, devletin silahlı kurumlarının daha da büyümesini beraberinde getirdi. Ordu, **askerlik süresinin 18 aya çıkması, uzman erbaşlık** sistemi gibi yöntemlerle sayısını artırırken, ordu birliklerinin dışında bir de **profesyonel özel ordu kuruldu.** Sayısının on bini bulması planlanan özel ordu, bir çeşit paralı asker timleri olarak "hizmete" sokuldu. Emniyet Müdürlüğü'ne bağlı **polis kadroları** da on yıldan bu yana sürekli artırıldı. Ek olarak **koruculuk sistemi** yaygınlaştırıldı.

Bütün bu silahlı personelin ve yanı sıra silah, araç-gereçlerin ekonomiye getirdiği yük bir yana, buna ek olarak, **devletin silahlı güçlerinin devlet yönetimindeki inisiyatifi olağanüstü arttı.**

Savaştan önce de ordunun devlet içinde fazlasıyla bir ağırlığı vardı kuşkusuz. Ama Kürt halkına yönelik kirli savaş boyutlandıkça, devletin silahlı güçleri ve özellikle ordunun inisiyatifi daha da fazla öne geçti. Başbakan, Bakanlar Kurulu ve TBMM üyeleri adeta ordunun isteklerini yerine getiren birer alt kurum durumuna düştüler.

Savaş politikası sürecinde inisiyatifi artan ve Kürt halkına karşı yürütülen savaşı doğrudan yönlendiren ordu acaba Türk halkına ve diğer milliyetlerden emekçi halka karşı "yasal sınırlarda" kalacak mıydı? Elbette hayır! TC ordusunun gerçekte savunuculuğunu yaptığı egemen sınıflar gibi milliyeti yoktu. Ordu politikayı da belirleyen bir kurum olarak sadece Kürt sorununa değil, ülkenin tüm sorunlarına el attı. Örneğin Anti-Terör Yasası'nın çıkarılmasını istedi, çıkarıldı. Şimdi daha da sertleştirilmesini istiyor. Meclis komisyonlarında o yönde bir çalışma sürdürülüyor. İl Yönetimi Yasası, daha baskıcı biçimde yeniden hazırlanıyor...

Kürt köylerini yakıp yıkarken, her türlü işkenceyi uygularken, yasal sınır, yasal yetki tanımayan, 'yasadışı'lığı bir çalışma yöntemi haline getiren, polis ve ordu kadrolarının, yarın başka "görev" yerlerinde de aynı tarz çalışma yöntemi ile hareket edeceklerini tahmin etmek zor değildir. Kirli savaş adeta faşizme kadrolu katiller üreten bir okul haline gelmiştir.

Bugün hak arayan, sömürüye karşı çıkan emekçi halk kesimleri üzerinde tterör estirenlerin pek çoğu bu kirli savaş "okul"undan mezun olmuş katillerdir. İşkencehanelerde birbirini "peşmerge", "komando" gibi Kürdistan'dan kalma adlarla çağıranlar ya da en büyük şehirlere vali, polis şefi yapılan Kürt kasapları bunun en iyi örnekleridir.

Emekçi halkların daha fazla yoksullaşması pahasına büyütülen ordu ve polis kurumları, emekçiler hak istediği zaman baskı ve terör olmaktadır. Kısacası, Kürt köylerinde yaşananlar kimsenin uzağında değildir. Kimse olan-biteni "ora"yla sınırlı görmemeli, devletin biçimlenişindeki değişiklikleri yalnızca "Kürt sorunu"na özgü sanmamalıdır.

Şovenizm, Emekçileri İntihara Sürüklemek Demektir

Ulusal baskı politikasının bir başka önemli sonucu şovenist politikanın körüklenmesidir.

Oligarşi Kürt halkına karşı baskıyı tırmandırırken, "Kürt halkının kendi kimliğine sahip çıkmasını" her türlü sıkıntının kaynağı gibi göstererek, halklar arası düşmanlığı körüklemektedir. Böylece Kürt olmayan işçi ve emekçilerin çıkarları ile oligarşinin çıkarları aynı gibi gösterilmeye çalışılmakta, işçilerin sınıfsal talepleri için verdikleri mücadelenin, şovenist dalga ile boğulması hedeflenmektedir.

Kürt ya da Türk ulusundan emekçiler, diğer milliyetlerden emekçileri çıkarları farklı bir kesim olarak karşısında bir güç gibi görmeye başladığı zaman, bütün olarak halkın gücü bölünmüş olur. Kendini sömüren patronlarını aynı çıkar saflarında gördüğü zaman ise daha çok sömürülmesinin yolu açılmış olur. Ulusal baskı politikasının yaratmaya çalıştığı tablo tam da budur. Oligarşi, sınıfsal mücadeleyi geriletmek için, ulusal baskı politikasını bu türden demagojilerle pekiştirerek, bilinçli bir şekilde kullanmaktadır.

"Başka bir halkı köleleştiren bir halk, kendi zincirlerini hazırlamaktadır." Marks'ın 1869'da söylediği bu söz, Türkiye gerçeği açısından belki de hiçbir zaman bugünkü kadar anlamlı olmamıştır. **Kürt halkı üzerinde uygulanan ulusal baskı politikası, Türk halkı başta olmak üzere tüm emekçi halkların kölelik zincirlerini ağırlaştıran bir işlev görmektedir.**

Oligarşi sadece Kürt halkına değil, tüm halklara savaş ilan etmişti. Ekonomik soygun paketi ile sömürüsünü artırırken, baskı yasalarını ve kurumlarını da pekiştirmektedir.

Tarafsız Kalmak Zulümden Yana Taraf Olmaktır

Ancak hala sürecin bütünlüklü karakterini değerlendiremeyen kimi kesimler, ulusal baskı politikasının tüm emekçi halkları köleleştirici yanını göremiyorlar. Bu nedenle Kürt halkına yapılan saldırılar TV ekranlarından film izler gibi izleniyor ve insanların çektikleri acılar sanki Afrika'nın Kongo ülkesinde oluyormuşçasına tepkisiz kalınıyor.

İşçi ve memur sendikaları ve demokratik kitle örgütlerinin çoğu, –Batı'da yaşayan Kürtler dahil– sırtları Kürt halkına dönük "mücadele ediyorlar". Bir mitingde bir kısım memur siyasi slogan attı diye, diğer bir kısım sözde demokrat(!) memur hemen uyarıyor: "Burada böyle sloganlar atmayın." Bu sürece siyasal bir tavır alarak müdahale etmek ve aynı kaderin paylaşıldığı Kürt halkı ile acıları ve mücadeleyi daha fazla paylaşmak yerine, ekonomist sendikacılığın risksiz kulvarında mücadele adına oyalanmak birçoğuna rahat geliyor.

Ama bu rahatlık (!) uzun sürmeyecektir. Çünkü yaşanılan süreç içinde, sadece kendi sorunlarının çözümü ile uğraşıp, başka sorunlara karşı ya duyarsız ya da tarafsız kalmak giderek daha zor hale gelecektir.

Ekonomist sendikacılığın "hassas" sorunlarından uzak duran "demokrat" solculuğun onca uğraşarak (!) aldığı kazanımlar, istikrar paketi ile bir anda tuzla buz oldu, eridi gitti.

Ekmek mücadelesinin demokrasi mücadelesinden ayrı ele alınamayacağı bir kez daha görüldü. Kürt halkını hedef alan savaşa, savaşa harcamalarına karşı çıkmadan, herkes için demokratik hak ve özgürlük istemeden, alınan ekonomik hakların kalıcı olamayacağı ortaya çıktı.

Tarafsız kalmak bundan sonra daha da zor olacak. Önemli olan doğru tarafı, doğru zamanda seçmek ve taraf olmanın gereklerini yapmaktır. Süreç bunu dayatıyor.

İşçiler, memurlar, köylüler...
Sömürüye ve zulme karşı mücadeleye

Fileler bugün yarım doluyor. Çocuklar yarım gülüyor, yarım süt içiyorlar. Eşitsizlik üzerine kurulu olan düzen, halka yoksulluğu, açlığı, onursuzluğu dayatıyor. İşsizlik çığ gibi büyüyor. Çözüm sömürü ve zulüm düzenine, adaletsizliğe, onursuzluğa karşı ezilen ve sömürülen emekçi halkın örgütlenmesinde ve mücadele etmesindedir; bizlerin ellerindedir.

Birleştiklerinde nasıl bir güç olduklarını bilen oligarşi, işçi-memurları ayırmaya, örgütsüzleştirmeye çalışıyor.

Ülkemizdeki emekçi kitleler yıllardır biriken yoksulluklarının yanında bugün çok daha derin bir yoksullaşmaya, sefalete, açlığa sürükleniyor. Temel ihtiyaç maddelerini karşılamakta karşılaştığı zorlukların bugün dayanılamayacak boyutlara ulaştığını hissediyor. Fileler bugün yarım doluyor. Sofralardaki tabak sayısı azalıyor. Çocuklar yarım gülüyor, yarım süt içiyorlar...

İşçi-memur, topraksız köylü, küçük üretici, küçük esnaf, kentlisiyle köylüsüyle, genç, yaşlı, çocuk, kadın yoksulluğu, sömürüyü, zulmü hücrelerine kadar hissediyorlar. Egemen sınıfların krizi, istikrarsızlığı, bunalımı emekçi halkın sırtına yükleniyor.

Eşitsizlik üzerine kurulu olan düzen halka yoksulluğu, açlığı, onursuzluğu dayatıyor. İşsizlik çığ gibi büyüyor. Gelir dağılımındaki uçurum derinleşiyor. Emekçi kitleler yoksullaşırken, egemen sınıflar kazançlarına kazanç katıyorlar. Adaletsizliğin adi demokrasi, zulmün adı hukuk ve insan hakları oluyor egemen sınıfların temsilcilerinin dilerinde...

İşsiz sayısının 7 milyona ulaştığı, her yıl yüzbinlerce insanın işsiz kaldığı, yüzbinlerce gencin iş bulamamaya mahkum edildiği bir ülkede yaşıyoruz. İnsan sağlığı, canı bedava. Sağlık için yılda kişi başına düşen harcama 10 dolar. Eğitim için ise 24 dolar ayrılıyor devlet bütçesinden.

Enflasyon her geçen gün halkın cebindekilerin, kâr-faiz-rant'a yani sermaye çevrelerine aktmasına neden oluyor. Ve on yıl yüzde 70'lerde dolaşan kronik enflasyon artık yüzde 100'leri aşarak hiperenflasyon adını alıyor.

Egemen sınıflar çürümenin, yozlaşmanın, kokuşmanın en üst mertebelerine ulaşırlarken halkı, açlar, işsizler ordusu haline getirerek intiharı, uyuşturucuyu, fuhuşu, rüşveti kısacası onursuzlaşmayı bizi ezilen, sömürülen kitlelere dayatmaya çalışıyor. Bugün tüm bu sorunlar dünkünden çok daha yakıcı boyutlara ulaşıyor.

İşte ülkemizde egemen sınıfların gaspçılığının, soygunculuğunun ve halkın açlığının, sefaletinin bilançosu. İşte emekçi sınıfların, ezilen halkların içinde bulunduğu durum...

İşçi ve Memurlar

Eşitsizliğin ve sömürünün açıkça ortada olduğu halk kesimlerinin başında ücretli olarak da adlandırılan işçi ve memurlar gelmektedir. Ve her geçen yıl durumları bir öncekine göre daha da kötüleşmekte, emekleri uygulanan baskı ve sömürü politikalarıyla gasp edilmektedir. 1973 yılında ulusal gelirden yüzde 33 pay alan işçi-memur 1990'a gelindiğinde bu payın ancak yüzde 20'sini alabilmektedir. Sermayenin payı ise aynı oranda artarak yüzde 67'den yüzde 80'e ulaşmıştır.

Enflasyon ücret artışlarını anlamsız hale getirmekte, kaşıkla verilen ücret artışları enflasyon aracılığıyla kepçeyle geri alınmaktadır. 1979'a oranla işçi-memurların gerçek ücretleri dörtte bir oranında azalmıştır. Özel sektörde bu sömürü daha boyutludur. Özel sektörde çalışan işçiler kamu sektöründe çalışanlara oranla yüzde 40 oranında daha az ücret almaktadırlar. İşçi ve memurlar yoksulluklarını artık mesailerle, tatil günleri çalışmaları ve ek işleriyle bile örtemeyecek duruma gelmişlerdir.

Vergi ödemelerindeki eşitsiz tablo da ücretlilerin zararına gelişmektedir. Genelev patroniçesi Matild Manukyan vergi rekortmeni olmaya devam ederken, tekelci patronlar bin bir çeşit vergi indirimi yöntemiyle neredeyse vergi ödememektedirler. Ulusal gelirin yüzde 60'ına el koyan asalaklar toplam vergilerin ancak yüzde 3'ünü öderlerken, işçi-memurlar toplam vergilerin yarısını ödemektedirler. Ulusal gelirden yüzde 20 pay alan diğer ara kesimler ise vergi miktarının kalan yüzde 47'sini ödemektedirler.

ANAP iktidarı döneminde yürürlüğe giren "zorunlu tasarruf" uygulaması da; süreç içerisinde oranı yükseltilerek, ücretlerden kesilen "yeni bir vergi" haline dönüştürülmüştür. Tüm kesintilerle birlikte işçi-memurların ücretlerinin ortalama olarak yarısı kesintiye uğramaktadır. KDV gibi dolaylı vergiler ise bu hesaplamanın dışındadır. Özetle devlet vergi kaynağı olarak işçi-memurları görmekte ve bordro ücretlerinin yarısına peşin olarak el koymaktadır.

Gaspçılık, soygunculuk ücret ve vergi politikalarıyla da sınırlı kalmamaktadır elbette. Oligarşi, işten atarak, sendikasızlaştırmayı, taşeron işçi çalıştırmayı artırarak, işçi-memurların sağlık ve eğitimlerine olması gerekenin çok altında harcamalar yaparak ve sosyal hakları en aza indirerek kâr katıyor, işçi-memurları aç bırakıyor, sakatlanmalarına, ölmelerine, hastalanmalarına neden oluyor.

1993 Nisan'ında 5 milyon olan işsiz sayısı bugün 7 milyona ulaşmıştır. İşten atılmalar 1992 yılında resmi rakamlara göre kamu sektöründe 100 bin, özel sektörde 900 bin olarak gerçekleşmiştir. Kayıtsız ve hiçbir sosyal güvenceye sahip olmayanların bu rakamlara dahil edilmediği düşünüldüğünde işten atılmalar çok daha yüksek boyutlardadır ve her geçen yıl bu miktar artmaktadır. Bunda en büyük pay ise sendikasızlaşma ve sürekli kendi kendisini besleyen işsizliktir. Özellikle 5 Nisan günü açıklanan sömürü ve kıyım paketiyle birlikte yüzbinlerce işçi ve memur her an işten atılma tedirginliği içerisine girmiştir. Özelleştirme ve işyerlerinin kapatılması politikaları tüm emekçi kitleleri işsizlikle karşı karşıya getirmektedir. İlk açıklamalara göre zarar ettiği gerekçesiyle kapatılacak olan 24 işletmeden toplam 14 bin çalışan çıkarılacaktır. Bu sayılara Zonguldak'taki maden ocakları dahil değildir. İktidar zarar ettiği, yük olduğu gerekçeleriyle çok sayıda kamu kuruluşunu özelleştirmeye ve kapatmaya çalışmaktadır.

İktidarın özelleştirmelerle yaptığı plan tekelci sermayeye daha fazla sermaye aktarımı yapmaktır. 1980 yılına kadar kâr eden KİT'lerin daha sonra zarar etmeleri ya da zarar ediyor gösterilmelerinin temel nedeni budur. Fazlalık olarak ifade edilen işçi ve memurların bir bölümü işten atılarak daha az kişiyle, daha az ücretle, daha fazla kâr elde edilecektir. Ayrıca KİT'leri satın alan tekelci sermaye, fiyatları istediği gibi artıracak, sağanak halindeki zamlarla tüketicilerin sırtından büyük oranlarda kazanç elde edilecektir. Bugüne kadar yapılan tüm özelleştirmelerin sonuçları işten atılma, ücretlerin düşürülmesi, taşeronlaştırma yoluyla sendikasızlaştırma, sosyal hakların kısılması ve ürün ya da hizmetlere büyük oranlarda zam yapılması olmuştur. Kârın artmasıyla, yatırımların da artacağı dolayısıyla istihdamın artacağı sözleri ise yalandan, halkı uyutma çabasından başka bir şey değildir. Özelleştirmelerin bir diğer sonucu da işbirlikçi tekelci sermaye yoluyla emperyalizme kaynak aktarımının, yeni sömürge boyunduruğunun çok daha yüksek boyutlara ulaşmasıdır. IMF'nin, Dünya Bankası'nın ve diğer emperyalist sermaye kuruluşlarının özelleştirme diye dayatmalarının temel nedeni de bu gerçektir.

Oligarşi, sömürüsünü artırmanın en önemli yollarından birinin işçi-memur, tüm çalışanların örgütsüzleştirilmesi olduğunu iyi bildiğinden özellikle 1980 sonrasında sendikasızlaştırma için çeşitli yöntemler uygulamıştır. Sözleşmeli personel, taşeron işçi ve mevsimlik işçi statüleri ile özel güvenlik görevlilerinin sendikal kapsam dışına çıkartılması gibi uygulamalar örgütsüzleştirme amacıyla yoğunlaştırılmıştır. "Kapsam dışı" olarak adlandırılan bu statülerde çalışan sayısı kamu ve özel sektörde toplam çalışanların beşte biri oranındadır. Bunların büyük çoğunluğu taşeron işçilerdir ve toplam çalışanlara oranı yüzde 14'lere ulaşmaktadır. Yüzde 3'lük bölüm özel güvenlik görevlileri ve geri kalan yüzde 31'lik bölüm de diğerleridir. Taşeron işçilerinin dikkate dahi alınmayacak bir kısmı sendikalıdır. Sosyal hakları ve ücretleri de alabildiğine düşük durumdadır. Memurların ise sendikal mücadeleleri ancak son yıllarda başlamıştır ve bugüne kadar büyük kazanımlar sağlanamamıştır. Memurların yaklaşık onda biri ise sözleşmeli personel kapsamındadır. Toplam 2 milyon 800 bin dolayındaki kamu çalışanının yüzde 64'ü "memur" kapsamında iken yüzde 26'sı işçi, diğerleri sözleşmeli personeldir. Burada devletin uyguladığı en belirgin politikalardan birisi de işçi-memur ayrımıdır. Böyle bir yapay ayrımla hedeflenen yine örgütsüzleştirmedir, "memur" olarak nitelendirilen kamu çalışanları örgütlenme haklarını son yıllardaki mücadeleleriyle kazanabilmişlerdir. Grevli, toplu sözleşmeli sendika hakları ise hala kazanılmış durumda değildir.

Oligarşinin düşük ücret ve kısıtlı sosyal haklar politikasının bir diğer yöntemi de sendikaların nitelik olarak içinin boşaltılmasıdır. "Sarı sendika" olarak adlandırılan örgütler yoluyla da oligarşi sömürü politikalarını sürdürmektedir. Kendi eliyle yarattığı bu sarı sendikalar aracılığıyla işçi sınıfının oyalanması ve uyutulması planlanmıştır. Bu yöntem gereğince bilinçli olmayan işçi sınıfı için büyük oranda oyalayıcı olmuştur ve sarı sendikalar yoluyla sömürü sürmektedir.

(Sendikal örgütlenme yoluyla sömürü ortadan kaldırılamaz, yalnızca belirli oranlarda sınırlanabilir. Bu nedenle sarı sendika niteliğinde olmayan sendikal örgütlenme yoluyla da mevcut düzen sürdükçe sömürü devam edecektir. Ancak devrimci sendikal örgütlenmeler yalnızca düzen içi mücadeleye hizmet etmemekte aynı zamanda düzenin değiştirilmesi mücadelesinin bir parçası olmaktadırlar.)

1992 yılı itibarıyla SSK, Emekli Sandığı ve Bağ-Kur kapsamında 7.5 milyon aktif sigortalı bulunmaktadır. Bu ise sivil istihdamın ancak yüzde 40'ı kadardır. Resmi rakamlar doğru kabul edildiğinde bile istihdam kapsamındaki en az 11 milyon kişi sosyal güvenlik dışında çalışmaktadır. Bu ise Türkiye'de 40 milyon kişinin hiçbir sosyal güvenlik sisteminden yararlanamadığını göstermektedir. Mevcut sosyal güvenlik sistemleri de yapmaları gereken hizmetleri gereğince yapmamaktadırlar. Bunun en belirgin örneği işçi ücretlerinden yüzde 14 gibi "aslan payı"nı alan SSK'nın yetersizliğidir. Devlet işçilerden peşin olarak SSK kesintileri yaparken işverenlerin SSK'ya trilyonlarca lira borcu bulunmaktadır.

İnsan canının ve sağlığının da hiçbir değeri bulunmamaktadır ülkemizde. Ortalama olarak bir işgününde 550 iş kazası gerçekleşmekte ve 5 işçi meslek hastalığına yakalanırken 14 kişi sakat kalmakta ve 7 kişi yaşamını yitirmektedir. 100 işyerinden 95'inde işyeri hekimi bulunmamaktadır. 1988 yılında iş kazası ve meslek hastalıklarından ölüm sayısı 1475 iken 1992 yılında bu rakam 1776'ya yükselmiştir ve ölüm sayıları her yıl artmaktadır. Çünkü oligarşi için önemli olan kaç kişinin sakatlandığı, hastalandığı, öldüğü değil, ne kadar kâr yaptığıdır.

3 Mart 1992'deki Zonguldak-Kozlu grizu faciası hala belleklerdedir. İşçilere gaz maskesi vermeyi bile çok gören oligarşi 262 kişinin göz göre göre ölmesine izin vermiştir. İşçiler, birtakım asalakların cebine daha fazla para aksın diye "kurban" edilmişlerdir. Bu ve bunun gibi pek çok örnek oligarşinin, tekelci asalakların para için, daha fazla kâr için neler yaptıklarının ve yapabileceklerinin göstergeleridir.

İşçi-memurlar haklarını aradıklarında asker dipçiği, polis copu, gözaltı ve işkencelerle karşı karşıya kalmaktadırlar. Hakların engellenmesi için her türlü baskıya maruz kalmaktadırlar. Çıkarılacak olan MGK destekli "Terörle Mücadele Yasası" değişikliklerivle de işçi ve memurların, vizite, yemek boykotu, saç sakal eylemleri bile yasadışı ilan edilmekte, "terör suçu" kapsamına alınmaktadır. Böylece oligarşi terörünü yasallaştırmaya çalışmaktadır.

5 Nisan kararları tüm ezilen, sömürülen kesimlerin olduğu gibi işçi-memurların karşısına sömürü, kıyım ve terör paketi olarak çıkarılmıştır. Ücret dondurmaların, memurların sendikal haklarının engellenmesinin gündemde olduğu önümüzdeki süreçte oligarşi saldırılarının kapsamını genişletmeye çalışmaktadır.

Topraksız Köylüler

Ülkemizde tarımda istihdam edilen nüfus sürekli azalmaktadır. 1975 yılında tarımda istihdam edilen nüfus, toplam istihdamın yüzde 75'i iken, bugün bu oran yüzde 40'lara kadar azalmıştır.

1923 yılında çok sayıda köylü küçük topraklara sahipken, bu sayı gün geçtikçe azalmış, küçük topraklı köylü yoksullaştıkça topraksız köylü haline gelmiş ve bir süre sonra da köyünü terk ederek büyük şehirlerde umut aramaya çalışmıştır. 1923 yılında köylerdeki nüfusun yüzde 1'ini oluşturan toprak ağaları toprakların yüzde 40'ına sahipken, köylerdeki nüfusun yüzde 95'i toprakların yüzde 35'ine sahip bulunuyordu. Kapitalizmin eşitsizliği ve dengesizliği körükleyen politikaları gereği, geçen zaman küçük topraklı köylüler zararına gelişmiştir. Köylerdeki nüfusun üçte birini bugün topraksız köylüler oluşturmaktadır. Toprak ağalarının payı ise yüzde 60-70'lere ulaşmıştır.

Yoksullaşma beraberinde göçü de getirmiştir. Yüzde olarak tarımdaki istihdamın azalması yanında, mutlak olarak da gözle görülür bir azalma yaşanmaktadır. Örneğin 1988 yılında 9 milyon 300 bin dolayındaki istihdam, 1993 yılında 7 milyon 800 bin dolayındadır. Son altı yılda ortalama olarak 250 bin köylü istihdam dışı kalmıştır. Bu ise her yıl en az 30-40 bin ailenin göç etmesi anlamına gelmektedir.

Yoksullukla, göçle en fazla karşı karşıya kalanlar ise bugün tarımdaki işgücünün üçte birini oluşturan topraksız köylülerdir.

İşçi-memurların karşı karşıya olduğu tüm sömürü ve zulüm politikalarıyla karşı karşıya bulunan topraksız köylüler, işgücünden başka satacak bir şeyleri bulunmadığı için "kır proleterleri" olarak da adlandırılmaktadırlar. Sayıları 2.5 milyon kadar olan topraksız köylülerin hiçbir sosyal hakları ve iş güvenceleri bulunmamaktadır. Sömürüye karşı kendilerini savunacak örgütlenmeleri yoktur. Ortakçı ya da kiracı olarak çalışmaktadırlar. Çalışma saatleri ve koşulları son derece kötü durumda olan topraksız köylüler çok düşük karşılıklarla çalışmaktadırlar. Kayıtsız olarak çalıştırıldıklarından, çalışma saatleri, karşı karşıya bulundukları iş kazaları ve bunlar sonucu hastalanma, sakatlanma ve ölümler de belirlenmiş değildir. En açık sömürüyle karşı karşıya bulunan topraksız köylüler koşullarının kötülüğü ve göç politikaları nedeniyle büyük oranlarda şehirlere göç etmekte ve işsizlik, açlık, sefaletle karşı karşıya kalmaktadırlar. Dizginsiz sömürü politikaları uygulanan topraksız köylüler 5 Nisan kararlarından da en çok etkilenen kesimdir.

Küçük Üreticiler

Uygulanan taban fiyat politikalarıyla her geçen gün yoksullaşan kesimlerden birisi de küçük üreticilerdir. Çok zayıf olan örgütlenme düzeyleri nedeniyle devlet tarafından masa başlarında, girdi maliyetleri dikkate alınmadan belirlenen taban fiyat uygulamalarıyla karşı karşıyadırlar. Taban fiyatların belirlenmesinde hiçbir hakları bulunmamaktadır. Girdi fiyatları her yıl enflasyon oranında artmasına karşın taban fiyatlar bu oranda yükselmediğinden yoksullaşmanın alt sınırına doğru hızla yaklaşmaktadırlar. Devletin düşük taban fiyatlar belirlemesi yanında peşin ödemeler yapmması karşısında bir de tefeci, tüccarların sömürüleriyle karşılaşmaktadırlar. İki hayvanı bulunan üretici birisini satmak zorunda kalmaktadır bugün. Çay, tütün, fındık, zeytin, domates vb. üreticileri de artan maliyetler ve borçlarla birlikte büyük şehirlere göç etmekle tefeci-tüccarların borç kıskacı altında yoksullaşmaya devam etmek arasında bulunmaktadırlar.

Tarım Satış Kooperatifleri Birlikleri ise üreticilerin haklarını koruma işlevine sahip değillerdir. Destekleme alımları nedeniyle "istikrarsızlık" nedeni olarak görülen tarım kesimi yoksullaşma süreci içerisinde asıl olarak "istikrar" politikalarının mağduru durumundadır.

Örneğin 5 kilo yaş çayden 1 kilo kuru çay elde edilmekte, ancak kuru çay 5 kilo yaş çayın fiyatının 8-10 kat üzerinde satılmaktadır. Tek başına bir örnek bile üreticinin ne oranda sömürüldüğünü göstermeye yeterli olmaktadır. Bu nedenlerle küçük üreticiler çoğunlukla büyük şehirlerde başka iş arar duruma gelmişlerdir.

Zararların bir diğer kaynağı ise Tarım Satış Kooperatif Birliklerinin verimsiz ve hantal çalıştırılmasından, iktidarların politik kaygılarından kaynaklanmaktadır. Örneğin Tariş'in giderleri dahil olmak üzere 1992/93 iş yılında kilosu yaklaşık 19 bin liraya mal olan mahlıç (lif) pamuk, İzmir Ticaret Borsası'nda Kasım 1992-Şubat 1993 arasında ortalama 13 bin liradan işlem görmüştür.

Çok küçük toprak parçalarına ya da az sayıda hayvana sahip olan küçük üreticiler iktidarın sömürü politikaları ve örgütsüzlükleri nedeniyle her geçen gün daha fazla yoksullaşmakta ve açlığa doğru sürüklenmektedir.

5 Nisan kararlarının neden olduğu zamlar ve enflasyonun, girdi maliyetlerinin büyük oranlarda artışları küçük üreticilerin yaşamını dayanılmaz hale getirmektedir.

Küçük Esnaf ve Zanaatkârlar

Yıllardır uygulanan zam politikalarıyla sürekli yoksullaşan küçük esnaflar bugün aldıkları mali sattıklarında yarın yerine yenisini koyamaz duruma gelmişlerdir. Ayrıca işçi-memur ve diğer emekçi kesimlerin yoksullaşmasından doğrudan etkilenmektedirler. Yoksullaştırma politikalarından payını alan küçük esnaflar artan borçlarıyla birlikte iflasa doğru sürüklenmekte, onların sırtlarından kazanılan paralar tekellere, büyük ticaret kurumlarına akmaktadır.

Genç olmak sömürüye ve zulme karşı direnmektir. Onlar da şimdi mücadelede...

El emekleriyle ve küçük makinelerle ürettiklerini satan zanaatkârlar da benzer durumdadırlar. Girdi fiyatlarındaki artışlar ve ihtiyaç maddelerine gelen zamlar, zanaatkârları da yoksullaştırmaktadır ve iflaslar nedeniyle sayıları her geçen gün azalmaktadır.

İşportacılar ve seyyar satıcılar hariç olmak üzere küçük esnaf ve zanaatkârlar zanaatkârlar bugün çalışan nüfusun yüzde 12'sini oluşturmaktadır. Buna karşın banka kredilerinden aldıkları pay yüzde 3-4 dolayındadır. Zam ve sömürü politikaları nedeniyle senetlerini ödeyemez duruma gelen küçük esnaf ve zanaatkârlar aynı zamanda vergi politikaları altında ezilmektedirler. 5 Nisan kararları küçük esnaf ve zanaatkârlar da büyük oranda etkilemiş, pek çok iflasın kapısını aralamıştır.

Gençlik

11 milyon genç nüfusa sahip ülkemizde, ücretli ya da yevmiyeli olarak yaklaşık 2 milyon genç çalışmaktadır. Gençlerin büyük çoğunluğu ise herhangi bir işe girme fırsatı bile bulamamaktadırlar. Yaklaşık 4,5 milyon genç işsiz durumdadır. Bu ise işsizlerin yüzde 65'inin 15-24 yaşları arasındaki gençlerden oluştuğu anlamına gelmektedir. Bu rakamlara öğrenci olması vb. gibi nedenlerle çalışmayan gençler de dahil değildir. Genç işsizler ordusu oligarşi için aynı zamanda çalışanların daha fazla sömürülmesi tehdidi olarak kullanılmaktadır. 500 bin genç işçi de geçici ve hiçbir sosyal hakka sahip olmayan işlerde çalıştırılmaktadırlar.

Öğrenci gençlik de oligarşinin zam politikalarıyla karşı karşıya kalmaktadır. Defter, kitap ve diğer masraflarındaki artışlarından sayıları 1,5 milyonu aşan ortaöğretim öğrencileri büyük oranda etkilenmektedir. Üniversite gençliği paralı öğretim kıskacı altındadır. Sadece 1987-1994 döneminde devletin öğretim için aldığı har(a)çlara yüzde 3 binlere varan zamlar yapılmış olması bile üniversite gençliğinin içinde bulunduğu durumu

Sömürü ve zulüm düzeni, çocukların çocuk gibi yaşamalarına izin vermiyor.

göstermeye yeterlidir. Yurt, yemek, defter, kitap masrafları da cabasıdır. Verilen vergilerle karşılanması gereken öğrenim harcamalarının öğrencilere ve ailelerine yıkılması, üniversiteyi bitirse de işsiz kalacağı açık olan gençleri okulu bırakmaya, hiç olmazsa isportacılık vb. işler yaparak ailelerinin içinde bulundukları yoksulluğu azaltmaya çalışmalarına neden olmaktadır. Özellikle 5 Nisan kararlarıyla on binlerce öğrenci okuyamayacak ya da çok zor okuyabilecek duruma gelmiştir. Ulaşımdan kırtasiye malzemelerine ve yemek ücretlerine kadar pek çok zorunlu harcamaya gelen zamlar öğrenci gençliğin yaşamını iki kat zorlaştırmıştır.

Sömürü politikalarından gençliği ayrı zamanda politikasızlığa, duyarsızlığa, fuhuşa ve uyuşturucuya itmektedir. Yoksullaşmaya insanların yozlaşmaya ve onursuzlaşmaya itilmesinin arbaşı gittiği biçok yeni sömürge ülkede olduğu gibi ülkemizde de gençliğin lümpenleşmesi, yozlaşması ve onursuzluğa çekilmesinde yükselme görülmekte, on binlerce genç bilinçsizliğin de etkisiyle intihara, uyuşturucuya ya da fuhuşa itilmektedir.

Çocuklar

Bugün çocuklar geleceksizliğe doğru sürülmekteydik. Pek çok çocuk ana karnında sağlıksız beslenme nedeniyle ölü ya da dengesiz, sakat doğmaktadır. Aynı nedenlerle sağlıksız bir şekilde büyümekte olan çocuklar, sağlıksız bir toplumun temelini oluşturmaktadırlar. Bebek ölümleri binde 15 oranındadır ve tüm ölümlerin yarısını beş yaşından küçük çocukların ölümleri oluşturmaktadır.

Büyüyen çocukları ayrıca, verem, zatürre gibi kötü beslenme ve kötü koşullardan kaynaklı hastalıklar, ölümler beklemektedir.

Konunun bir diğer boyutu da çocuk emeğinin sömürülmesidir. Çocuk Hakları Bildirgesi'nin 9. ilkesinde, "Çocuğun uygun bir yaş sınırına ulaşmadan önce, çalışmasına izin verilemez; hiçbir durumda sağlık ve eğitimine zarar verecek ve bedensel, zihinsel ya da ruhsal şekillenmesine engel olacak bir işte çalışmasına yol açılıp izin verilemez" denilmesine karşın yüzbinlerce çocuk ülkemizde sokaklarda ya da çırak olarak çalışmaktadır. Bu durum doğrudan ailelerin gelir düzeyleriyle ve yoksulaşma ile ilişkilidir. Yapılan araştırmalara göre 13 yaş ve altındaki çocukların çalışma nedenlerinin yüzde 85'i ailesinin onun ekonomik katkılarına ihtiyaç duymasıdır. Toplam olarak düşük düzeyli ailelerin çocuklarının yüzde 65'i çalışırken, bu oran ortanın altı düzeydeki ailelerde yüzde 55 ve orta düzeyde gelire olan ailelerde yüzde 50'dir. Ayrıca çalışan kız çocuklarının yaklaşık yüzde 40'ı aile bütçesine katkı amacıyla çalışmaktadırlar.

Köylerde tarım alanında çalışan çocuklar da doğrudan-üretime katkı amacıyla çalışmaktadırlar. Köylü çocukların kentlerde çalışma amacıyla gurbete gitme yaşı ortalama olarak 15'tir.

Çalışan çocukların beslenme koşullarını da oldukça kötü durumdadır. Öğle aralarında simit, köfte-ekmek, ekmek-helva vb. ile beslenmek zorunda kalan işçi çocukların çoğu yetersiz beslenmektedir ve yaşıtı olan diğer çocuklara oranla hem boy hem de ağırlık ortalamaları yönünden geridedirler.

Çocukların okullarını bırakmalarının temel nedenlerini de yine sosyo-ekonomik nedenlere dayanmaktadır ve okuldan ayrılan çocukların yarısı sosyo-ekonomik nedenlerle okullarından ayrılmaktadırlar.

Çocuk işçilerin hemen hepsi çok kötü koşullarda ve düşük ücretlerle, hiçbir sosyal güvenceye, sigortaya vb. sahip olmadan çalıştırılmaktadırlar. Çalışan çocukların 5'te biri öğle tatili yapmamakta ve hemen hepsi Cumartesi günleri de çalıştırılmaktadır. Çalışma süreleri de yasal sürelerin çok üzerindedir. İşyerlerinin sağlık ve güvenlik koşulları ise son derece kötü durumdadır. On binlerce çocuk isportacılık, boyacılığı gibi işlerde, sokaklarda çalışmaktadırlar.

5 Nisan sömürü ve zulüm kararları ailelerin daha kötü duruma gelmesi, çocuk ölümlerinin artması, daha fazla çocuğun okulsuz, sağlıksız, besinsiz kalması, çocuklar üzerindeki sömürünün çok yüksek boyutlarda artış göstermesi anlamına gelmektedir. Bu kararlar çocukların geleceklerinin ipotek altına alınması, yaşamlarının sömürü parmaklıkları arasına sıkıştırılmasından başka bir anlama gelmemektedir.

Kadınlar

Ülkemizde kadınlar nüfusun yarısını oluşturmasına karşın toplam işgücünün üçte biri kadındır. Tarım alanında ise çalışan kadın sayısı erkek sayısından daha fazla durumdadır. Eşi büyük şehirlerde çalışmaya giden köy kadınına tarım işlerini yapmak düşmektedir. Kentlisi, köylüsü hemen tüm kadınlar ayrıca ev işleri işçisidirler. 5 milyon kadın okumayazma bilmemektedir.

Kadınlar birçok kitlesel direnişin en ön saflarında yer aldılar. Bugün de yoksulluğa ve onursuzluğa karşı mücadeledeki yerlerini alıyorlar.

Çalışan kadınlar ise erkeklerin aldığı ücretlerin yarısı, en fazla yüzde 70'i ücretlerle çalıştırılmaktadırlar. Kamu kurumlarında çalışan memur kadrolarının yaklaşık yarısı kadındır. Ayrıca bankacılık ve tezgahtarlık gibi işlerde kadın çalışan sayısı erkek çalışanlardan fazladır. Oligarşi çalışan kadınları, çocuklar gibi ucuz işgücü olarak görmektedir. Ayrıca depolitizasyon ve yoğun şekilde propaganda edilen sınıf atlama demagojileriyle birlikte yoksullaştırma ve gerçekleşmeyen hayallerin birçok genç kızı fuhuş yapmaya ittiği açık bir gerçektir ülkemizde. Her şeyi para olarak gören, para kazanmak, kâr etmek için yapmayacağı hiçbir şey olmayan egemen sınıflar kadınları cinsel meta olarak kullanmakta ve bunu özendirmeye çalışmaktadır.

5 Nisan ekonomik kararları çalışan kadınlar için çok büyük tehditler taşımaktadır. Bankacılık ve tezgahtarlık gibi işlerde çalışan kadınlar büyük oranda işten atılmayla karşı karşıyadır. Ücret dondurma ve diğer sömürü politikaları çalışan kadınları büyük oranda etkileyecektir. Evlerini geçindirmeye, çocuklarına bakmaya çalışan kadınlar yüzde 100'leri aşan zamlar nedeniyle yaşamlarını sürdürmekte zorlanmaktadırlar.

Sömürü ve Zam Politikalarına Karşı Örgütlenelim, Mücadele Edelim

5 Nisan kararları sonrasındaki zamlar, işyerleri kapatma ve özelleştirme politikalarındaki büyük oranlardaki artış tüm emekçi kitleleri etkilemektedir. İşçi-memur, topraksız köylü, küçük üretici, küçük esnaf ve zanaatkâr vb. gençleriyle, çocukları ve kadınlarıyla yoksulluğa ve insan gibi yaşamamaya doğru dünkünden daha hızlı sürüklenirken tekelci patronlar, tefeci-tüccarlar, toprak ağaları kârlarına kâr katmaktadırlar. Onlardan eşitlik, adalet, insanlık beklenmemelidir. Onlar sömürünün, zulmün, insanlık dışılığın temsilcisidir. Onlar hep nalıncı keseri gibi kendilerine yontmaktadırlar. DYP'den SHP'ye, ANAP ya da RP'ye kadar tüm düzen partileri aralarındaki çok küçük farklılıklarla birlikte oligarşiye ve emperyalizme hizmet etmektedirler. Sağcısından "solcu" geçinenine, adil düzen nakaratlarını dillerinden düşürmeyenlerine kadar hepsi emekçi halkın karşısındadır. Halk için düzen partilerinin çözeceği hiçbir şey bulunmamaktadır. Çözüm ancak bizlerin ellerindedir. Sömürü ve zulüm düzenine, adaletsizliğe, haksızlıklara, namussuzluklara karşı tüm ezilen ve sömürülen kitlelerin örgütlenmesinde ve mücadele etmesindedir.

İşçi-memurlar ücret dondurmalara, işten atılmalara, özelleştirmelere, zamlara, vergi adaletsizliklerine, baskıya ve işkenceye karşı bugün kazanmış olduğu haklarını direnerek ve mücadele ederek kazanmıştır. Elimizdeki haklar bizlere oligarşi ya da patronlar tarafından hediye edilmemiştir. Her kazanımda bizlerin alınteri ve kanı bulunmaktadır.

Bugün bu haklarımız elimizden alınmaya çalışılmaktadır. Zam politikaları ve vergilendirmeler doğrudan bizlerin yoksullaşmasına, açlığa ve sefalete düşmemize neden olmaktadır. Patronlar bizleri işyerlerimizden atmaya, beş parasız sefil bir yaşama itmeye çalışmaktadırlar. İktidar bugün memurları, "benim memurum işini bilir" anlayışıyla Özal tarafından ifade edilen rüşvete, onursuzluğa, yozlaşmaya itmeye çalışmaktadır. Ama bizler dayatılan onursuzluğu elimizin tersiyle itmeli, onlara "rüşvetçi onursuz, ahlaksız sizlersiniz" diye haykırmalıyız. İşçiler olarak sendikasızlaştırma politikalarına karşı çıkmalıyız. Bizleri örgütsüz ve zayıf düşürmeye çalışan oligarşiye hak ettikleri karşılığı vermeliyız. Memurlar olarak mücadele ederek kazandığımız sendika haklarımızın içini doldurmalı, grev ve toplu sözleşme haklarını da mücadelemizle kazanmalıyız. İşçi ve memurlar el ele vererek bizi ayran memur statüsüne son vermeliyız. Bizleri ezenlere sömürenlere karşı güçlü yapan örgütlenmemiz, bir araya gelmemiz ve birlikte hareket etmemizdir. Direniştir, mücadele etmektir.

Topraksız köylü olan bizleri sömürü ve zulüm, yoksullaştırma ve göç ettirme politikalarından kurtuluşumuz örgütlenmemizden, mücadele etmemizden geçmektedir. İşgücümüzün on yıllardır toprak ağalarına peşkeş çekilmesine artık yeter demeliyız. Kentlerdeki emekçi kitlelerle bir araya gelerek gücümüzü göstermeli, haklarımızı almalıyız.

Biz küçük üreticiler olarak yıllardır taban fiyat politikaları altında ürünlerimizi çok düşük fiyatlarla satmak zorunda kaldık. Hem devlet tarafından hem de tefeci-tüccar tarafından sömürüldük. "Artık borçlar girtlağa dayandı, artık susmayacağız, örgütlenerek, sömürüye karşı direneceğiz." diyebilme cesaretini göstermeliyiz. Bencil düşünerek, "Ben şimdilik kurtarıyorum" diyerek bu hale getirildik, ama gördük ki sıra hepimize geliyor. Öyleyse birbirimize sıkı sıkıya sarılmalı, sömürü politikalarına yeter artık demeliyız. Haklarımızı yitirmemizin, yoksullaşmamızın nedeni örgütlenmemiz ve mücadele etmemizdir. Öyleyse bugün iktidara haklarımızı sizlere kaptırmayacağız diyebilmek için örgütlenerek mücadeleye katılmalıyız.

Küçük esnaf ve zanaatkârlar olarak artık dükkanlarımızı, satacak duruma geldik. Haklarımızın tekelci kuruluşlara, büyük marketlere, stokçulara peşkeş çekilmemesi için işçi-memurların, topraksız köylülerin ve diğer emekçi halkın mücadelesinin saflarında bizler de yer alalım. Örgütlenelim. Kepenklerimizi indirdiğimizde iktidarın nasıl korkuya kapıldığını, zorbalığını ortaya çıkardığını deneylerimizle gördük. Dükkanlarımız tek tek kapanıyorsa, örgütsüz olduğumuzdan, işimizden olma korkusuyla direnmemezdendir. Varsın birkaç tanermizi kapatsınlar, varsın itlerini üzerimize salsınlar, direnişimizi, bırakmaz ve mücadeleyi sürdürürsek bizleri kapatamazlar, kapatılmış olanlarımızı da direnişimizle yeniden açtırırız. Yeter ki, kendimize güvenelim, bireyciliğe düşmeyelim, tüm emekçi kesimlerin direnişinin yanında olalım.

Gençlik olarak bizlere dayatılan lümpenleşme, yozlaşma ve onursuzlaşmaya izin vermemeliyiz. Bizlere oligarşi tarafından geleceksizlik ve sefalet vaat ediliyor. Zincirleri kırmanın zamanıdır. Örgütlenelim ve emekçi halkımızın mücadelesine omuz verelim.

Kadınlar olarak, bizlere, ailemize ve çocuklarımıza dayatılan geleceksizliğe, onursuzluğa, yoksullaşmaya ve zulme karşı çıkalım. Bizleri ve eşlerimizi içinden atmaya yeltenenlere karşı mücadele edelim. İşyerlerindeki, mahallelerimizdeki komitelerde örgütlenerek, direnişin içerisinde olarak; çocuklarımızın geleceğinin zehirlenmesine, bizlerin ve eşlerimizin işsiz bırakılmasına, uygulanan dizginsiz sömürü politikalarına, kadın olmamızdan yararlanmaya çalışanlara, fuhuşun bir aracı olarak kullanmaya çalışanlara, salt kadın olduğumuz için ucuz iş gücü olarak görülmemize karşı örgütlenelim, direnelim ve mücadele edelim.

Tüm emekçi kitleler olarak, halk olarak bizler üzerimize vahşice çullanan, emperyalizme ve oligarşiye ve onların destekçilerine karşı, zam, sömürü, kıyım, onursuzlaştırma politikalarına karşı güç olmanın örgütlenmekten geçtiğini bilerek mücadele edelim ve bizleri yok etmeye, yoksulluğa, sefalete itmeye çalışanlara hak ettikleri karşılığı verelim. Açlığa, sömürüye ve zulme karşı ayağa kalkalım!...

Pusula

Ekonomik kriz... Batan bankalar ve küçük tasarruf sahipleri

Giderek derinleşen ve 5 Nisan kararlarıyla da açıkça itiraf edilen ekonomik kriz, kendini hemen her yerde ve her düzeyde hissettiriyor. IMF'nin kapısında avuç açan Çiller'in, kendisine para verileceği "müjdesini" aldıktan sonraki sevinci fazla uzun sürmedi. Daha IMF Türkiye'ye gelip anlaşma imzalanmadan, alınan kararların değil ekonomiye, kendisine bile hayrı dokunmayacağı çok çabuk anlaşıldı.

Faiz oranları yükselmeye, döviz belirsizliğini sürdürmeye, zamlar birbirini kovalamaya, artan döviz oranlarına bağlı olarak dış ticaret açığı fazlalaşmaya başlarken, dövize bağlı girdilerin yeni bir zamma ihtiyaç duyduğu haberleri basın-yayın organlarında sıkça yer almaya başladı.

Hiçbir kurtuluş şansı kalmayan düzenin ekonomisi, artık aşağıya doğru hızla yuvarlanabileceği bir uçurum bile bulamaz haldeydi. Yamalar o kadar çok, dikişler o kadar çürüktü ki, nereye el atılsa lime lime dökülmeye başlamıştı. Nihayet peş peşe kapanan ufak ve orta ölçekteki işletmeleri bankalar takip etmeye başladı. Kriz öylesi bir noktaya gelmişti ki, artık büyük tekellerin bankaları bile çıkabilecek panik sonucu düşecekleri durumdan duydukları endişeyi açıkça dile getirmekten kendilerini alamıyorlardı. Çiller'in tüm propaganda olanaklarını kullanarak "Paniğe gerek yok, büyük bankalar da panikten etkilenirse hiç kimse kötüye gidişi durduramaz" deyişi boşuna değildi. Burjuva kalemgörlerinin halkın paralarını güvenle büyük bankalarda toplaması gerektiği yollu telkinleri de bu yüzdendi.

Peş Peşe Batan Üç Banka

Burjuva siyasetinin kilitlendiği, ekonominin çöktüğü, emekçi yığınların ezildiğe ezildiği bir ortamda, TYT Bank'ın, Marbank'ın ve İmpeksbank'ın battığı açıklandı. Batan bu üç bankanın sadece batma aşamasında, sonuçta halkın cebinden çıkacak kaynaklardan 2.2 trilyon vurgun daha yaptığı anlaşıldı. Her üç banka da değişik ve "kendine özgü" biçimlerde işi kılıfına uydurup bu vurgundan paylarına düşeni almışlardı.

Yüksek faizlerle özellikle küçük ve orta ölçekteki tasarruf sahiplerinden topladıkları 250 milyon dolar civarındaki bir parayı kasalarına aktaran, yani halkın değişik kesimlerinden çalan bu bankalar, üstüne üstlük batarken yabancı bankalara da hatırı sayılır miktarda borç taktılar. Bu borcun bizimle ilgili yanı ne diye düşünülebilinir. Aslında bu borç emekçi halk kesimlerini yakından ilgilendiriyor. Çünkü IMF'ye ve benzeri emperyalist finans kuruluşlarına el avuç açılıp aman dilendiği bir zamanda, iktidar bu döviz alacaklarını görmezden gelemeyecektir. Nitekim Çiller de geçtiğimiz günlerde yaptığı bir açıklamada "yabancı döviz alacaklılarının içinin rahat olmasını" söylerken, bunu anlatmak istiyordu.

Elbette ödenecek olan bu dövizler için başvurulacak kaynak yine halkın kendisi olacaktır. Bugünkü ya da yarın gelecek olan iktidar vergiler, zamlar vb. yöntemlerle bu parayı da diğer kullandığı kredi ve faiz ödemelerinde olduğu gibi halkın cebinden gasp edecektir.

Aslında bütün bu olup bitenler düzenin içinde bulunduğu krizin boyutunu göstermesi bir yana, danışıklı dövüşten başka bir şey değildir... Çünkü "battığı" açıklanan banka sahipleri günlük gazetelerde manşetlere çıkan yol ve yöntemlerle kendi mal ve mülklerini korumak için bütün tedbirleri çok önceden almışlar, ellerindeki paraları da yurtdışına kaçırmışlardı. Yine bu bankalarda "hatırı sayılır" derecede paraları bulunan "hatırlı" müşterilerin paralarını da devlete yani emekçi halka ödetmek için, bankacılık mevzuatına uygun "gerekli tedbirleri" aldıkları görüldü. Tabii her zamanki gibi devletin bilgisi dahilinde.... Sonuçta olan yine küçük ve orta tasarruf sahipleriyle, eninde sonunda bu bankaların bıraktıkları borcu ödeyecek olan halka oldu.

Kapitalizmde Bankaların Rolü

Kapitalizmin başlangıcında bankalar tasarruf ve ödeme yapan basit birer araç durumundaydılar. Piyasadaki serbest paraları mevduat biçiminde kendi hesabına toplar ve bunları geçici olarak kullanmaları için kredi biçiminde talep edenlere belirli koşullarda verirlerdi.

Kapitalizm geliştikçe, kredi işlemleri de yayginlaştı. Bankalar belirli bir süre içinde kendi sermayelerinden yararlanmayan kapitalistlerin sermayesini, bu sermayeye gereksinimi olan başka kapitalistlerin emrine sunmaya başladılar. Böylece yoğunlaşan ve merkezileşen bankalar, giderek ekonominin tümü üzerinde bir iktidar gücü oluştuturdular.

Büyük bankalar kapitalistlerin hesaplarını kendilerinde toplayarak, onların iş durumları hakkında bilgi edinerek denetleyen ve kendilerine bağımlı duruma getiren, kredi koşullarını ağırlaştırıp ya da kolaylaştırarak sanayi kapitalistlerine ve onların faaliyetlerine yön verir hale geldiler. Banka sermayesiyle sanayi sermayesinin iç içe girişi işte böyle oldu.

Kapitalist toplumda banka, kâr sağlamak amacıyla piyasadaki serbest para ve sermayeyi toplayıp artı değerden pay almak için işleten kapitalist bir işletmeden başka bir şey değildir. Banka kârı üretimde çalışan işçilerin yarattıkları artı değerin bir kısmıdır. Kredi karşılığı verdiği paranın faizi ile mevduat için ödediği faiz arasındaki fark ise bankanın kârını oluşturur. Bankalar kapitalist toplumda, kapitalizmin gelişmesini, emekçilerin daha fazla sömürülmesini kolaylaştıran bir işlev görür. Banka kapitalinin yoğunlaştırılıp merkezileştirilmesi, banka tekellerinin belirlemesine ve bankaların emperyalizmin çok güçlü dayanakları haline gelmesine yol açar. Banka tekellerinin sanayi tekelleriyle kaynaşması sonucunda da finans kapital ortaya çıkar. Bildiğimiz gibi finans kapitalin bütün amacı ve varlık şartı ise, halkın kaynaklarını ve yarattığı artı değeri kapitalist düzenin sahipleri için kullanmaktır. Bu genel özellik temel olarak bizim ülkemiz açısından da geçerlidir. Kısaca bankalar kapitalist düzene finans sağlayan kuruluşlardır.

Bugün "batan" üç banka da bu hizmeti layıkıyla yerine getirmiştir. Devletin bilgisi dahilinde paraları yurtdışına kaçırabilmeleri de düzenin hizmetkârlarına vefa borcunu ödemesidir...

"Devalüasyon yap ihracatı artır" masalı

İhracatın yılbaşından bu yana yüzde 20-25 civarında düştüğü açıklandı. Böylece iktidarın gerçekleştirmiş olduğu irili ufaklı sayısız "gizli" ya da açık bütün devalüasyonlar boşa gitmiş oldu. Çiller açıklanan devalüasyon kararlarının ardından, "Bunun yarattığı sıkıntı göreceksiniz geçici olacaktır, çünkü yaptığımız devalüasyonlar ihracatımızı artıracak, o da ekonominin gelişmesiyle birlikte dış borçlarımızı azaltacaktır" denlişti. Şimdi bunun koskocaman bir yalandan başka bir şey olmadığı daha net bir biçimde gözler önüne serildi.

Son iki-üç ay içinde ihraç mallarını etkileyen bütün girdiler, yüzde 300 civarında artarken, dış borç da dövizdeki yükselişten dolayı yaklaşık 300 milyar dolar daha fazlalaştı. Tabii bütün bunlarla birlikte 1993 bütçesi içinde öngörülen 17 milyar dolarlık ihracat rakamına ulaşılamayacağı da ortaya çıktı. Bütçenin diğer kalemlerinde olduğu gibi, ihracat rakamları da bütçe açıklanmadan boş bir hayal ve aldatmacadan öteye geçemedi. Rahmi Koç, bu koşullarda geçen seneki ihracat rakamına ulaşılabilmesinin bile çok sevindirici olacağını itiraf etti.

Bunun böyle olması elbette sürpriz değildi. Bizim gibi yeni sömürge ülkelerde, daha önceki sayılarımızda da yazdığımız gibi, devalüasyonlar ihracatı artırmaz. Devalüasyon enflasyonu, enflasyon hayat pahalılığını, o da yeni bir devalüasyon ihtiyacını doğurur. Bu kısırdöngü yıllardır olduğu gibi hiçbir zaman değişmez. Aslında yeni sömürge ülkelerde devalüasyonlar bu ülkelerin göbekten bağlı olduğu emperyalist devletlerin isteği ile gerçekleştirilir. Emperyalist devletler böylece kendi paralarının değerini devalüasyon yapan ülke parası karşısında daha da güçlendirirken, aynı zamanda verdikleri "borcun" durduk yerde miktarını da artırmış olurlar. Yani devalüasyonla vurulan çok kuş, emperyalizmin ve onun yeni sömürge ülkelerdeki işbirlikçilerinin dışında hiç kimsenin işine yaramaz. Tıpkı ülkemizde olduğu gibi...

Ekonomik olağanüstü hal ve 119. madde

Geçtiğimiz hafta içinde Vehbi Koç ve Sakıp Sabancı'nın anayasanın 119. maddesinin uygulanmasını istediği haberleri her yanda duyulmaya başladı. Hemen bunun ardından da Demirel Bakanlar Kurulu'nu topladı ve "şimdilik 119. maddeye gerek bulunmadığı" açıklamasını yaptı. Bu madde "tabii afet, tehlikeli salgın hastalıklar ve ağır ekonomik bunalımlarda olağanüstü hal ilanını" öngörüyordu.

Egemen sınıflar bu istek ve tırtıpmalarıyla ekonomik çöküşü de açık bir biçimde ortaya koymuş oldular. Bu madde uygulandığında iktidar tarımsal ürünlerin desteklenmesinin kaldırılmasından tarımsal girdilere ek vergiler konmasına, ürün satışlarından ek vergi alınmasına, ücretlerin dondurulmasından toplu sözleşmelerin iptal edilerek grevlerin ertelenmesine, çalışma sürelerinin ücretler sabit tutularak artırılmasına, ücret ödemelerinin ertelenmesinden sosyal ödeneklerin kesilmesine, işçilerin koşulsuz olarak işten atılmasından tazminatlarının ödenmemesine, ücretlerin, vergilerin artırılmasına kadar pek çok yetkiyle donanabiliyor.

Bu madde Demirel'in deyişiyle "şimdilik" rafa kaldırılmış gibi gözüküyor. Tıpkı emekçi halkın lehine olan her şeyin rafa kaldırıldığı 12 Eylül'de olduğu gibi bu madde uygulansa da, uygulanmasa da düzen için değişen bir şey olmayacaktır. Tıpkı 12 Eylül ve diğer cuntalarda olduğu gibi...

AJİTASYON PROPAGANDA

Kitlelerin bilincine

Ajitasyon-propaganda konusunda klasik kalıpları, yıllardır tekrar edilegelen alışkanlık ve biçimlenişleri hızla değiştirmemiz, hızla yetkinleştirmemiz gerekan bir süreç yaşıyoruz.

Bu gerekliliği uzun boylu anlatmaya gerek yok. Kitlelerin açlıkla, işsizlikle, sefaletle tehdit edildiği: tehdidin parça parça gerçeğe dönüştüğü, insan onurunun her düzeyde, her vesileyle aşağılandığı bir süreç yaşanıyor. Hoşnutsuzluk derinleşiyor, kitlelerde öfke birikiyor. İşte bu noktada kitlelerin nabzını almak, kitlelerin ruh halini yakalayabilmek ve o nabza ulaşabilecek araç ve biçimleri bulmak zorundayız. Ajitasyon-propaganda, işte bu nabzı yakalamamızın, kitlelerin bilincine ve yüreğine ulaşabilmenin ve onları harekete geçirebilmenin bugün öne çıkan en önemli araçlarından biridir.

Sürecin kitle hareketlerine gebe olduğu ve bizim bu hareketliliğin bilincine ve yüreğine ulaşmamızın gerekli olduğu bir noktada ajitasyon-propagandanın niteliğini ve yöntemlerini daha da yetkinleştirmemiz gerekiyor.

Devrim mücadelesinin gelişim mantığını, şekillenmesini bir an bile unutmamak gerekiyor. Devrim mücadelesi karmaşık bir süreçler bütünüdür. Çok yönlüdür.

Ortaya bir siyasi çizgi, bir karar koymakla olup bitmez her şey.

Evet, doğru politikalar, doğru kararlar almak, doğru devrimci tavrı yazıp çizmek asla tek başına yeterli değildir.

"Bazı kişiler... doğru bir çizgi saptamanın, bunu tepelerden ilan etmenin genel tezler ve kararlar biçiminde ifade etmenin.... yeterli olduğunu sanıyorlar.

Yalnız ilfah olmaz bürokratlarla, kırtasiyeciler böyle düşünebilirler... Kararlar ve bildiriler yalnız bir başlangıçtır. Doğru çizgi ortaya konduktan ve sorunun doğru bir çözümü bulunduktan sonra başarı, işin nasıl örgütlendiğine bağlıdır.

Bundan da öte doğru siyasal çizgi ortaya konduktan sonra, örgütsel çalışma, bizzat siyasal çizginin kaderini, başarısı ya da başarısızlığı dahil her şeyi belirler." (Stalin, Parti Üzerine, syf.134)

İşte bu nedenle, devrimci hareketin yaşanan kriz süreci ve 5 Nisan "soygun paketi" sonrası ortaya çıkan koşullara ilişkin sunduğu perspektifin hayata geçirilmesinin her adımı, her aşaması devrimci yaratıcılıkla, politik-pratik üretkenlikle biçimlendirilmelidir.

Evet, "Kriz Var"; Ancak..

Bugün ajitasyon-propagandanın odağında ne olmalıdır? Ajitasyon-propagandayı içinde yaşadığımız sürece göre şekillendirirken öncelikle yanıtlanması gereken soru budur.

"Kriz derinleşiyor ve oligarşi krizin yükünü emekçi halkın sırtına yüklüyor"... Bu doğru bir belirlemedir; bugün hemen tüm siyasal açıklamalarda, bildirilerde, mutlaka bu belirlemeyi duymak mümkündür. Çünkü kriz bugün hiç kimsenin inkar edemediği açıklıktadır. Bu noktada kriz vurgulanmalıdır; krizin derinleştiğinin, derinleştikçe bunun faturasının daha da büyüyen rakamlarla emekçilere çıkarılacağının altı çizilmelidir; zamlar, özelleştirmeler, emekçileri bekleyen işsizlik tehlikesi de yer almalıdır ajitasyon-propagandamızda. Ancak unutmamalıyız ki, ajitasyon-propaganda çalışmalarımızda sadece genel çerçevesiyle "kriz" vurgusu yapmak yeterli değildir. Krizin emekçi halk kesimlerinde yarattığı tahribatı somut olarak göstereme zsek, onlara somut mücadele biçimlerini götüremezsek yetersiz kalırız. Tekdüzelikten kurtulamayız.

O halde bugünkü süreçte ajitasyon-propagandamız her şeyden önce "kriz var" demenin ötesine geçmelidir. Yapılması gereken, krizin ağır faturası altında ezilen emekçiye bu faturanın nereden kaynaklandığını, egemen sınıfların bunu nasıl cesaret edebildiğini somut olarak anlatmak ve ona bu yükü sırtından kaldırıp atma çağrısı yapmak ve bunun yollarını göstermektir. Kısacası "kriz var" demekten "çözüm sosyalizmdedir" demeye uzanacak olan ajitasyon-propaganda bu ikisinin arasını kitlelerin kafasındaki sorulara yanıt veren, onların bilinçlerinde sıçramalar yaratacak bir tarzda doldurmalıdır.

Başta dile getirilen soruya verilmesi gereken yanıt, krizi tespit etmenin ötesinde çözümü göstermek, bu çözüm için kitleleri harekete geçmeye çağırmaktır. Bir başka deyişle söylersek, bugün sömürü ve zulmü anlatmaktan çok bu doğrultuda kitleleri harekete geçirecek ajitasyon ve propaganda biçimleri önem kazanmıştır. Sömürü ve zulmü herkes görüyor, bunu burjuva basın ve TV'ler bile artık gizleyemiyor. Sorun, bunlara karşı mücadelenin ve çözümün yollarını gösterebilmektir. Kitlelerin hoşnutsuzluğunu, tepkilerini açığa çıkarabilmektir.

Ajitasyon ve Propaganda Her Alanın, Tüm Sınıf ve Tabakaların Kendi Özgünlüğünü Yakalamalıdır

Sınıf ve tabakaların yaşadıkları sorunlardan, çalışma ve günlük yaşamlarından, çelişki ve taleplerinden soyutlanmış tekdüze bir ajitasyon-propagandanın bugün artık etkili olabilme şansı yoktur. Genel olarak ajitasyon-propagandadan söz edilirken, önemli olanın ele alınan, işlenen konunun temel halkasının, can alıcı yerinin yakalanması olduğu belirtilir. İşte özellikle bugünkü sürecin niteliği açısından, ajitasyon-propagandanın can alıcı noktası burada düğümleniyor. Yani her sınıf ve tabakanın kendi somutluğunda.

Çeşitli kesimlere bu somutlukla gidemediğimiz, çağrılarımızı onların kendi özgünlüğü, çelişkileri, olanakları ve olanaksızlıklarının üzerinde şekillendiremediğimiz noktada harcadığımız çabanın büyük ölçüde boşa gitmesi de kaçınılmazdır.

Bugün iktidarın uyguladığı terör ve sömürüyü derinleştirme politikaları gerçekten de, hiçbirini istisna tutmaksızın tüm emekçi halka yönelektir. Ekonomik ve siyasi terörün zehirli okları emekçi halkın tüm sınıf ve tabakalarını vurmaktadır. Ancak bu böyledir diye genel tespit ve sloganların, genel seslenişlerin yeteceği düşünülmemelidir. Aynı saldırıya maruz kalıyor olsalar da, emekçi halkın tüm sınıf ve tabakalarına bu saldırının yansıyışında farklılıklar vardır. Dahası, böylesi bir saldırı karşısında emekçi halkın çeşitli kesimlerinin direnme, karşı çıkma dinamikleri, gelenekleri, olanakları da farklı farklıdır. Onları motive eden talepler ve değerler de, tereddütlerini ve atılganlıklarını oluşturan yanları da farklı farklıdır. İşte bu yüzden işçilerin, memurların, esnafların, aydınların, köylülerin, gençliğin çelişkileri kendi somutluklarıyla ortaya konulmalı ve bu somutluk, kitlelerin harekete geçirilmesine yönelik ajitasyon-propagandamızın temeli ve yol göstericisi olmalıdır.

Her çalışma alanı kendi alanının somutluğunu yakalamalıdır. Ajitasyon-propaganda giderek semt semt, mahalle mahalle, sokak sokak, emekçileri daha dar alanlarda, daha derinlemesine bir somutlukla kucaklamalıdır. Ajitasyon-propagandanın tek tek işyerlerine, mahallelere, okullara, ilçelere, köylere, yönelik yerel biçimlerini geliştirebilmeliyiz. Türkiye geneli için basılıp dağıtılan bir bildirinin etkisiyle, bir işyerindeki özel bir sorun için hazırlanan bildirinin etkisi farklıdır. Ve ajitasyon-propaganda her iki biçimi, her iki seslenişi de kapsamalıdır.

Kitlelere Kendi Gücünü Göstermenin ve Kitlelerin Devrimcilere Güvenmesini Sağlamanın Bir Aracı Olarak Ajitasyon-Propaganda

Sözünü ettiğimiz içeriğiyle kitleleri ayağa kalkmaya, mücadeleye çağırma görevini üstlenen ajitasyon-propaganda, bunun mümkün olduğunu, emekçi halkın bu güce sahip bulunduğunu ve kazanılırsa ancak böyle kazanılabileceğini de göstermek durumundadır.

Kitlelerin kendi gücünün bilincine varması, kendine güven duygusunu kazanması kuşkusuz esas olarak kendi öz deneyimlerinden geçecektir. Ancak emekçilerin on yıllardır süren mücadele birikimlerini, "direndik, kazandık" diyebilmenin onuruyla biten direniş geleneklerini, mücadelenin tarihini ve bugününü en geniş kitlelere taşıyacak olan ajitasyon-propaganda da bu süreci hızlandıran, pekiştiren bir işlev yüklenecektir. İşte bunun içindir ki, bu noktada da somut örneklerle gidilmelidir emekçilere. "Direnirsek kazanırız" derken bunu genel ve soyut bir söylem olarak bırakmamalı, içini doldurmalıyız. Oligarşinin her dönemde toplumun belleğine saldırması, halkın tarih bilincinden yoksun oluşunu kendi gücü haline dönüştürmeye çalışması karşısında 15-16 Haziran'ları, Tariş'leri, DGM direnişlerini, Migros'ları, Paşabahçe'leri, Maga'ları anlatmalıyız kitlelere. "Halkı kendi gücünün bilincine vardıracak" olan bir tarihtir bu tarih.

Propaganda, tek bir direniş kıvılcımını, aynı sorunların ya da benzer çelişkilerin yaşandığı diğer halk kesimlerine ve ülkenin her tarafına taşınması görevini de kapsar. Böylece propaganda ile bugün ya da geçmişte ülkenin herhangi bir yerinde yaşanan bir direniş, başka yerlerde motive edici bir örnek ve bir deneyim olabilir.

Burada bir başka yan daha girer devreye; ajitasyon-propaganda görevinin öne çıktığı bu süreçte, bu faaliyeti sürdürecek olan insanların teorik-ideolojik donanımı, buna bağlı olarak üretkenliği görevin başarılmasının olmazsa olmaz koşuludur. Kitle içinde çalışma yürüten her devrimci, ülkemizdeki sınıflar savaşının belli köşe taşlarını, devrimci hareketin geçmişini bilmek, hareketin politikalarını, kararlarını asgari anlamda kavrayıp bulunduğu alana aktarabilecek seviyede olmayı hedeflemek durumundadır.

Kitlelerin kendilerine ve devrimci harekete güven duyması da bir yerde bu tarih üzerinde şekillenecektir. Ajitasyon-propaganda bu noktada, devrimcilerin geniş emekçi yığınların çıkarları doğrultusunda mücadele ettiğini; devrimci hareketin çizgisi, ilkeleri, kuralları, değerleri ve gelenekleriyle bu mücadeleyi nihai sonucuna götürecek bir güç olduğunu kitlelere benimsetebilmelidir.

Çare devrimdir, çare devrimcilerdedir diyorsak devrimi ve devrimcileri de anlatmak zorundayız. Kitlelerin bizi kendiliğinden tanımasını beklemek ya da "eylemlerin bizi nasıl olsa tanıtacağını" düşünmek, yalnızca bir görevin atlanması anlamına gelir. Elbette, kitleleri devrim saflarına çekmemizin asıl belirleyicisi temel siyasal mücadele biçimimiz olacaktır. Ve elbette kitleler, devrimci hareketi esas olarak mücadelesiyle, pratiğiyle tanıyacak ve bu ölçüde güven duyacaklardır. Ancak bu, ajitasyon-propagandanın içeriğinde buna yer verilmemesi gerektiği anlamına gelmez. Kaldı ki, temel mücadele biçiminin, silahlı mücadelenin yarattığı potansiyelin örgütlendirilmesinde de ajitasyon-propagandanın özel bir rolü olacağı açıktır.

Güven vermenin bir başka boyutu da, yürütecemiz ajitasyon-propaganda faaliyetinin bütünlüklü bir yapıda olmasıdır. Ajitasyon ve propagandamız durum tahliliyle, önerileriyle, çeşitli aşamalara ilişkin sunduğu çözümlerle bir bütünlük oluşturmalıdır. Ulaştığımız emekçiler, faaliyetimizin bütününden bizim bu işi ciddiye aldığımızı; söylediğimizde, yaptıklarımızda

e yüreğine ulaşabilmeliyiz

YARATICILIK PROPAGANDA GÜCÜMÜZÜ ARTIRACAKTIR-
Devrimci eylem, ilkeleriyle ve devrimci ahlaki değerlerimizle kullanılan tüm ajitasyon-propaganda biçimleri kitlelere ulaşmamızın aracı olabilir. Yeter ki, bu konuda üretici, yaratıcı olalım.

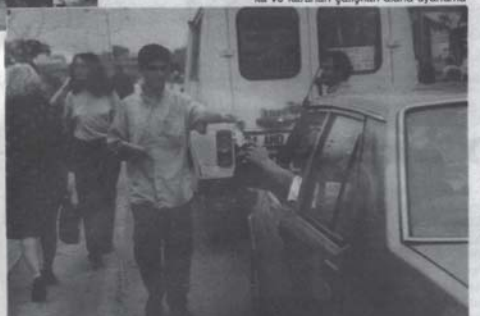

ve yapmayı düşündüklerimizde bir boşluk bırakılmadığını; sorunlara iktidar perspektifiyle yaklaşıldığını görebilmeliler. Kısacası, yığınların karşısında geleceğin iktidarının temsilcileri olduğumuz bilinciyle davranmak, ajitasyon-propagandamızın içeriğini buna uyarlamak zorundayız.

"Kendimize Ajitasyon"u Değil, Halka Ajitasyonu Düşünmeliyiz

Yaşadığımız süreçte ürettiğimiz politikalar dar ilişkileri esas alan, onları harekete geçirmeyi hedefleyen değil, açlık, işsizlik tehditleriyle, terörle yüz yüze olan geniş emekçi yığınlara, onların hoşnutsuzluğunu ve öfkesini yakalamaya yönelik politikalar olmalıdır. Buna bağlı olarak gerekliliktir kuşkusuz ajitasyon-propagandanın muhtevası ve biçimi açısından da geçerlidir. Unutmamalıyız ki, bizim için, devrimciler için çok açık, çok anlaşılır olan bir şiar, bir slogan en geniş kitleler açısından aynı açıklığı taşımayabilir. Keza bir devrimci olarak bakıldığında çok "etkili" görünen bir tespit ya da slogan kitleleri aynı etki düzeyiyle kucaklamayabilir. Özcesi, kitlelere yönelen bir ajitasyon-propagandanın ölçüsü de devrimcilerin bilinç, düşünce ve duyguları değil yine kitlelerin durumu olmalı, "sıradan" kitleyi kucaklamalıdır. Bu çerçevede biçimlenen bir ajitasyon-propagandada ise her şey daha ayrıntılı düşünülmeli, yapıları iş ayakûstü kotarılan bir faaliyet olmaktan kurtarılmalıdır.

Yazılı, sözlü ya da görsel, hangisi olursa olsun, ajitasyon-propagandanın tüm biçimlerinde her şeyden önce özel bir emek sarf edilmiş olmalıdır. Kullanılan her slogandan, bir cümleden, bir sözcüğe kadar, her şey kime nasıl seslenmek istediğimiz sorusuyla birlikte kolektif tartışmaların sonucu olarak üretilmelidir. Örneğin, bir kampanyayı, devrimci hareketin sunduğu üç dört temel sloganla başlayıp bitirmek, pankartlarda, bildirilerde en klasik sloganları kullanıp durmak politik bir kısırlıktan ya da tembellikten başka bir şey değildir.

Üretmek ve üretileni anlaşılır bir biçimde kitlelere ulaştırmanın, genel politika ve kararları çalışılan alana uyarlamanın özel olarak üzerinde durulması gereken yanlarından biri de dil sorunudur.

Dil sorunu gerçekten de ajitasyon-propagandanın kilit sorunlarından birisidir. Ajitasyon-propaganda, devrimci hareketin kitlelerle bütünleşebilmesinin, onların bilinçlendirilmesinin, sınıf savaşına çekilebilmesinin bir aracıysa eğer, bu faaliyette, kullanacağımız dil de buna uygun olarak açık, net ve anlaşılır bir dil olmalıdır. Öncelikle de gösterişli, anlaşılmaz, günlük literatürde kullanılmayan kelimeler kullanılmamalıdır.

Dimitrov ajitatörlere-propagandistlere seslenirken şunları söylüyor; *"Her birimiz aşağıdaki temel kuralı bir kanun, bir Bolşevik kanunu gibi kendimize tam olarak mal etmeliyiz. Yazarken, konuşurken, seni anlaması, senin çağrına inanması ve seni izlemeye hazır olması gereken sıradan işçiyi sık sık düşünmelisin! Kimin için yazdığını, kime hitap ettiğini düşünmelisin."* Ve şöyle devam ediyor Dimitrov; *"Bir bildiriyi dağıtan kimse, hayatını tehlikeye atmaktadır. Eğer bütün bu faaliyetlerin boşa gitmesini istemiyorsak halk kitleleri için yazdıklarımızı, onların anlayacağı bir dilde yazmalıyız. Bunun gerekliliğini iyi bilmeliyiz."*

"Ne Söylediğimiz Kadar" "Nasıl Söylediğimiz" de Önemlidir

Ajitasyon-propagandanın tekniğini önemsemeliyiz. "Önemli olan ne yazdığımız, ne söylediğimizdir; nasıl söylediğimizin pek fazla önemi yok." diye düşünmek en hafif deyişle yapılan işi ciddiye almamaktır. En sıradan bir görevi bile, her yönüyle "en iyisini yapma" anlayışıyla ele almak durumundayız.

Oligarşinin teknolojinin en ileri olaklarını kullanarak toplumu propaganda bombardımanına tuttuğu, etkili bir reklam sloganını halkın günlük diline kadar yerleştirebildiği günümüzde, ajitasyon-propagandanın bildirinden sözlü hitaba, afişten, pankarta kadar her biçiminde, estetiğine, görselliğine, etkilerne gücüne de muhtevasına verilen özeni göstermek durumundayız. Olanaklarımız ölçüsünde tekniği, teknolojinin araçlarını en geniş biçimiyle kullanmalıyız.

Onca riski göze alarak asılan bir pankartta, somutluğa dair hiçbir şey söylemeyen bir slogan varsa ve yazısı kargacık burgacık, renkleri soluksa, insanları kendine baktırmıyorsa, göze alınan risk büyük ölçüde boşa alınmış olacaktır. Milyonlarca lira para harcanan, asmak için onlarca, yüzlerce insanın seferber olduğu bir afiş birkaç metreden bile okunmuyorsa, harcanan para ve emek, devrim açısından heder edilmiş demektir.

Kitlelerle doğrudan yüz yüze gelerek hayata geçirdiğimiz ajitasyon-propaganda faaliyetleri açısından da söylediğimizi "nasıl" söylediğimiz özel bir önem kazanır. Oturup kalkmamızdan giyim kuşamımıza, el hareketlerimizden meseleyi koyuş tarzımıza kadar her şey o faaliyetin verimliliğinde rol oynayan etkenlerdir.

Bir ajitatör-propagandist (ya da bu görevi üstlenen) öncelikle genel ve soyut doğruları değil, somut gerçekleri öne çıkarmalıdır. Verilen örnekler çarpıcı ve kolay anlaşılır olmalı, gereksiz, konuyla doğrudan bağlantılı olmayan bilgi ve aktarımlardan kaçınılmalıdır.

Bir toplantıda, bir açıklamada, seminerde asılan *"söyleyeceğimizi söyleyip çekip gitmek"* değildir. Insanların, kafalarındaki kaygıları, tereddütleri, korkuları, soruları ortaya dökmelerini sağlayabilmektir önemli olan. Çünkü tüm bu yapılafların amacı sonuçta, kitleleri kavganın içine çekebilmektir; ve orada asıl üzerinde durulması gereken de onların kavgaya girmelerine engel olan bu kaygıları, sorularıdır.

Ajitasyon-propagandanın asıl görevi bunları açıp, aşılmasını sağlamaktır. Böylesi platformlarda sorulardan kaçılmamalı, hiçbir soru yanıtlanmadan ortada bırakılmamalı, kaygıların, çelişkilerin, muğlaklıkların, problemlerin üzerine gidilmelidir. Ajitasyon-propaganda gerçek işlevini, harekete geçirici misyonunu ancak böyle yerine getirebilir.

Daha Güçlü Savaşabilmek İçin Daha İyi Donanmalıyız

Ajitasyon-propaganda yöntemlerimizi yetkinleştirmeliyiz derken, elbette sorun yalnızca bir tek noktada değil, savaşın tüm silahlarını daha etkili kullanabilmek ve bütün olarak daha güçlü bir donanıma sahip olmaktır. Güncel anlamda ajitasyon-propaganda görevini yakıcılaştıran kitlelerle daha fazla ve daha yakın bağlar kurmanın, bu bağları esas alarak onları harekete geçirme görevinin, krize paralel olarak gelip dayatmış olmasıdır.

İstenilen kitlelerle gevşek, yüzeysel, kendi içinde bir türlü dönüştürülemeyen ilişkiler değildir. Kitlelerle birlikte mevcut düzenden yakınıp duran, ama ilişkiyi, "çözüm"ün tartışılmasına, çözüm için pratik adımlar atılmasına kanalize edemeyen bir yaklaşım, böyle bir ajitasyon-propaganda anlayışı devrimci kitle bağlarını geliştiremez. Ve elbette böyle bir yaklaşımla kitle yönlendirilemez.

Kitleyi kim yönlendirecektir? Elbette devrimcilerin işidir bu. Kitleleri gerçekten etkileyebilmesi, kitlelerin onu dinleyebilmesi, ona inanabilmesi için bir devrimcinin soruna her şeyden önce "kitle", "kitle ilişkisi" ve "ajitasyon-propaganda" konusunda net bir bakış açısıyla donanmış olarak eğilmesi gerekir.

Her özel görev gibi, bunu da gereğince yerine getirebilmek için özel eğitim biçimleri düşünülmelidir. Ajitasyon-propaganda konusunda muhtevasıyla, yöntemleriyle bakış açımızı yerli yerine oturtup, geçmiş birikimlerimizin, deneylerimizin sentezini yaparken, kendimizi bu konuda pratik olarak da eğitmek durumundayız.

Çeşitli ülkelerin devrim mücadelesinde örgütlenmenin bir parçası –bazı yerlerde temel örgütlenme birimi– olarak özel ajitasyon-propaganda grupları oluşturulmuş, bu gruplara önemli misyonlar yüklenmiştir. Bu kuşkusuz o ülkelerin kendi özgüllüklerinin ortaya çıkardığı biçimlenmelerdir ve aynen tekrar edilmelerinin gereği yoktur. Ancak bu, böylesi bir görevi yerine getirmek anlamında tek tek ya da gruplar biçiminde uzmanlaşmayı yadsımaz. İyi bir ajitatör, iyi bir propagandist her şeyden önce asgari anlamda ideolojik-politik donanıma sahip, gelişmeleri sürekli yorumlayan, politik açıdan üretken bir tempo içinde olmak zorundadır. Bu temel üzerinde teknik anlamda da bu görevin daha iyi yerine getirilmesini sağlayacak bir eğitim yapılabilir ve yapılmalıdır.

Bunun ötesinde, muhtevası belirlenmiş bir ajitasyon-propagandanın kitlelere hangi biçimde ulaştırılacağı sorunu ise koşullara ve yaratıcılığımıza bağlı olarak çözümlenecektir. Burada asıl olan yaratıcılıktır. Kendimizi klasik biçimlere mahkum etmemeliyiz. Devrimci eylem ilkeleriyle ve devrimci ahlaki değerlerle çelişmeyen her yöntem bizim kitlelere ulaşmamızın yöntemi olabilir.

Le Duan'ın bütün olarak mücadele biçimleri açısından belirttiği gibi; *"Bir savaşın yöntemi ya da biçimi, ancak belli bir somut durumun isteklerini tümüyle karşıladığı, uygulandığı koşullara tam uygun düştüğü, devrimci ve ilerici güçlerin cesaretini yükselttiği ve onları eylema geçirdiği, düşmanın zayıflıklarından tam olarak yararlanmaya olanak verdiği, bütün bu nedenlerden dolayı da o anın geçerli güçler dengesinde mümkün en büyük üstünlüğü sağlayabildiği zaman, en iyi ve en uygun yöntem ve biçimdir."* (Vietnam Devrimi, syf.38)

RUANDA ve BURUNDİ

Emperyalistlerin yarattığı tarihsel düşmanlık

Burundi ve Ruanda'da, açlığın, yoksulluğun ve kabileler arası düşmanlığın belirlediği insan yaşamının, hiç mi hiç önemi yok. Halklar arasındaki çatışmaların ortaya çıkış biçimine, Afrika'nın "kara ölke"sinin de katılmasıyla en küçük çatışmalarda bile çocuk, yaşlı-kadın demeden binlerce insan katledilebiliyor.

Ruanda'da binlerce insan katledildi. Emperyalizmin yarattığı tarihsel düşmanlık sonucu hala katliamlar yaşanıyor.

Düşmanlıkların Kaynağı Emperyalizmdir

Her şey bugünün Burundi ve Ruanda'sında yaşayan, Hutu ve Tutsi halklarının "devletleştirilmesiyle" ve "bağımsızlığını" kazanmasıyla başladı. Başlangıçta, Almanya'nın klasik sömürgesi olan bu iki ülke, "devletleşerek", bölünmeden önce, sırasıyla, Fransa ve Belçika'nın da sömürgesi oldular. Belçika, 1925'te Ronda-Urundi adıyla bu ülkeleri Belçika Kongosu'yla birleştirdi. 1 Temmuz 1962'de de iç ve dış gelişmelere bağlı olarak bugünkü sınırları içerisinde, iki halkın da bölündüğü "bağımsız" Ruanda ve Burundi devletleri oluşturuldu. Ve bu gelişmelerle birlikte Hutu ve Tutsi halkları arasında süregelen sorunlar çözümsüzlükleriyle beraber bugünlere kadar geldi.

Bugün olayların ve katliamların yaşandığı Ruanda'da nüfusun % 90'ını Hutu'lar, % 9'unu da Tutsi'ler oluşturuyor. Burundi'de de etnik dağılım aynı. Emperyalizmin 1962'de bölgede yaşayan halkları dört devlet arasında parçalamış olması, etnik ve tarihsel köklerini yeni oluşumlarla gözardı etmesi bu ülkelerde süren halklar arası iktidar kavgalarının da zeminini oluşturmuştur. Nitekim, Burundi ve Ruanda'nın Brüksel ve Paris'te emperyalizm tarafından masabaşında sınırları çizilirken, aynı masalarda iktidarın sahipleri de belirlenmiştir.

Her iki ülkede de iktidar ekonomik ve askeri gücü elinde bulunduran Tutsi'lerde bırakılırken, Tutsi'lerin emperyalizm ile sürdürdüğü ilişkiler bu tercihte belirleyici olmuştur. Halkların iradesi ve çıkarı dışında belirlenen bu durum; Ruanda'da 1969 yılında Hutu'ların ağırlıklı olduğu yeni bir hükümetin kurulmasıyla değişirken, Burundi'deki değişim 1993 Ekim'inde yapılan "seçim"lere kadar sürmüştür. Şu an her iki ülkede de iktidar, halkın çoğunluğunu oluşturan Hutu'ların elinde bulunmaktadır.

Katliamların Sorumlusu Emperyalizm ve Ruandalı Savaş Ağalarıdır

Emperyalizmin böl-parçalayönet politikalarının en somut haliyle yaşandığı bu ülkelerde, yıllardır kışkırtılan halklar arasındaki düşmanlıklar, en küçük sorunda bile büyük katliamlara dönüşebilen bir nitelik taşıyor. Tanzanya'da yapılan bir toplantıdan dönüşte Ruanda ve Burundi devlet başkanlarını taşıyan uçağın, Ruanda'nın Başkenti Kigali'de düşürülmesi üzerine başlayan çatışmalar daha haftasını bile doldurmadan, katledilen insan sayısı 20 bini gerilerde bıraktı.

Çoğunluğu oluşturan Hutu'lara mensup Ruanda ve Burundi devlet başkanlarının öldürülmesiyle bir yıl aradan sonra yeniden başlayan iç savaşın nedenini yine geçmişten günümüze kadar gelen halklar arası düşmanlıklar ve Ruanda'nın egemenleri arasındaki çıkar çatışmaları oluşturuyor. Tutsi'lerin elinde bulunan büyük verimli toprakların denetim altına alınması ve azınlık halkın bütünüyle ortadan kaldırılmasını hedefleyen egemen politikaların, oluşturduğu statülerin, Tanzanya görüşmelerinde masaya yatırılması, iktidarda belirleyiciliği olan generalleri ve savaş ağalarını harekete geçirdi. Nitekim, generaller ve savaş ağaları kendi temsilcililklerini de yapan siyasileri yarattıkları statülerin önünde birer engel olarak gördükleri noktada ortadan kaldırmışlardır. Resmi olarak kabul edilmese de, Burundi ve Ruanda başkanını ve birçok bakanı taşıyan uçağın düşürülmesi, Ruanda'da egemenlerin askeri gücü olarak kullanılan "Cumhurbaşkanlığı Muhafız Alayı" tarafından gerçekleştirilmiştir. 6 Nisan'da gerçekleştirilen bu olayın sonrasında muhafız alayının uzun süredir örgütlediği "Cumhuriyeti Koruma Komiteleri" adlı silahlı milislerin Tutsi halkına yönelmesi ve binlerce Tutsi'yi katletmesi de Ruanda'da egemen çevrelerin politikalarının hayata geçirilmeye çalışıldığının bir göstergesi olmuştur.

Ruanda'nın başkentinde yoğunlaşan bu katliamın üzerine, uzun iç savaş yıllarında Tutsi'ler tarafından kurulan Ruanda Yurtsever Cephesi de (RPF) hükümet güçlerine müdahale etmek zorunda kalmıştır. 4 bin gerillaya sahip olan RPF, daha önce yaşanan iç savaş sonunda, Tutsi'lerin can güvenliğini korumak için; Başkent Kigali'de hükümet güçleri içinde yer alan ve Tutsi'lerden oluşan 600 askerle işbirliğine girerek, barışın sağlanması ve katliamların önlenmesi amacıyla Kigali'ye yönelmişti. RPF'nin müdahalesi üzerine ülkede bulunan beş siyasi partinin uzlaşması ile geçici hükümet kurulmuş ve RPF'nin taleplerini kabul ettiğini açıklamıştı. Bu arada emperyalist devletler, kendi vatandaşlarını Ruanda dışına çıkartırken, vatandaşlarının can güvenliği gerekçesiyle göndermiş oldukları askerleri ile Kigali Havaalanı'nı BM gücüyle birlikte denetimleri altında tutmayı sürdürüyorlar.

Her ne kadar RPF komutanı başta Belçika olmak üzere diğer birçok emperyalist ülkenin askerlerinden duyduğu rahatsızlığı ifade etse de; başkente yönelişi ve kurulan geçici hükümetin ateşkes çağrılarına olumlu yaklaşması, emperyalizmin bilgisi ve istemleri dışında değildir. Diğer bir deyişle RPF'nin "iktidara yürüyüşü" Hutu halkının desteğini alan bir yürüyüş değildir. Bu yürüyüşün emperyalizmi hedefleyen bir niteliği de yoktur.

Çözüm Hutu ve Tutsi Halklarının Kardeşliğindedir

Şu an 6 Nisan'da başlayan çatışmalar geçici hükümetin ateşkes çağrılarına rağmen sürüyor. Ateşkes sağlansa bile şu haliyle mevcut siyasal yapının bölge halkının sorunlarını çözmesi mümkün değildir. Ruanda'da daha önce de benzer süreçler yaşandı. Son çatışmalardan önce Tutsi ve Hutu halkları arasında üç yıl (1990-1993) süren ve arkasında 150 bin ölü bırakan bir iç savaş var.

Emperyalizmin kışkırtmacılığında ve halkların bölünmesinden kaynaklanan çatışmaların sona ermesi, kaynağa yönelmekle mümkündür. Tutsi ve Hutu halklarının birliğini ifade edebilecek, emperyalizme ve onun ülkedeki işbirlikçilerine yönelen tavır, ezilen Ruanda halklarını kurtuluşa taşıyacak, halklar arasındaki suni düşmanlıkları ortadan kaldıracak tek çıkış yoludur.

FKÖ'nün işbirlikçiliğine bir örnek daha:

POLİS GÜCÜ

İsrail'in ve FKÖ'nün karşılıklı olarak "barış" görüşmelerinin sürdürülmesi gerekliliğini açıklamaları üzerine Kahire'de birçok yabancı ülke gözlemcisinin ve BM temsilcilerinin de katıldığı yeni görüşmeler başlatıldı. Görüşmelerde "Prensipler Bildirgesi"nde yer alan, ancak muğlak olması nedeniyle zaman zaman sorunların yaşanmasına neden olan konular ele alındı. Bu konuların en önemlisi, İsrail'in işgal topraklarından çekilmesi ve Filistin polis gücünün oluşturulmasıydı. Ayrıca, BM'nin göndereceği gücün konumlandırılması, sürgündeki Filistinlilerin geri dönmesine izin verilmesi ve tutuklu bulunan bazı Filistinlilerin serbest bırakılması sorunları da görüşmelerde ele alınan diğer konularıdı.

Polis gücünün oluşturulması İsrail-Filistin Özerklik Anlaşması'nın ilk ayağıydı. Buna göre; ilk etapta 13 Nisan'dan itibaren 13 Temmuz'a kadarki süreç içinde Erihа Filistin'e bırakılacaktı. 13 Temmuz'da da yapılacak seçimlerle Filistin'in yeni yönetimi belirlenecek ve bu süreçte İsrail kuvvetlerinin Gazze-Eriha bölgesinden çekilmesi işlemi tamamlanacaktı. Ancak, bu süreç özellikle İsrail'in savsaklamasıyla ve katliamların yaşanmasıyla uzadı.

Kahire görüşmeleri sonucunda yapılan anlaşmaya göre; El Halil katliamının yaşandığı Hebron'dan başlamak üzere Filistin polis gücünün oluşturulması karara bağlandı. İlk oluşturulacak polis gücü 150 kişiden oluşacak ve 13 Nisan'da resmen göreve başlayacak. 13 Temmuz'a kadar da İsrail'in işgal topraklarından çekilmesiyle beraber bu sayı artırılacak. Net olmamakla beraber Filistin polis gücünün 9 bin olacağı da yapılan açıklamalar arasında.

Bu arada ABD'nin Filistin polis gücünün oluşturulmasında kullanılmak üzere İsrail hükümetine 4 milyon dolar (152 milyar TL.) yardım etme kararı aldığı bildirilliyor.

Filistin polis gücünün oluşturulması yönünde İsrail ile FKÖ arasında böylesi gelişmeler yaşanırken, İsrail-Filistin anlaşmasına karşı olan ve On'lu örgütler diye anılan ittifak, yaptığı bir ortak açıklamada, oluşturulan Filistin polis gücünün, İsrail'e karşı eylemlerini engellememesi için uyarıda bulundu.

Polis gücünün, Filistin halkının mücadelesi önüne engel olarak çıkarılmak istenmesi, 10'lu örgütlerin bu güce de yönelmek zorunda kalacağını ortaya çıkarıyor. On'lu örgütler içinde yer alan FHKC, daha önce yaptığı açıklamalarda "bir iç savaşa neden olmamak için dikkatli ve duyarlı olacaklarını" açıklamıştı.

Gelinen aşamada Filistin polis gücünün engel olmaması "uyarısı"nı yapmak, dolaylı da olsa İsrail-Filistin anlaşmasını onaylamak demektir. Çünkü, siyonistlerin işbirlikçisi konumunda olan Filistin polis gücü bu anlaşmanın bir ürünü olarak ortaya çıkmıştır. Ve gerçek niyeti, Filistin halkını korumak değil, onun mücadelesi önüne engel olmaktır. Bu nedenle siyonist işbirlikçisi polis gücünün işlevsizleştirilmesi yönünde tavır belirlemek daha bugünden On'lu örgütler için bir zorunluluktur. Polis gücünün oluşturulması ve güçlenmesiyle beraber Filistin halkının bağımsızlık mücadelesinin önüne çıkarılacağı bugünden ortadadır. Ve bugün "neden olmak istenmeyen" iç savaş, yarın daha boyutlu ve kanlı olarak yaşanacaktır.

Filistin halkı, mücadelesinin önüne engel olarak çıkartılan siyonist işbirlikçisi polis gücüne müsaade etmemeli ve onu işlevsiz bırakacak mücadele biçimlerini hayata geçirmelidir.

Kapitalizmin yarattığı insan tipleri ve saflarımızdaki yansımaları

Bugün mücadeleyi daha güçlü omuzlayabilmek için; "Sağlam bir devrimci kişiliğe ne kadar yakınız ve düzen insanından ne kadar uzağız?" sorusuna net bir cevap vermek, bir görev olarak karşımızda duruyor.

Gıdasını Düzen Kültüründen Alan İçimizdeki Düşman Gelişmemizi Engelliyor

Kapitalizmin bunalımı derinleştikçe, insan tipleri de ideolojik ve kültürel olarak kaba, ilkel ve kozmopolit özellikler kazanmaya başlıyor. Ve bu kozmopolit yapı, küçük burjuvaziyi sıçrama tahtası yaparak devrimci saflarda yansımasını buluyor.

İşte bu yüzdendir ki yaşam biçimimizden, kültürümüzden, düşünce tarzımıza kadar her şeyin ayrıntılarıyla değerlendirildiği bir süreç yaşamak zorundayız. Mevcut toplumsal şekillenmenin bir ürünü olarak burjuva ideolojisi ve kültürü çok çeşitli biçimlerde saflarımıza sızmıştır. Cesaretle bunu tespit etmek ve üzerine de aynı cesaretle gitmek gereği vardır.

Kozmopolit kültür yapısının küçük burjuva ideolojisiyle birleşerek saflarımıza yansıması sayısız biçim ve görüntü altında gerçekleşir. Edilgenlik, geride kalma eğilimi, görev ve sorumluluk almada isteksizlik olmama, kendini koruma, düzenle bağlarını canlı tutma, gerekçelerle başaramayacağını belirtme, aldığı işi geliştirmek için çaba sarfetmeme, kolektif, ilkeli ilişkiler yerine dar, özel ilişkileri yeğleme, ilişkilerde rahat ve açık olmama, yanlış anlaşılacağım korkusu ve kendine güvensizlik hemen ilk anda sayılabilecek olanlardır.

Küçük Burjuva Kişilikle Devrimci Kişilik Arasında Gidip Gelme ve Kendine Güvensizlik

Siyasi ideolojiye ve çizgiye güvensizlik eğiliminin bir sonucu olan objektivistliğin özünde de kendine güvensizlik yatar. Kolay savrulma, "coşma", karamsarlık, kendine güvensizliğin tipik davranışlarıdır.

Kendine güvensizliğin bir biçimi de, kendi düşüncemizi söyleme yerine "revaçta" olan düşünceye tabi olmak, "genel" olanın peşinden gitmektir.

Her eksikliği, olumsuzluğu nesnel nedenlere bağlama, neden arama, bananecilik, teoride iradeyi tanımaya rağmen pratikte bildiğini okuma, zaaflarla çatışmaya girmeme, zorluklarda, eksikliklerde sorumluluğu çevresine yıkma, kendisini çevresine göre ölçme ve öyle değerlendirme-kıyaslama mantığı; devrimci değerlerin gelişimi yerine mükemmelliyetçilikle yerinde sayma, eksiklikleri düzeltip aşma yerine örtbas etmek için sekterleşme, uç noktalara savrulma, nesnelliği yitirme, sosyal pratikten kopukluk; insan ilişkilerinde mütevazılıktan ve hoşgörüden yoksunluk, kendine güvensizliğin başka başka ifadeleridir.

Tartışmalarda alttan alan, ara yol bulmaya çalışan ve böylece uzlaşmacılığa sürüklenen bir kişilik de gıdasını kendine güvensizlikten alır. Bu davranış genellikle laf çevirme, şakaya vurarak sorunu esnetme ve durumu kurtarma çabası ile birlikte görülür. Tersinden yanlışları bile savunma, gereksiz inatçılık, kendini savunma güdüsü yine kendine güvensizliğin yansımalarındandır.

Değişim zorunludur. Kalın çizgilerle düşünmeyi öğrenmeliyiz. Devrimci çalışma tarzında, düşüncede karmaşıklığa yer yoktur. Basitliği ve yalınlığı ilke edinmeliyiz. Her şeyiyle tükenen bir oligarşi karşısında devrimcileri çarpık yapan, elini-kolunu bağlayan iç düşmandır. Bu düşmanla uğraşılmadan, her düzeyde yenilmeden zaferin yolu açılamaz.

Liberalizm ve Statükoculuk; Burjuva Kültürünün Güvenli Limanları

Günlük pratik içinde kullandığımız liberalizm, sekterizm, kariyeristlik, popülistlik, mekaniklik, soyutçuluk, dogmatizm vb. hastalıklar da gıdasını düzenden alan olumsuzluklarımızdır. Bunların yansımalarını ve pratikte yol açtığı zararları da saflarımızda görüyor ve yaşıyoruz.

Sorunların üstünü örtme, her şeyi toz pembe göstermeye çalışma, bugünün işini yarına bırakma, savsaklama, başkasından eleştiri gelmesin diye eleştiriden kaçınma, eleştiriyi kabul ediyor gözükmesine rağmen pratikte hatasını gidermek için çaba sarfetmeme, özeleştiriyi günah çıkarmaya dönüştürme vb. liberalizmin belli başlı özelliklerinden başka bir şey değildir. Ve bu hastalık saflarımızdaki burjuva kültür sızmasının en güvenli limanıdır.

Kariyerist-popülist bir kişilik de, sonuçta yol açtığı tahribatlarla liberalizmden farklı bir özellik taşımaz. En başta statükocudur. Mücadelenin kendini aşma ve yenileme gerektirdiği gerçeği ona zor gelir. Bu nedenle kadrolaşma ve yeni insanlara güven duyma perspektifine, altının oyulacağı kuşkusuyla karşı çıkar. Konum (statü) arar. Mücadelenin sürekliliği içinde, statükoculuğun hareketin intiharı demek olacağını kavramaz, bu bilinçle hareket etmez. Mücadele içinde öne çıkan insanları kabul etmez.

Kariyerist-popülist bir kişilik, mütevazılıktan nasibini almamıştır, çok bilmiştir. Hal ve tavırlarıyla sürekli bunu belli eder. Karşısındakileri sürekli küçümser bir hava içindedir. Her fırsatta başkalarına ders vermeye çalışır. "Dağları ben yarattım" havası içindedir. Burnu büyüktür. "Ben bilirim" edebiyatına bayılır. Özcesi ukaladır.

Kuşkusuz bu, küçük burjuva hastalıklar listesini çoğaltabiliriz. Ama bizim için önemli olan bu hastalıkları güncelliğimiz, pratiğimiz içinde somut olarak teşhis etmek ve bize verdiği zararlar yanıyla bilince çıkarmaktır.

Emirlere uymama, nesnelliğe teslim olma, pragmatizm, adalet anlayışının, ilkelerimizin dejenerasyonu, ilkelere uymama, eleştiriye tahammülsüzlük, eleştirmeme, her şeyi sorgulama mantığı –kararları sorgulama bile doğal görülebiliyor– misyonuna uygun davranmama, kendine aşırı misyon biçme, popülizm, kariyerizm, dedikoduculuk, yalancılık, demokratizm, objektivizm, anarşizmi de ekleyebiliriz bu zaaflara. Boyutları, derinlikleri farklıdır kuşkusuz. Ama vardır.

Görüleceği gibi birakalım hepsini, sadece bir tanesi bile kökleşip kalıcılaştığında, yaygınlaştığında örgütü örgüt olmaktan çıkarmaya yetecek zaaflardır. Bu anlamda da her birini kendi özgünlüğümüz içinde somutlamak gerçekten de özel bir öneme sahiptir.

Nesnelliğe Teslim Olma

Deyimin karşılığı bellidir. Var olan durumu olduğu gibi kabul etmektir. Düşmanı abartmayı, kendi gücünü küçümsemeyi, kendi eksikliklerine karşı radikal olmamayı getirir. Böyle bir ruh haline sahip kadro ya da sorumlunun yapıyı bir adım bile öteye taşıması mümkün değildir. Tersine yapıyı gerileteceek, çürütecektir. Bu teslimiyetçi yaklaşım devrimci hareketin gelenekleriyle, yarattığı devrimci kişiliğiyle bağdaşmaz. Bu gelenek "yok"u, "olmaz"ı kabul etmeyendir. Devrimciliğin özünde de nesnelliği aşabilme vardır.

Bugün tehlikeli olabilecek diğer bir yan ise demokratizm ve her şeyi sorgulama "hakkı"dır. Bu bir hastalık boyutundadır. Darbeciliğin tortusu olan bu hastalık, her şeyi sorgulama hakkını kendinde görür. Kendini bir fikir kulübünde veya derneğte sanır. Her şeyi bilmek ister. Demokratizm özünde savaş örgütünü yadsımaktır. Bu uç noktada anarşizmdir ve kişi ister istemez –objektif olarak– savaş örgütünde bozguncu konuma düşer.

Bu anlayış demokratizmin yol açtığı zararların, en çok yaşadığımız olanıdır. Biz bir "savaş örgütüyüz" diyorsak, burada örgütsel işleyişi zaafa uğratma, kararlara, talimatlara uymama yok oluşla eşanlamlıdır. Her şeyi sorgulama tavrı örgüt insanının tavrı değildir. Yapılan günü boş gevezelikle geçirmek, daha açıkçası iş yapmamanın teorisini üretmektir. Örgüt insanı her şeyden önce harekete güvenendir. Oysa sistemsiz, kuralsız ve sınırsız bir sorgulama güvenin zedelendiği yerde başlar.

Karar alma süreciyle uygulama süreci iyi kavranmalı ve birbirinden ayrılmalı; her ikisinin kendine özgü işleyiş kurallarına titizlikle uyulmalıdır.

İlkesizlik

İlkelere uymamanın yarattığı sonuçları hepimiz çok iyi biliyoruz. İlkesizlikle ısrar edenler, iktidar perspektifinden uzak, dar düşünen, kendine aşırı güvenen ya da tembel olan kişilerdir. Yani her şeyiyle küçük burjuva karakterini sergileyen insanlardır, eskide, eksikliklerde, hatalarda ayak diremek isteyenlerdir.

Bugün, dün olduğundan daha büyük ve ağır görevlerle karşı karşıyayız. Durum bu iken, hiç kimsenin sürecin gerçek ihtiyaçlarını karşılama ve çözme konusunda beklemeye hakkı yoktur. İlkesizliklerimizle gelişimin önüne görüşler çıkartmaya da hakkımız yoktur. Bugün örgütümüzü daha da sağlamlaştırmak gerekirken, kendi sorunlarımızı ortaya serip sorun yaratmak bizim işimiz olamaz. Bugün sürecin bizden istediği bilinçli ve yoğun bir çabadır. İkinci misyonumuz ise bu çabanın tek başına yeterli olmadığının bilinciyle kolektivizme hayat vermektir. Boşa geçirilen her anı, savsaklanan her iş, gelişimimizin önünde engeldir. Uğraştığımız her işi, iktidarı alma perspektifi ile yerine getirmeli ve bu bilince uygun olarak ilkeli, kurallı olmalı ve bir yönetici gibi düşünebilmeliyiz.

Dedikoduculuk

Bugün saflarımızda yer yer görünen bir düzen hastalığı da dedikoduculuk olmuştur. Darbeciliğin yarattığı tahribatların sonuçlarından biri olarak değerlendirmemiz gereken bu zaaf örgüt işleyişini laçkalaştırır. Tanınan, bilinen insanların veya daha önce beraber çalıştığı insanların, nerede istihdam edildiği hakkında yorumlar yapmaktan başlayıp, bunları alt veya üst ilişkilerle paylaşmak, çeşitli hataları olan insanlar üzerinde çekiştirmeler, laf "kaynatmalar" yapmak, hareketin sorunlarını, sürecin ihtiyaçlarını, politik üretkenliğimizi artıracak sorunları tartışmak yerine, kişileri tartışmak dedikoduculuğun göstergelerindendir.

Evet, devrimci saflara taşıdığımız ve gelişmemizin önüne engel olan zaaflar, eksiklikler kökeni itibarıyla yukarıda saydığımız biçimlerde kendini göstermektedir. Bu davranışlar, doğal olarak saflarımızda şiddetli bir çatışma yaşamak zorundadır. Bu çatışma gelişmemizin önündeki olmazsa olmaz bir koşuldur. Devrimci yaşamımızın verimliliğini de belirleyecek olan özünde bu çatışmadır. Bu çatışmadan nasıl çıkacağımızdır. Çatışma şiddetli ve kararlı bir şekilde yapıldığında devrimci kişiliğe; yapılmadığında, aksatıldığında, şiddetli olmadığında ise küçük burjuva kişiliğine kayış hızlanır.

Çatışmanın belirleyici özelliği, uzun bir mücadeleyi gerektirdiğidir. Çünkü birinci olarak, içimizdeki düşman dediğimiz kişilik, bizim devrimci mücadeleyle tanışmadan önceki yaşantımızdan aldığımız kültür ve bu kültürün şekillendirdiği kişiliktir. Ve bu kültürü tamamıyla yok etmek kolay değildir. Kaldı ki bu yoz kültürü atmak için vereceğimiz mücadele yine kapitalist toplumda, bu etkilenmeler altında sürdürmek zorunda olduğumuz bir mücadeledir. Yolumuzu engelleyen bu kişilik eğer şiddetli bir şekilde ezilmezse bizim soluğumuzu kesecektir. Bu yüzden de içimizdeki düzen kültürüne karşı koymamız gereken tavır, "çatışma kültürü"ne paralel ve süreklilik arzeden bir şekilde olmalıdır. Çatışmanın radikal bir şekilde gerçekleştirilmesi, yıllardır üzerinde durduğumuz "yeni insan" kültüründen en büyük silahıdır.

Savaşım yöntemimiz bu olmalıdır, içimizdeki düşmana ve bu düşmanın içimizdeki yansımalarına karşı uyanık olmak, ortaya çıktığı yerde ezmek zorundayız.

Elbette sorun bu kadarla da bitmiyor. Ezdiğimiz bu kültürün yerine, en genel tanımıyla "yeni insan" kültürünü koymak ve bu kültürü kalıcılaştırmak da sorunun diğer bir yanıdır. Bu kültürü belli noktalarda yakalayana kadar da eksikliklerimiz olabilir, daha geri bir duruma da düşebiliriz. Ancak bu bizi yıldırmamalıdır. Samimi isek, kararlıysak ve içimizdeki düşmana karşı mücadele hattımızı süreklileştiriyorsak, kendi dönüşümümüzü hızlandırmak ve sürecin ihtiyaç duyduğu insan tipi olabilmek görevi karşısında zorlanmayız. Ve başarırız.

Geçici kazanımlar bizi rehavete düşürmemelidir. Bu yönüyle yeni insanı, sürecin ihtiyaçlarına yanıt verebilen devrimci bir kişiliği kalıcılaştırmak önemlidir ✪

Dersim; 12'ler yaşıyor!

23 Nisan 1993'te Dersim'de katledilmişti 12 Devrimci Sol gerillası. Çatışarak, kırlardaki direnme geleneğimize yeni ve güçlü bir halka ekleyerek düşmüşlerdi toprağa. Ölüm yıldönümlerinde 12'lerin değişik yerlerdeki mezarları başında toplanan yoksul emekçi köylüler, sloganlarıyla şehitlerini selamlarken, genıallar da gece bayraklarıyla yaktıkları ateşlerle, onların anısına yaptıkları eylemlerle savaşı onların bıraktığı yerden devam ettirdiklerini gösterdiler.

Şehit Devrimci Sol gerillalarından **Abidin ve Eylem Yıldız**'ın Hozat'a bağlı Taçkirek köyündeki mezarlarına 23 Nisan günü çevre köylerden de gelenlerle birlikte 100'e yakın insan toplandı. Mezarın başı pankartlarla donatıldı. "Halkız Haklıyız Kazanacağız", "12'ler Yaşıyor, Devrimci Sol Savaşıyor" pankartlarıyla saygı duruşuna durdular, bize ölüm yok dediler hep bir ağızdan. 12'lerin şehit düştüğü çatışma anını canlandıran bir mizansenden sonra halaylar çekildi. Anmada sık sık "Biji Çepa Şoreşger", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Yaşasın Ordu-Dersim Direnişimiz" sloganları atıldı. Ve Devrimci Sol bayrakları asıldı. Aynı gece bu kez kalabalık bir gerilla grubu sloganları ve marşlarıyla gecenin sessizliğini bozdular. Ateş yakıp, yoldaşlarının mezarı başında ant içip, nöbet tuttular. Ertesi gün halk mezar başında bayraklarını buldu gerillaların.

Aynı gün Pertek Akdemir köyünün mezarlığı da sloganlarla, marşlarla yankılanıyordu. **Cengiz Kala**'nın evinin önünden "Cengiz Yoldaş Yaşıyor, Devrimci Sol Savaşıyor", "Yaşasın Pertek Direnişimiz" pankartlarıyla yürüyüş halinde sloganlarla gidildi mezar başına. Yürüyüş boyunca atılan "Halkız Haklıyız Kazanacağız", "Kahrolsun Faşizm, Yaşasın Halkların Kardeşliği", "12'ler Yaşıyor Devrimci Sol Savaşıyor" sloganları köyü inletti. Mezar başında saygı duruşunda bulunulduktan sonra 23 Nisan Dersim direnişini anlatan şiirler ve yazılar okundu. Hep bir ağızdan "Varsa cesaretiniz gelin" marşı söylenirken, Dersim şehitleri için geçen yıl çıkartılan özel sayılar halka dağıtıldı.

PERTEK, AKDEMİR KÖYÜ-Cengiz Kala'nın evinin önünden başlıyor yürüyüş, başucunda sona eriyor ve söz veriliyor... Halkız, Haklıyız, Kazanacağız!

Elazığ'ın Gülmez Mezarlığı'nda geçen yıl **Hasan Aktaş**'ın cenaze töreninde polis ve jandarma kitleye saldırmış ve onlarca insanı gözaltına alarak işkenceden geçirmişti. Gülmez köylüleri o günden beri bu cenazeyi konuşuyorlar. Ancak konuşmalarına korku değil, şehitleri sahiplenış damgasını vuruyor. Bir yıl sonra mezarı başında yapılan anmada bunu ispatladılar ve şehitleri Hasan Aktaş'ı sahiplendiler. 23 Nisan'da yapılan anmada DLMK'li öğrenciler saygı duruşundan ve Hasan'ın devrimci yaşamının anlatıldığı konuşmalardan sonra şiirler okudular. Anmaya katılanlar "Bize Ölüm Yok" marşıyla birlikte halay çektiler. Anma için hazırlanan "Hasan Yoluaş Ölüm süzdür, Yaşasın Pertek Direnişimiz" yazılı bir pankartı da mezar başına bırakarak mezarlıktan ayrıldılar.

Dersim şehitlerinden **Abdi Şeker** de 23 Nisan'da Pertek'in Geçityaka Köyü'nde anıldı. Abdi Şeker'in ailesi, köy halkı ve Pertek'ten gelen insanlarla birlikte yapılan anma saygı duruşuyla başladı. Şiirlerin okunduğu, sloganların atıldığı anmadan sonra topluluk 12'lerin şehit düştüğü Ardiç Köyü'ne bağlı Çalaxane mezrasına gitti. Marşlar ve türküler söyleyerek köye giren insanları köy halkı büyük bir coşkuyla karşıladı. Çalaxane köylüleriyle birlikte 12'lerin şehit düştüğü yerde saygı duruşu yapıldı. "Yaşasın 23 Nisan Direnişimiz", "12'ler Yaşıyor, Devrimci Sol Savaşıyor" sloganlarının atıldığı anmaya aynı köyde bulunan ve Toroslar'da şehit düşen Mustafa Sefer'in mezarı başında devam edildi. Burada çekilen halaylarla anma bitirildi.

Dersim Şehitlerinden **Behiye Canik**'in İstanbul Gazi'deki mezarı da ailesi ve ÖZGÜR-DER'liler tarafından ziyaret edildi.

Mezar başında anmaların yapıldığı gün Elazığ'da TÖDEF'li ve DLMK'li öğrenciler şehitlerin anısına bir gezi düzenlediler. Gezi programında olan etkinliklerin yanı sıra 23 Nisan şehitlerine ilişkin konuşmalar yapıldı ve TÖDEF'lilerin hazırladığı "Direniş Ölüm Yaşam" adlı oyun sergilendi.

10 Ekim 1991'de İstanbul'da katledilen **Hayri Koç**'un Dersim'de bulunan mezarı başında da devrimci sloganlar haykırıldı. 16 Nisan günü yapılan anmaya çevre köylerden insanlar katıldı. "Biji Çepa Şoreşger", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür" yazılı dövizler mezar başına bırakılarak sloganlar atıldı. Aynı gün gece geç saatlerde Hayri Koç'un mezarının başında bu kez Devrimci Sol gerillaları vardı. Ateş yakan gerillalar, halaylar çekerek mezara bir bayrak bıraktılar.

30 Mart-17 Nisan Devrim Şehitleri Kampanyasından...

Çemişgezek merkezinde "Mürsel, Nazım, Feride Yaşıyor Devrimci Sol Savaşıyor" yazılı bir pankartın asılmasından sonra ilçede birçok kişi gözaltına alındı, bunlardan üçü tutuklandı.

Malatya'da Dersim şehitlerinin ölüm yıldönümünde birçok mahallede yazılamalar yapıldı. 17 Nisan'da Malatya Kültür ve Sanat'ta Tavır dergisi bürosunda da bir anma düzenlendi. Anmada Grup Mavi Umut bir müzik dinletisi sundu.

Devrim şehitleri Sivas'ta ise duvar yazılamaları ve pankartlarla anıldı.

14 Nisan günü Sivas'ın Yüceyurt ve Mevlana mahallelerinde "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Buluthan, Önder, Baki ve Hasan Tepe'ler Ölümsüzdür", "30 Mart-17 Nisan Şehitleri Onurumuzdur" Devrimci Sol imzalı ve "Haklıyız Kazanacağız-Devrimci Sol Sıvas Halk Milisle-

HOZAT,TAÇKİREK KÖYÜ- Abidin'e, Eylem'e, 12'lere and olsun ki... Dersim, zaferimize de tanık olacak.

Uğur ve Şengül Balıkesir'de anıldı

Balıkesir'de 24 Nisan'da bir piknik düzenleyen devrimciler, şehitlerini andılar. Piknik alanına gitmeden önce köylülerle sohbet eden ve onların sorunlarını paylaşarak geziye köylüleri de kattılar. Piknik alanında Uğur ve Şengül'ün fotoğraflarının yer aldığı "Umudu Katledemezsiniz" yazılı bir pankart açıldı. Yapılan konuşmalarda oligarşinin devrimci demokrat insanlara vahşice saldırdığı, Uğur ve Şengül'ün de geçen yıl 30 Nisan'da bu saldırılar sonucu katledildiği belirtildi. Ayrıca 1 Mayıs'ı alanlarda kutlama çağrısı da yapıldı. Ateş yakılarak, halaylar çekilen pikniğe köylüler yemek getirerek katılırken, gelenleri tekrar çağırdılar.

Rize'de Ayşe Gülen anması

16 Nisan 1992'de evinde infaz edilmişti Ayşe Gülen. Ölüm yıldönümünde, Rize'nin Fındıklı ilçesinde bulunan mezarı başında onu anarken, dostları, bir kez daha katliamı lanetlediler.

"Devrim Şehitleri Ölümsüzdür" Devrimci Sol Güçler imzalı pankartı açarak, tüm devrim şehitleri için kaldırdılar yumruklarını. Yaşanan katliamı, 17 Nisan direnişini, Ayşe Gülen'in hayatını anlattılar. "Bize Ölüm Yok" dediler bir ağızdan. Marşlar ve şiirlerden sonra "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Ayşe Yoldaş Yaşıyor Devrimci Sol Savaşıyor" sloganlarıyla şehitlerine verdikleri devrim sözüyle ayrıldılar mezarın başından.

Rize'de Devrimci Sol Güçler'in yaptığı bu anmadan rahatsız olan jandarma mezarlığın giriş çıkışlarını tutarak anmaya katılanların resimlerini çekti ve kimliklerini tespit etmeye çalıştı.

Ayşe Gülen '92'nin 16 Nisan'ında katledildi. Gazetemizi arayan bir okurumuz '94'ün 16 Nisan'ında doğan çocuğuna Ayşe Gülen ismini verdiğini müjdeledi.

ri" imzalı yazılamalar yapıldı. Ayrıca 18 Nisan sabahı da Kılavuz Mahallesi Yukarı Tekke civarına üzerinde Mahir Çayan ve Sabahat Karataş'ın resimlerinin bulunduğu "Devrim Yürüyüşümüz Sürüyor- Devrimci Sol Sıvas Halk Milisleri" yazılı bir pankart asıldı. Sıvas'ın en merkezi yerlerinden biri olan bu bölgeye asılan pankart üç saat süreyle asılı kaldı.

Diyarbakır'da da 21 Nisan günü Urfakapı semtine ortasında Devrimci Sol amblemi bulunan "Bayrağımız Ülkenin Her Tarafında Dalgalanıyor, Dalgalanacak" yazılı bir pankart asıldı.

Balıkesir'de de Devrim Şehitlerini Anma Günleri'nde pankartlar asıldı, yazılamalar yapıldı. 23 Nisan'da "Şehitler Yaşıyor, Devrimci Sol Savaşıyor-Devrimci Sol Güçler" imzalı bomba süsü verilmiş bir pankart asıldı.

Aynı mahalleye ve İzmir Yolu üzerindeki üst geçide yazılamalar yapıldı. Aynı gün Necatibey Eğitim Fakültesi bahçesine DEV-GENÇ imzalı bomba süsü verilmiş bir pankart asıldı. Meslek Yüksek Okulu ve Necatibey Eğitim Fakültesi'nin duvarlarına yine DEV-GENÇ imzalı yazılamalar yapıldı.

Anaları yok onların!

Sabiha Doğan'ı tutukladılar. Kızını katledenlerin sanık olduğu bir mahkemenin sonunda bizzat bu sanık polisler tarafından yerlerde sürüklenerek götürtüldü Sabiha Ana. Beyoğlu Adliyesi'ndeki yüzlerce insanın gözü önünde, 40-50 yaşındaki ana-babalara tekme-tokat saldırarak, avukatları tartaklayarak yaptılar bunu. "Terör" şubesine götürtükleri Sabiha Anaya 24 saat boyunca küfrettiler, vurdular, işkence yapılar, ölümle tehdit ettiler. Ve bir gün sonra 22 Nisan günü TC adına Sabiha Doğan'ı tutuklayıp hapse atmak aczini gösterdiler.

Bu kez tutuklayıp duvarların arasına hapsettiler. "Yasamızı, ülkemiziniz" dediği tutsak çocukların anı yanına koydular.

26 Kasım 93 günü Hasköy'de Erol Yalçın'la birlikte katledilen Selma Doğan'ın annesiydi Sabiha Doğan. O gün işten eve döndüğünde öğrendi çiçeğinin dalından kopanlığını. 11 yıldır oturduğu eve "hücre evi", 18 yaşındaki kızına "terörist" diyorlardı. Evinin aydınlığı, yüreğinin neşesini yok eden, canından can koparan katiller onu oğluyla birlikte terör şubesine götürüp tehdirler savurdular. Susacak, yarasına taş basıp, devletin kestiği parmak acımaz diyecekti. Susmadı...

Yüreği acıyor, içi kanıyordu. "Çiçeğim" dediği, "ömrümün sebebi" dediği Selma'sı, yaşama uzanan dalı koparılmıştı. Bir kin attı oldu Sabiha Ana...

Bir süre önce onu içinden attılar. Burjuvazi kendi sınıf tavrını gösteriyordu. Kızını katlettikleri bir anayı yıllarca çalıştığı içinden atıp çaresiz bırakıp susturabileceklerini sanıyorlardı. Sadece ne kadar alçalabileceklerini gösterdiler. Sabiha Ana daha da bilenmiş bir kinle haykırmaya devam etti. Yeni oğulları, yeni kızları vardı... Sabiha Anamın yüzündeki acıyı, sesindeki öfkeyi, sözündeki gerçeği bir kitap gibi okuyan oğulları, kızları vardı.

Buna da tahammül edemediler. özerk-demokratik üniversite şiarıyla mücadele eden gençliğin haykıran sloganıyız. Çünkü biz, gözaltında evlatları kayboldan anaların yüreğinden kopup gelen çığlığı, işkencede direnenin sesi, Kürt halkının serhildanlarındaki isyanı, türkü-sündeki ağıtıyız." diyerek bu uğurda bedeller ödendiğini belirtti.

Devrimci Sol diyesi olduğuna dair iddialara ilişkin ise şöyle dedi; "Delil olarak 12 Şubat tarihinde polise mukavemet ettiğim, slogan attığım gösterilmektedir. Büromuz birçok sivil ve resmi polisle sarılıp, arama izni olmadan ya da gösterilmeden basılıp talan ediliyor, büro çalışanı cop ve tekmeler altında yerlerde sürükleniyorsa, benden hiç kimse 'Çok iyi yapıyorsunuz, elinize ayağınıza sağlık' dememi bekleyemez. Elbetteki kendimi savunacağım, savundum da.

"Bir başka iddia da gözetim süresinde açlık grevi yaptığım, polise ifade vermediğim, susma hakkımı kullandığım iddiasıdır... Kendine saygısı olan her insan gibi ben de bedenimi açlığa yatırıp hakkı ve meşru bir tavır aldım. Açlık grevi yaptım, polise ifade vermedim ve susma hakkımı kullandım.

"Bir diğer iddia da 25 Şubat günü basın açıklamasına çekilen bir fotoğrafın delil olarak gösterilmesidir. Burada basına karşı yaptığımız zafer işaretleri ile işkencecilerin kendi yuvasında kamuoyuna insanlık onurunun mesajını ilettik.

İllegal örgütlerin yayınları ve bültenleri bulunduğu iddiasına gelince; bütün haber değeri olan ve haber yapılan bülten ve yayınlar her gazete bürosunda bulunduğu gibi bizim büromuzda da bulunmaktadır."

Temsilcimiz savunmasına "Mücadele gazetesi Türkiye halklarının sesidir, halklar susturulamaz! Haklıyız Kazanacağız!" sözleriyle son verdi.

Grup Ekin üyesi İhsan Cibelik ise okuduğu 6 sayfalık sorgusunda tarihin her sayfasında zulmün ve yasağın olduğu her yerde direnişin var olduğu, Sokrates'lerin, Bruno'ların, Viktor Jara'ların, Pir Sultan'ların bu tarihte direnişleriyle bilimi, düşünceyi ve sanatı kabul ettirdiklerini söyledi. Ve Nazım Hikmet'e, Hasan Hüseyin'e, Ruhi Su'ya, Yılmaz Güney'e ve daha nicelerine onlarca yıl hapis cezası verildiğini ancak onların şiirlerinin, türkülerinin, eserlerinin, halkımızın özgürlük mücadelesine katılmasını, ona güç vermesini engelleyemediğini belirterek sözlerini William Shakespeare'in bir sözüyle bitirdi. "Bir ulusun türkülerini yapanlar ve yaşatanlar, yasaların yapanlardan ve uygulayanlardan daha güçlüdür."

Avukat Zeki Rüzgar da "Benim teröristlerin avukatı olduğumu söylüyorlar. Çünkü ben DGM davalarına giriyor, siyasi düşüncelerinden dolayı yargılanan devrimci-demokrat yurtsever insanların savunmasını üstleniyorum." dediği sorgusunda Halkın Hukuk Bürosu avukatlarının hiçbir zaman meseklerine bir tüccar mantığı ile yaklaşmadıklarını, devrimcilerin savunmasını üstlendikleri için de her zaman baskı, saldırı ve hakaretlere maruz kaldıklarını söyledi.

Duruşma 18 Mayıs 1994 tarihine ertelendi.

Anaların sesini boğamazsınız

21 Nisan'da Beyoğlu 1. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülenn Hasköy Katliamı davasının "sanık" polisleri mahkeme çıkışı izleyicilere ve avukatlara saldırarak Selma Doğan'ın annesi Sabiha Doğan'ı gözaltına aldılar. Sabiha Doğan 24 saat sonra tutuklanarak cezaevine gönderildi.

Haklar ve Özgürlükler Platformu 21 Nisan'da bir açıklama yaparak olayı protesto etti. Platform yaptığı açıklamada "Bu olayı çocuğunun katledildiğini ispatlamaya çalışan anne Sabiha Doğan nezdinde tüm infaz olaylarını takip eden, teşhir eden, sorumluların yargılanmasını isteyen halkımıza verilmek istenen bir gözdağıdır." diyerek tüm demokratik kurum ve kuruluşları tepki göstermeye çağırdı.

Bu hukuk dışı keyfi tutumu protesto eden ÇHD'li avukatlar 22 Nisan'da Beyoğlu Adliyesi önünde bir basın açıklaması yaparak suç duyurusunda bulundular ve polisler hakkında dava açılmasını istediler.

26 Nisan günü ise Sağmalcılar Cezaevi'ndeki Devrimci Sol davası tutsakları bir açıklama yaparak Sabiha Doğan'ın gözaltına alınmasını ve tutuklanmasını protesto ettiler. "Sabiha Doğan davacı olarak gittiği mahkemede gözaltına alındı. Sabiha Doğan çıktığı mahkemede tutuklandı." başlığıyla yayınlanan açıklamada şunlar vurgulandı: *"Susmadı Sabiha Ana, alınyazısı bu, ne yapalım demedi. Kızını, çiçeğini, dalını, yaprağını koparanlardan, kızının gözlerindeki ışıltının, yüzündeki gülüşün katillerinden hesap sordu, soruyor. Milletvekillerini aradı, dilekçeler yazdı, partilere, derneklere, demokratik kuruluşlara çağrılar gönderdi. Kamuoyuna açıklamalar yaptı. Altı aydır bir katliamın tanığı olan, kurşunlarla delik deşik edilmiş evini, Selma'nın ve Erol'un öldürüldüğü odaları herkese açtı, görün dedi. Susturulmalıydı. (...) Siz de tıpkı Sabiha Ana gibi yıllardır emek harcadığınız oğullarınızın, kızlarınızın, hayatınızı paylaştığınız sevdiklerinizin sizden zorla kopartılıp alınışının acısını yüreğinizde hissedebilirsiniz. (...) Sabiha Anamızın sesinin boğulmasına izin vermeyelim. Onu sahiplenelim. Sesine ses, soluğuna soluk katalım, kavgasına omuz verelim. Unutmayalım, onun mücadelesi hepimizin insanlık onuru adına yükselen sesimizdir.*

Meram Özgür-Der yeniden açıldı

Konya (Mücadele)- *Meram Özgür-Der yeniden açıldı. Meram Özgür-Der'e Valilik tarafından verilen iki aylık kapatma cezası 10 Nisan'da son erdi. İki ay önce polis tarafından basılan Meram Özgür-Der'in Başkan Yardımcısı Banu Gödenoğlu ile Çetin Köroğlu ve Mehmet Özyıldırarı gözaltına alınarak, bir gün sonra da tutuklanmışlardı. İkinci duruşmada Çetin Köroğlu ve Mehmet Özyıldıran serbest bırakılırken, Banu Gödenoğlu'nun tutukluluğu devam etmişti ve halen tutuklu bulunuyor.*

22 Nisan günü Meram Özgür-Der ve Haklar ve Özgürlükler Platformu derneğin açıldığını duyurdular. Ortak yapılan açıklamada "Devletin, kişilerin haklarını ve özgürlüklerini arayan ve her zaman halkının yanında olan derneklere karşı saldırgan olacağını biliyoruz. Ama bizlerin derneklerin kapatılarak susturulması mümkün değildir. Çünkü biz halkız, halkımızın yanındayız." denildi.

Sıvas'ta ve Tokat'ta gözaltılar

Sıvas'ın Akbaba ve Kolej semtlerinde oturan yurtsever öğrencilerin evleri polisler tarafından basılarak talan edildi. 22 Nisan günü kapılarını kırılıp, evlerin talan edildiği baskında 29 kişi gözaltına alındı. Gözaltına alınma sebebini açıklamayan polis, 19 öğrenciye psikolojik baskı ve işkence yaparak aynı gün bırakırken, 10 kişi çıkartıldıkları mahkemede tutuklandılar. Yurtsever öğrenciler üzerinde artan baskıları protesto etmek için öğrenciler bir basın açıklaması yaparak açlık grevine başladılar.

27 Nisan'da da Tokat'ta evleri basılan Sibel Sarısoy, Mehmet Yıldırım, Arife Yıldırım adlı Mücadele okurları gözaltına alındılar.

Ankara temsilcimiz Burhan Kardaş'ın tutukluluğu sürüyor

Ankara (Mücadele)- *Geçtiğimiz Şubat ayında basılan gazetemizin Ankara Temsilciliği, ESM ve Devrimci Gençlik dergilerine yapılan baskınlar sırasında gözaltına alınarak 15 gün işkenceli sorgulardan sonra tutuklanan temsilcimiz Burhan Kardaş'ın ve Grup Ekin üyesi İhsan Cibelik'in sanık olduğu davanın ilk duruşması 14 Nisan günü yapıldı. Duruşmaya tutuksuz sanıklardan da Bülent Arıcak, Bektaş Erdksüz ve Av. Zeki Rüzgar katıldılar. Zeki Rüzgar'ın vekilliğini 64 avukat üstlendi.*

Duruşmada kimlik tespitinden sonra sorgularının okunmasına geçildi.

Temsilcimiz Burhan Kardaş 5 sayfadan oluşan sorgusunu okumaya "Baskının, zulmün olduğu yerde halkların direnişi meşrudur" sözleriyle başladı.

Yargılananın yalnızca kendisi olmadığını, tüm sosyalist basının yargılanmaya çalışıldığını söyleyen temsilcimiz "Biz Mücadele gazetesi çalışanları olarak, fabrikasında işçi, okmeği için direnen emekçinin, arifilerinde, kampuslerinde

Kapatılma dalgası tersanelere vurdu

5 Nisan ekonomik soygun paketi kapsamında kapatılma programına alınan Tersane işçileri ne yapıyorlar, ne düşünüyorlar? İşyerlerinin kapatılacağı kararı işçilerin iş ve aile yaşamında nasıl bir değişiklik yarattı? Bu ve benzeri sorular kapatılacağı açıklanan Haliç ve Camialtı tersanelerinin işçileri ve sendika yöneticilerine sorduk.

Ayhan DEMİRBOZAN

"Tersaneler Zarar Etmiyor, Zarar Ettiriliyor"

Tersane işçilerinin üyesi bulunduğu Dok Gemi-İş (Liman, Dok ve Gemi Sanayi İşçileri Sendikası) Genel Örgütlenme Sekreteri Ayhan Demirbozan, "Tersanelerin zarar ettiği gerçek. Ancak başka ve önemli bir gerçek daha var ki, o da tersanelerin zarar ettiği değil, zarar ettirildiğidir," diyor.

Kapatılacak olan tersanelerden İzmir Alaybey Tersanesi'nde 287, İstanbul Camialtı Tersanesi'nde 635 ve Haliç Tersanesi'nde 901 işçi çalışırken, bu üç tersanenin son bir yıllık zararı toplam 253 milyar lira olarak gösteriliyor. Öyle ki tersane işvereni yılbaşından bu yana emekliliğine hak kazanarak emekliye ayrılan toplam 91 işçiye ödediği kıdem tazminatlarını bile bu zararın içinde gösteriyor.

Sendika yöneticileri zararın temelinde yanlış istihdam politikasının yanında, yıllardır tersanelere hiç yatırım yapılmamasının rol oynadığını dile getiriyorlar.

Önce Özelleştirmenin Adımları, Şimdi de Kapatma Kararı

Kamu tersaneleri 1984 yılına kadar Türkiye Denizcilik İşletmeleri Kurumu bünyesinde çalışmalarını sürdürürürken, 1984 yılında çıkartılan 233 sayılı kanun hükmünde kararname ile denizcilik ve gemi kısmı birbirinden ayrılarak iki şirkete bölünmüş ve tersanelerin bağlı olduğu şirkete Türkiye Gemi Sanayi A.Ş. ismi verilmiş. Sözde bu şirketin teknik anlamda kendini yenileyip özel tersanelerle rekabet edecek bir duruma gelmesi planlanmış. Böylece kâr oranı her geçen gün artacak olan tersanelerin büyüyüp gelişmesi hedeflenmiş. Oysa şirketleştirmeyle değişen bir şey olmadığı gibi kurum tamamen kaderine terk edilmiş, yöneticiler burayı yandaşlarının arpalığı haline getirmişler. Örneğin, sendika yetkilileri tersanenin bir biriminde 158 işçiye karşılık 171 kapsamdışı (idareci ve büro elemanı) personel bulunduğunu belirtiyorlar.

Türkiye'de devletin elindeki en gelişmiş ve ağır teknik araçlara sahip olan bu tersanelerin bugün içinde bulunduğu durum hiç de iç açıcı değil. Kamu tersanelerinde bir saatlik işçilik (yapım ve tamir içinde) 365 bin liraya yapılırken özel sektörde bunun ancak 200 bin lira civarında olması iş olanağını da daraltmaktadır. Karaköy'deki eski Galata Köprüsü'nün deniz trafiğine kapalı olması da Haliç ve Camialtı tersanelerinin iş miktarını oldukça azaltmıştır. Ayrıca tersaneler, buralara iş yaptırılarca yer yer taşeron olarak kullandırılmıştır. Bütün bunlar tersanelerin zarar etmesinde önemli bir etken olmuştur. Oysa tersane işçileri ve sendika yöneticileri siyasi iktidar ve onun sözcülüğünü yapan medyanın gerçekleri saptırdığını, zarar oranının kat kat fazla gösterildiğini belirtiyorlar. Bunun dışında işçiler "Şimdiye kadar -zarar ettiği dönemde de kâr ettiği dönemde de- tersaneleri biz yönetmedik. Bu nedenle zararın kaynağını işçilerde değil kendilerinde arasınlar." demekteler.

Köklü bir mücadele geleneğine sahip olan tersane işçileri, kapatılma kararlarının geri aldırılması için mücadele edeceklerini söylüyorlar.

"Kapatılma Kararında Evlat Acısı Karşısında Duyduğumuz Acıyı Duyduk"

Haliç Tersanesi'nin 540 yıllık bir tarihi bulunurken, İzmir Alaybey Tersanesi 1925, yine İstanbul'daki Camialtı Tersanesi ile 1933 yılında kurulmuş. Oldukça eski bir tersane olan Haliç Tersanesi Osmanlı devleti döneminde de işçi eylemlerine sahne olmuş bir işyeridir. Öyle ki o yıllarda İstanbul'da işçi sınıfının kalbi Kasımpaşa'daki bu tersanedir. İşçiler arasında sosyalizm bilinci ilk olarak burada yayılır. İlk 1 Mayıs kutlamalarında, İstanbul'un emperyalistler tarafından işgal edilmesine karşı ilk devrimci eylemlerde de yine tersane işçileri vardır. Ve Türkiye'de ilk işçi örgütü yine 1895 yılında Osmanlı Amelepervar Cemiyeti adı altında bu tersanelerin işçilerince kurulmuştur.

Eski ve köklü bir mücadele geleneği olan Haliç Tersanesi Kasımpaşa semtinin de bir dönem işçi semti olarak adlandırılmasını sağlamıştır. Tersane işçileri "Çalışanların %80-90'ı buraya kısa pantolonla girmiş işçilerdir. Yani çoğumuz 15 yaşında burada abilerimizin, amcalarımızın yanında çalıştık, staj yaptık. Önceden burada Gemi Yapı Meslek Lisesi vardı. Daha sonra kapatıldı. Burada öğrenim görenler genelde bu tersaneye giriyorlardı. Bu nedenle burası ile evimiz gibi haşır neşir olmuş bulunuyoruz. Evlat acısı karşısında hissettiğimiz acıyı buranın kapatılma kararında da hissettik."

Dok Gemi-İş Haliç şubesi yetkilileri, işçilerle birlikte, 5 Nisan'da "Başbakan henüz konuşmasını yapmadan eyleme geçtiklerini, kapatılma kararına karşı tavır aldıklarını" belirtiyorlar. Gerçekten de KİT'lerin kapatılmasına karşı ilk tepkiler tersane işçilerinden geldi. İşçiler tepkilerini "KİT'ler Kapatılamaz", "Amerikan İtleri Sattırmayız KİT'leri" sloganlarıyla dile getirmişlerdi. 5 Nisan'daki eylemi 6, 8, 12, 15 Nisan'daki eylemler izledi. Önümüzdeki günlerde henüz bir eylem programı bulunmayan işçilerin moralleri bozuk. 5 Nisan'dan bu yana iş verimi düşmüş. Sendika yöneticileri "Zaten fazla iş yok, olsa bile iş yapacak moral yok, işçiler tedirgin bir bekleyiş içinde" diyorlar.

İşçilerin kırgınlığı ve moral bozukluğu işçilerin ailesi ve yakın çevresine de yansımış. Tansu Çiller 5 Nisan'da tersanelerin kapatılacağını açıkladığında bunu dinleyen işçi aileleri hemen telefonla işçileri arayarak, tersanelerin kapatılacağının doğru olup olmadığını sormuşlar. İşçiler eylem yaparken, işçi çocukları "Baba siz şimdi eylem yaptınız işyeriniz kapatılmaz değil mi?" diye sormaya başlamışlar.

İktidar Haliç, Camialtı ve Alaybey tersanelerinin kapatılması kararını yıl sonuna kadar gerçekleştireceğini belirtiyor. İşçiler ise bu kararın geri aldırılması karşısında umutsuz değiller. Bu kararın önüne ancak işçilerin birleşik gücünün geçebileceğini söylüyorlar.

Dok Gemi-İş tersanelerin kapatılmasına göz yumuyor

Tersane işçilerinin köklü bir mücadele geçmişi olmasına rağmen, tersanelerde örgütlü bulunan Dok Gemi-İş genel olarak mücadelenin önünde bir barikat olmuş ve olmaya devam ediyor.

'80 öncesinde Dok Gemi-İş'te Genel Başkan olan Aslan Sivri gerek tersanelerde gerekse de Gemi Yapı Meslek Lisesi'nde faşist örgütlenmelerde bulunduğu, faşist terörü yaygınlaştırdığı için devrimciler tarafından 1980 yılında ölümle cezalandırılmıştı. O dönemde faşist Aslan Sivri yönetimi içinde yer alan CHP'li sendikacıların mücadeleyi geriye çekme çabalarına rağmen, tabanda militan mücadele geleneği kırılamıyordu.

12 Eylül faşist cuntası genel olarak emekçiler üzerinde estirdiği terörü tersane işçileri üzerinde de estirdi. O döneme kadar tersanelerdeki mücadeleye önderlik eden devrimci işçiler ya tutuklandılar, ya da işten atıldılar. Aynı yıllarda tersanelerdeki gerici-faşist kadrolaşmaya da hız verildi. İlerici demokrat işçilerdeki dağınıklık Dok Gemi-İş yönetimine, bugün de hala başkan olan Nazım Tur ve ekibinin gelmesine yol açtı.

1989 yılında işten atılan eski bir tersane işçisinin "Nazım Tur'la işveren iç içedir. Ya da Nazım Tur'un nerede bittiğini, işverenin nerede başladığını kestirmek zor. Nazım Tur işyerinin belli başlı noktalarına kendi adamlarını yerleştirmiş, muhalefet olanları ayıklattırmıştır." sözleri, Dok Gemi-İş'in yapısını ve buradaki faşist kadrolaşmayı yeterince anlatmaktadır.

1983-89 dönemi Nazım Tur'un tersanelerde ekibiyle birlikte etkin olduğu bir dönemdir. '89 bahar eylemlerinde tersane işçilerinin de ağırlığı vardır. Ancak öncülüğü yapan Nazım Tur değil, sabırlı ve kararlı bir mücadeleye tersane işçilerini duvarların dışına çıkaran birkaç devrimci içcidir. Buna tahammül edemeyen Dok Gemi-İş yöneticileri o yıl toplu iş sözleşmesinin imza edilmesinden sonra, eylemlere öncülük eden işçileri işten attırarak yerlerini iyice sağlamlaştırdılar. Sendika yöneticilerinin yaptığı işçi kıyımı işçilerde yeni bir içe kapanıklığı beraberinde getirdi.

Bugün de sendika tabanında var olan demokrat işçiler; sendikaya rağmen bir araya gelseler de sarı-gerici sendikal barikatı aşabilecek bir dinamik göstermiyorlar.

Mevcut yapısından dolayı tersanelerin kapatılmasına karşı mücadele edeceğini söyleyen Dok Gemi-İş'in bu kararın önüne geçeceğine kimse inanmıyor.

Dok Gemi-İş yöneticileri işçilerin gösterdiği tepkileri yatıştırmak için "Tersaneleri bize satın" çığlıkları atmaya başladılar. Herhalde ellerindeki yüksek miktardaki işçi aidatıyla sendika ağalığından patronluğa soyunmayı daha kârlı görüyorlar.

ANAP'lı Başkanın İlk İcraatı İşçi Kıyımı Oldu

Mersin Belediye Başkanı ANAP'lı Okan Mercezi ilk icraatını binden fazla işçiyi işten atarak gösterdi.

Önceki belediye başkanı SHP'li Kaya Mutlu döneminde de sık sık kıyıma uğrayan işçiler yaptıkları direnişle iş haklarını yeniden elde etmişlerdi. Geçmiş birliklerinden güç alan işçiler 16 Nisan'da Petrol-İş Mersin Şubesi'nde toplanarak neler yapabileceklerini tartıştılar.

Toplantıya Genel-İş Mersin Şube Başkanı Ethem Karakoyak ve Belediye-İş Mersin Şube Başkanı Ali Sönmez de katıldı. Her iki sendika yöneticilerini de eleştiren işçiler kendi güçlerine güvendiklerini belirttiler.

18 Nisan'da Makine İkmal'de toplanan işçiler sorunlarına karşı duyarlı olunması yönünde konuşmalar yaptılar. Bir gün sonra da Mersin'de zamlara karşı düzenlenen mitinge katıldılar.

İşçiler 22 Nisan'da ise belediyenin Taşbina denilen bölümünü 4 saat işgal ettiler. 150 kişinin katıldığı işgale İçel sendikaları da destek verdiler.

Ekmeğimiz ve onurumuz için

Hanifi SAĞLAM
(Bem-Sen Genel Sekreteri)

5 Nisan'da siyasi iktidar tarafından "Yükü toplumun tüm kesimlerine paylaştırmak" gibi bir makyaj ve "istikrar paketi" gibi bir adla süslenerek kamuoyuna açıklanan ve gerçek adı "ekonomik terör paketi" olan kararlar memurlara ve tüm emekçilere, daha çok yoksulluğu, sömürüyü, işsizliği, işkenceyi ve zulmü getirmiştir. 5 Nisan kararlarıyla ilgneden ipliğe her şeye % 100'lere varan zamlar yapılırken, kamu emekçilerinin ücretlerinin dondurulması, özelleştirme ve taşeronlaştırmanın yaygınlaştırılarak hızlandırılması gündeme getirilmiştir. Sendikal haklarımız konusunda hükümetin ikiyüzlü politikası seçimler sonrası kendini iyice açığa vurmuştur. Bizce sendikal haktan öte, tabela sendikacılığından başka bir şey getirmeyen yasa tasarısı konusunda bile ciddi adım atmadıklarını, "memurlara yılda bir kez zam" –aslında ücretlerin dondurulması– politikalarıyla kendilerini iyice ele vermişlerdir.

Senelerden beri işbaşına gelen siyasi iktidarlar IMF ve Dünya Bankası'nın direktifleriyle emekçilere karşı politikalar uygulayarak ülke kaynaklarını emperyalist tekellere ve onların işbirlikçilerine peşkeş çekmişlerdir. İşçiye, memura, çalışana "para yok" diyenler, kirli savaşa trilyonlar aktarmış, halk kesimlerinden toplanan vergileri hayalciler, batık şirketlere, sermaye sahiplerine yedirmişlerdir. Bir gecelik kararlarla işsadamlarının yüz milyarlara varan vergi borçları iptal edilmiş, tüm bu yapılanları "meşrulaştırmak" ve tepkisizliği sağlamak için de köşe dönücü ve bireyci mantığın toplumda egemen kılınması sistemli bir politika haline getirilmiştir.

"İstikrar" adına "ekonomiyi rahatlatma" adına başvurulan tüm politikaların, "önlem"lerin uygulanmasında halk kesimleri kemer sıkmaya zorlanmış, sesini yükselten kesimler baskı ve sindirme politikalarıyla susturulmaya çalışılmıştır. Memurlara ise kıyım, gözaltı ve sürgün reva görülmüş, kendi gücümüze dayanarak olarak kurduğumuz sendikalarımız defalarca kapatılmıştır.

Gelinen noktada ise tüm baskı politikaları, tüm ekonomi politikaları ülke etmiş olan egemenlerin seçenekleri yine daha çok zam, işsizlik, yoksulluk ve zulüm olmuştur.

Bizlerden istenen direri ve sabır, sorunlarımızın çözümüne yönelik bir istek değil, tersine, derinleşen ekonomik krizin tümüyle emekçi kesimlere fatura edilmesine yönelik olarak atılmış bir adımdır. Ancak biz emekçilerin zorla geçinmeye çalıştığımız, işimizden, aşımızdan özveride bulunmamız mümkün değildir. Grev ve toplu sözleşme hak talebimizden de taviz vermemiz mümkün değildir. Üç buçuk milyon lira ile kıt kanaat geçinmeye çalışan bir memurdan özveri beklemek, onu sefaletin içine yuvarlamaktır. Bu olayın birinci boyutudur. Olayın ikinci ve önemli boyutu ise krizin sorumlusunun biz emekçiler olmadığı, dünü ve bugünü ile mevcut siyasi iktidarlar olduğudur. Bundan dolayı biz emekçiler işlemediğimiz bir suçun cezasını çekemeyeceğimiz gibi, bizlere çektirilmesine de izin vermeyeceğiz.

Saldırılara Genel Direnişle Karşı Duralım

Yaşama ve çalışma koşullarımızın daha da ağırlaşmasını ve yeni baskı yasalarıyla haklarımız için mücadele etmemin önüne yeni engeller dikilmesini istemiyorsak, bugün 5 Nisan kararlarına ve yaşadığımız tüm anti-demokratik uygulamalara karşı, emekçilerin birliktelliğini yakalamak ve bunu genel direnişe, genel greve dönüştürmek durumundayız. Zamları ve zulmü püskürtmemiz ve ekonomik-demokratik yeni kazanımlar elde etmemiz ancak böyle bir genel direnş yaklaşımıyla mümkündür. Bunu hep ve sürekli söylenen bir laf olmaktan çıkarmak için bedel ödemeyi göze almaktan başka çıkar yolumuz bulunmuyor.

Soygun paketine karşı eylemlerimiz yasadışı gösterilmeye çalışılıyor. Tepklirden tedirgin olan İçişleri Bakanı "Son dönemlerdeki yasadışı eylemlere izin vermeyin" diyerek, eylemlerimizi, sesimizi, polis barikatı ile gerilletmek istiyor. Bizim yasallığımız hakkılğımızdır; meşruluğumuz hakkımız olanların bize verilmesini istememizdir. Biz ekmeğiniz ve onurumuz için çakıyoruz sokaklara. Soygun paketiyle ekmeğimizi çalanlar demokratik haklarımızı da göğüslemek istiyorlar. Ancak tehditlere pabuç bırakmaya niyetimiz yok! ○

"Zorunlu tasarruf soygununa son"

Kamu emekçileri iktidarın soygun politikasına tavırsız kalmadı.

Kamu emekçileri İstanbul Sirkeci'de yaptıkları eylemle 6 yıldır kesilen zorunlu tasarruf kesintisine son verilmesini istediler. 1988 yılından bu yana devletin çalışanlar adına peşin kestiği zorunlu tasarruf kesintilerinin önceden kararlaştırılan süresi dolmasına rağmen DYP-SHP hükümeti bu kesintileri hak sahibi olan çalışanlara vermemekte direttiyor. Bunun yanında tasarruf kesintilerinin toplandığı Kamu Ortaklığı İdaresi, çalışanların şimdi, işveren ve devlet dışında "kendi paylarını almaları halinde işveren ve devlet paylarının faizi ile birlikte yanacağını" belirterek, kendi koyduğu yasayı da kendi eliyle çiğnemiş oluyor.

"Zorunlu tasarruf" kesintilerinin devlet tarafından gasp edilmesine kılıf hazırlanmasına karşılık işçiler ve memurlar dahil önce de işyeri çapında eylemler yaparak, tepklerini dile getirmişlerdi. Genel anlamda ilk yaygın ve örgütlü tepki ise kamu emekçileri tarafından gösterildi. Kamu Çalışanları Platformu'na bağlı tüm sendikalar 26 Nisan'da örgütlü bulundukları her ilde aldıkları eylem kararı öncesinde bir dilekçe kampanyası başlattılar. Dilekçeleri 26 Nisan'da yaptıkları toplu eylemlerle Başbakanlığa postaladılar.

İstanbul'daki eylem Sirkeci Tramvay Durağı'ndan pankart ve dövizlerle birlikte yürünmesiyle başladı. Çeşitli işkollarından yaklaşık 3000 memur polisin barikatına rağmen, "Ekonomik Terör Paketine Hayır", "Zorunlu Tasarruf Soygununa Son", "Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz" sloganları atarak postanenin önüne geldiler. Burada basına ve kamuoyuna yönelik olarak hazırlanan bildiriyi Eğit-Sen Genel Başkanı İsmet Aktaş okudu. Bildiride, "Toplumsal yaşamımıza Horzumlama, İSKİ'leme, Lapis'leme gibi deyimler kazandıran bu yağma ve soygun anlayışı halen sürüyor. Halen emekçilerin alın terleri üzerinde zorunlu tasarruf, fon kesintisi, vergi oyunları oynanıyor. Zorla hiçbir söz hakkımız olmaksızın bizlerden, aşımızdan, emeğimizden yapılan kesintiler sürüyor. Bu zorunlu tasarruflar üzerindeki haklarımız bile gasp edilmeye uğraşılıyor. Kendi yaptıkları yasalara bile uymuyorlar," derken, kesintilere son verilmesini ve "bizim istemlerimiz dışındaki tüm kesintileri, patronlara, onların bankalarına aktarılan bizim yarattığımız değerleri geri istiyoruz" talebini tekrarladı. Kamu çalışanları basın açıklamasından sonra İstanbul'dan topladıkları yaklaşık 20 bin dilekçeyi koller halinde Başbakanlığa postaladılar. ○

Eczacılardan ilaç boykotu

Çalışanlardan sigorta ve benzeri primleri peşinen kesen devlet, iş çalışana veya emekli işçiye bunu geri vermeye geldiğinde, verdiğine de, vereceğine de pişman ediyor.

Sosyal Sigortalar Kurumu'nun her ay topladığı yüz milyarlarca paraya rağmen emeklisine sağlık hizmeti vermemesine şimdi de Emekli Sandığı'ndan emekli olanların sağlık ve ilaç problemi eklendi. Emekli Sandığı, eczanelerle anlaşması olmasına rağmen, emeklilere eczanelerde verilen ilacın parasını uzun süredir ödemiyor.

Eczacılar Odası'nın tüm uyarılarına karşın bu durumun devam etmesi eczacıların sabrını taşırdı. Daha önce Emekli Sandığı'na borcunu ödemesi için 18 gün süre tanıyan eczacılar ödemenin gerçekleşmemesi üzerine 25 Nisan'da beyaz önlükleriyle Emekli Sandığı'nın önünde toplanarak protesto eylemi yaptılar. Yüze yakın eczacı Emekli Sandığı yetkililerini uyardıktan sonra, Sirkeci Postanesi'ne kadar yürüyerek Maliye Bakanı'na Emekli Sandığı ile yaşadıkları sorunlar konusunda bilgi veren bir telgraf çektiler. Ayrıca postane önünde basına yaptıkları açıklamada eczacılar, "Ekonomik sıkıntıların ağırlaştığı bu koşullarda emeklilere şimdiye kadar verdiğimiz ilaçların paralarının ekonomik nedenlerle 18 gün içinde ödenmesi gerekirken, 60 gün sonrasına bırakılmaktadır. Bu durumda eczanelerimiz emeklilere ilaç veremeyecek duruma gelmiştir. Sağlıkta gelişecek olumsuzluklardan bizler sorumlu olmayacağız" dediler ○

Karabük'te binler haykırdı: "Anahtardan vazgeçtik fabrikadan vazgeçmeyiz"

5 Nisan tarihli "soygun paketi"ne ve Türk-İş'in ertelemeci tavrına karşın işçilerin öfkesi dinmiyor.

24 Nisan'da Karabük halkı ile birlikte düzenlenen mitingde, Türkiye'nin dört bir yanından gelen demir çelik işçileri, Zonguldak kömür işçileri, Karabük'ün işçisiyle birlikte esnafı, ev kadını, memuru ve öğrencisiyle 15 bin kişi iktidara karşı öfkelerini dile getirdi.

"Anahtardan Vazgeçtik Fabrikadan Vazgeçmeyiz", "Demir Çelik'in Kapatılması Karabük İçin Ölümdür. Ölümle Uzlaşma Olmaz" pankartlarının açıldığı mitingte işçiler hükümeti istifaya çağıran sloganlar attılar.

Karabük'ün kapatılmasına sessiz kalan bölge milletvekilleri Ömer Barutçu, Şinasi Altınel, Adnan Akın da "dostlar alışverişte görsün" misali oradaydılar. İşçiler bu milletvekillerini de protesto ettiler. Mitingte konuşma yapan Öz Çelik-İş Sendikası Başkanı Metin Türker, "Adnan Akın diye bir milletvekilimiz var. Allah aşkına göremiz var mı? Sayın Şinasi Altınel'e bir tavsiyem olacak: Lütfen seçim bildirgeni bir kere daha oku ve büyük bir aynanın karşısına geç, dikkatle aynaya bak, sonra istersen aynaya, istersen yüzüne tükür." dedi.Miting sırasında Hak-İş Genel Başkanı Necati Çelik de bir konuşma yaparak, uzlaşmaya açık olduklarından bahsetti. Bu "uzlaşma"nın altında yatan düşüncelerin ne olduğunu ise açıklamadı. ○

Ceyhan teneke fabrikası işçilerine baskı

Adana (Mücadele)- Taşeronlaşmanın hızlanarak devam ettiği MOSAŞ AŞ'ye ait teneke fabrikasının Tapa, Tenekehane ve Matbaa şeklinde üç bölüme ayrılarak taşeronlaştırılması işçilere yapılan baskıları da beraberinde getirdi.

Zaman zaman işçi kıyımlarıyla karşı karşıya kalan işçiler, sağlıksız çalışma koşullarından dolayı sık sık iş kazalarıyla yüz yüze kalıyorlar. İş kazası geçiren işçilerin ücretsiz izne gönderilmesi işçiler üzerindeki baskıların başka bir boyutunu oluşturuyor. Fabrikanın asıl patronunun ölmesinden sonra fabrikanın hisse sahiplerinden Turgut Yılmaz'ın başını çektiği İşçi düşmanları, yasal entrikalarla işçilerin haklarını gasp ediyorlar. Bunun yanı sıra işçilere baskı uygulayan taşeronlar, fazla parça çıkaran işçilerin primini kendileri alırlarken, az parça çıktığı durumlarda ise primi işçinin ücretinden kesiyorlar.

Uğradıkları haksızlıklara karşı çıkan işçiler ise patronların kiralık muhbirleri tarafından işyeri dışında tehdit ediliyorlar. Patronların kiralık muhbirleri ise Hacı Koç ve soyadları bilinmeyen Hasan, Faruk, Mustafa ve Bahri isimli kişilerdir.

Bütün bunlara karşın Ceyhan Teneke Fabrikası işçileri baskılara karşı mücadele etme kararlılığında olduklarını söylüyorlar. ○

Okullarda sivil faşistlere yer yok

İstanbul Sultanahmet'te "Her Çocuğunuz İçin Bir Ağaç Dikin" yazılı bir pankart gelip geçen hemen herkesin gözüne çarpıyor. Bu pankartın elbette orijinal bir yanı yoktu. Dikkati çeken yan altındaki imzaydı. Çevrecilerin ya da "orman", "çevre" günlerinde belediyenin astığı bir pankart değildi bu. Altındaki imza MHP'ye, yani sivil faşistlere aitti. Hitler'in "hayi"nını, Türkeş'in "bozkurt" işaretini yapmaktan ve halka karşı katliamlar düzenlemekten başka bir işe yaramayan elleriyle, halkımızı ağaç dikmeye çağırıyorlardı.

Elbette ki faşistlerin ağaç dikmeyi çok sevmelerinden değil bu çaba. Bu çaba, sivil faşistlerin kaybettiği tabanını yeniden kazanma ve kanlı yüzlerini demagojik yöntemlerle gizleyerek "genişleme" isteğinden kaynaklanıyor. "Kitle partisi" olma çabasıyla "ülkücüler" neredeyse "biz demokratız" bile diyecekler. Türkeş'in seçim meydanlarındaki "halkçı" söylemleri de bu yüzden.

Geçtiğimiz hafta İÜ Edebiyat Fakültesi'nde başlayan ve iki gün süren sivil faşistleri cezalandırma eylemlerinden sonra, sivil faşistlerin "Ülkücüler" imzasıyla "İstanbul'daki üniversitelerde okuyan tüm öğrenci ve Müslüman Türk milletine" hitaben yazılmış bildirilerinde de aynı çabayı görmek mümkündü. Faşistler "hiçbir öğrencinin öğrenim özgürlüğünün kısıtlanmasını" istemediklerini, bu yüzden "sabırlı" davrandıklarını söylüyorlardı bu bildiride. Faşistlerin "öğrenim özgürlüğü"nü savunmaya soyunmaları boşuna değildir. Her şeyden önce okullarda devrimcilerin kendilerine fırsat vermemelerini "sabırlı olma", yenilgiyi "özgür bir ortamda öğrenim görme hakkı" demagojisiyle gizlemeye çalıştıkları, bildirinin her cümlesinden bellidir. Kaldı ki sivil faşistlerin "öğrenim özgürlüğü"nden ne anladıkları, böyle bir "özgürlük"ten söz etme hakkına ne kadar sahip oldukları, geçmişte ve bugün öğrenci gençliğe yönelttikleri saldırılarıyla, akıttıkları kanlarla ortadadır.

Sivil faşistlerin iki çalışma biçimi vardır. Güçsüz olduğu dönemlerde demagojiye sarılır ve tarafsız kitleyi kendine çekmeye çalışır. Eğer güçlü ise tek yöntemi terördür, saldırıdır. Bugün üstüne basa basa "üniversiteler hiçbir grubun propaganda mekanları değildir" diyorlarsa, bu böylesi bir görüntüye ihtiyaç duyduklarındandır. Kendilerini güçlü hissettikleri noktada, aynı faşistler, bırakın "öğrenim hakkı" tanımayı, hiç kimseye kendi gazetelerinden başka gazete dahi okutmayacaklardır. Güçlü oldukları noktada yapmak isteyecekleri ilk şey okulları faşist işgal altına almak olacaktır. Ki bu '80 öncesi örnekleriyle sabittir. Ama '80 öncesine gitmeye de gerek yok. '78'de oruç tutmadığı için Mehmet Şirin Tekin adlı öğrenciyi öldüren, yine geçtiğimiz günlerde ramazanda açık olduğu için İnönü Üniversitesi'nde okul kafeteryasını basan ve içeriye kimseyi almayan işte bu "ülkücü" gürühtur.

Üniversitelerdeki sivil faşist örgütlenmeye bütün bunları gözden kaçırmaksızın, bu çerçeveden bakmak gerekiyor. Sivil faşistler öğrenci kitlesinden tarafsız kesime oynuyorlar. "Fakültelerde kavga istemeyen, özgür bir ortamda öğrencilik hayatını devam ettirme düşüncesinde olan tüm arkadaşlarımızın yapacağımız toplantıya, forumlara destek olmalarını bekliyoruz." Sivil faşistlerin bildirilerindeki bu sözler belirttiğimiz amaca hizmet ediyor. Açıkçası, "masumane" görünmeye çalışarak, insanları kandırmaya çalışıyorlar. 16 Mart'ları, –1978'de İstanbul Üniversitesi önünde üzerlerine bomba atılarak katlettikleri altı öğrenci– gerçek yüzlerini ortaya koydukları benzer sayısız saldırıyı unuttırmak istiyorlar.

İşte bunun için faşistlerin hiçbir propaganda faaliyetine izin vermemek gerekiyor. Faşistler geri düzeydeki eylemleriyle devrimcilerin nabzını almaya çalışıyorlar. Eğer nabız düşükse ve devrimciler sessizse çalışmalarını daha ileri taşıyacaklardır. Sivil faşistlerin her sözünün, her faaliyetinin, hatta kendilerine "ülkücü" deyişlerinin ardında mutlaka uzun vadede halka karşı işlenecek cinayetlerin, katliamların planları vardır. Duvara asılan bir afiş, bir yazılama, ya da yoldan geçerken omuz atma, laf atma gibi onlara moral kaynağı olacak hiçbir çalışma olanağı tanınmamalı, saldırılarına fırsat verilmemelidir. Daha açık bir deyişle sivil faşistlere okullarda yaşama hakkı tanınmamalıdır.

Bu yanıyla İÜ'deki gelişmeler iyi değerlendirilmeli ve orada atılan adımlar ileriye taşınmalıdır. Elbette okullarda sivil faşistlere karşı alınacak tavrı ortaya koyarken, polisi de hesaba katmak gerekiyor. Çünkü sivil faşistlerle polisi ayrıştırmak artık mümkün olmamaktadır. Öyle ki sivil faşistler kitle kazanmak için geri dururken, onların saldırı yanını polis tamamlıyor. Okullarda birlikte dolaşıp, birlikte çalışıyor, birlikte saldırıyorlar. Bu yüzden sivil faşistlere karşı tavır almak, polise karşı tavır almak demektir. Sivil faşistler polisin gölgesinde yaşıyorlar. İşte bu noktada daha fazla cesarete sahip olmak gerektiği ortaya çıkıyor. Faşizme karşı mücadelede kararlı olmak, bu mücadelenin gerekliliği noktasında kitleleri ikna etmek ve pratikte daha atılgan ve daha cüretli olmak gerekiyor.

Üniversitede molotoflu gösteri

İstanbul Üniversitesi'nde sivil faşistlere karşı gerçekleştirilen eylemlerin bir tanesi de 22 Nisan günü yapıldı. 19-20 Nisan'da dövülerek cezalandırılan sivil faşistler polisin gölgesinde öğrenci gençliğe gözdağı vermeye çalıştılarsa da bu çabaları DEV-GENÇ'liler ve DPG'lilerin ortak düzenlediği gösteriyle boşa çıkartıldı.

DEV-GENÇ'liler ve DPG'liler sivil faşistlere hiçbir fırsatta faaliyet yürütürmeme kararlılığıyla gerçekleştirdiler eylemlerini.

İÜ Merkez Kampusün bahçesindeki forum alanına toplanan yaklaşık 50 kişi molotoflarla yeri yakarak, sloganlarını haykırdılar. Kampus içinde sivil faşistlerin cezalandırılmasından sonra devriye gezen polislerin 10 metre uzağında gerçekleşen eylemde "Kahrolsun Faşizm, Yaşasın Mücadelemiz", "Dün Maraş'ta Bugün Sivas'ta, Çözüm Faşizme Karşı Savaşta" sloganları atıldı. Molotofu gösteriden sonra kitle dağılırken, polis eyleme müdahale etme cesareti gösteremedi.

22 Nisan, İTÜ Merkez Kampus– Devrimciler molotoflu gösterileriyle sivil faşistlere örgütlenme hakkı tanımayacaklarını haykırdılar.

Bu eylemi; sivil faşistleri yalnız bulunca müdahale eden, ancak polisle birlikte olduğunda tepkisiz gösterenlere karşı moral yanı güçlü, öğretici bir eylem; aynı zamanda gerek sivil faşistler, gerekse de polislerin sindirmeye çalıştığı en genaldeki öğrenci kitlesine cesaret vermesi anlamında da yerinde bir eylem olarak değerlendirmek gerekiyor.

Gözaltılar SHP işgaliyle protesto edildi

Sivas (Mücadele)- *19 Nisan günü Sivas büromuzun ve aynı akşam okurlarımızın evleri basılarak Ünal Erdem, Erkan Geçer, Murat Demir, Kenan Kılıç, Harun Koçuşağı, Elmas Durdu, Ulaş Zalım ve Ünal Altınok'un gözaltına alınmasını protesto eden TÖDEF'li öğrenciler 20 Nisan günü SHP il binasını işgal ettiler. Binanın camına "Keyfi Baskılara Son-TÖDEF" imzalı pankart asan öğrencilere partililer müdahale ederek pankartı indirmeye çalıştılar. Buna izin vermeyen öğrenciler SHP'lileri bina dışına çıkarttılar. "Keyfi Gözaltılara Son", "Haklıyız Kazanacağız" sloganları atan öğrencileri SHP'liler polis çağırmakla tehdit ettiler. Öğrenciler gözaltına alınanların serbest bırakılacağı sözü verilmesi ve güvenliklerinin sağlanması üzerine işgale son verdiler.*

Gözaltına alınanlardan Harun Koçuşağı, Elmas Durdu, Ulaş Zamım ve Ünal Altınok aynı günün akşamı, diğerleri ise ertesi gün serbest bırakıldılar.

Zaman gazetesi devrimcileri hedef gösteriyor

Adana (Mücadele)-Zaman gazetesi, öğrencileri hedef göstererek provokasyon yaratmayı hedefliyor. 15 Nisan tarihli Zaman gazetesinde "Gizli el okullara girdi" başlığıyla bir haber yayınlandı. Haberde Çukurova Üniversitesi Bitki Koruma Bölümü 2. sınıf öğrencisi TÖDEF'li Savaş Devrim Şahin, ismi verilerek hedef gösterildi. Habere konu olan olay ise çarpıtılarak yazıldı. Haberde Şahin'in bir türbanlı öğrenciyi dövdüğü ve başörtülü öğrencinin intikamı peşinde olan bir grubun şüpheli öğrenciyi her yerde aradığı yazılıyordu. Oysa olay Zaman gazetesinin çarpıttığı gibi gerçekleşmemişti. TÖDEF'li öğrenci Savaş Devrim Şahin'in 13 Nisan gütü okul kantininde yemek kuyruğunda bir gerici öğrenciyle tartışması Zaman gazetesi sayfalarında "gizli el"lerin öğrencilere saldırdığı, dövdüğü şekline büründü. Hedef gösterilen Şahin bir basın açıklaması yaparak, bu yalan haberden dolayı başına gelebilecek herhangi bir saldırının sorumlusunun Zaman gazetesi ile söz konusu haberin yazarı Vahit Yazgar ile Mustafa Cankurt olacağını söyledi ve bu kişiler hakkında suç duyurusunda bulunarak Zaman gazetesi hakkında dava açtı.

DEVRİMCİ GENÇLİK DERGİSİ ÇIKTI

Devrimci Gençlik dergisinin 28. sayısı Nisan '94'te çıktı. Şehitler Haftası boyunca yapılan anmaların, istikrar paketinin gençlik üzerindeki etkilerinin ve yurdun çeşitli yerlerinden gençlik haberlerinin yer aldığı derginin bu sayısı çıktıktan 3-4 gün sonra DGM tarafından toplatıldı.

Derginin toplatma gerekçesi olarak "Türkiye Cumhuriyeti'nin ülkesi ile milletiyle bölünmez bütünlüğünü bozmaya yönelik propaganda yapmak ve örgüt propagandası yapmak" gösterildi.

Gecekondular tapu değil, yıkım gördü

Yerel seçimlerin ardından gecekondu yıkımları birer birer gündeme gelmeye başladı. Her seçim döneminde olduğu gibi bol keseden vaatlerde bulunarak tapu dağıtmaktan söz edenler, her seçim sonrasında olduğu gibi de bu vaatlerini çabuk unuttular. En temel ihtiyaçlardan birini, barınma sorununu çözmeye çalışan emekçi halk, bugün yıkımlarla yüz yüze geliyor.

Başta İstanbul olmak üzere İzmir, Ankara gibi büyük kentlerde küçüklü büyüklü binlerce gecekondu yerle bir edildi. Ve yüzlerce insan yıkımlar sırasında coplanarak gözaltına alındı.

İstanbul'da 8 Nisan'dan bu yana Gaziosmanpaşa-Küçükköy semtinde 37, Taşocaklarında 20, Maltepe Zümrüt Mahallesi'nde 5, Gülsuyu, Gülensu Mahalleri'nde 60, Küçükçekmece İkitelli'de 60, Maltepe'de 100, Samandıra Kavaklı Mahallesi'nde 5 gecekondu yıkıldı. Ankara Keçiören Belediyesi'nde yönetime gelen MHP'li belediye başkanı, göreve 350 gecekonduyu çevik kuvvet gözetiminde yıktırarak başladı. İzmir'in Buca ilçesine bağlı Çınarlıtepe Mahallesi'nde de 150 gecekondu yıkıldı. Çoğu ilk kez karşılaşmıyor yıkımlarla. Samandıra gibi 3-4 kez yıkım geçirenler vardı.

Yıkımların yaşandığı gecekondu semtlerinden bazılarında insanlar gerek basında, gerekse de televizyon kamera-larında sorunlarını anlatırken, gecekondu yapmanın meşruiyetini savunarak, başka çare bulamadıklarını, konut sorunu çözülmedikçe gecekondu sorununun çözülemeyeceğini, bu noktada iktidarın ve belediye başkanlarının ikiyüzlüce davrandıklarını dile getirmeye çalıştılar.

İkitelli: "Madem Kürtsünüz, Burada Ne İşiniz Var?"

22 Nisan günü İstanbul İkitelli'de 3-4 ay kadar önce yapılan 40 gecekondu geniş güvenlik önlemleri altında yerle bir edildi. Tek odalı gecekondukarı yıkılan insanlar, yıkıntılar arasından seçmeye çalıştıkları briketlerle yeniden ev yapma uğraşı içine giriyorlar.

Evsiz-barksız bırakılan bu insanlar *"Seçim zamanı gelince oyunuzu verirseniz yıktırtmayacağım demelerine rağmen seçimden sonra yaptıkları ilk iş evlerimizi yıktırma oldu"* diye sorunlarını dile getiriyorlardı. İkitelli Ayazma Mahallesi'nde evleri yıkılanlardan Yılmaz ailesinden Hamza Yilmaz şunları söylüyordu: *"Ben Kars'tan yeni geldim. Burada oğlum ve gelinim oturuyordu. Oğlum vatanı görevini yapmak için askere gitti. Şimdi gelinim dışarıda kalıyor. Bu nasıl devlet anlayışı ki bir yandan çocuğumu vatani görev için hizmete çağırıyorlar, diğer yandan evlerimizi yıkıyor. Köyümüzden korucu olmadığımız için zorla göç ettirildik. Buralara geldiğimizde 'Sizler Kürtsünüz, burada ne işiniz var. Burayı da mı Şırnak'a çevirmek istiyorsunuz' diyerek, evlerimizden atmaya çalışıyorlar."*

Adının açıklanmasını istemeyen bir kişi ise şunları söylüyordu: *"Buradaki bütün insanlar Kürdistan'dan kontrgerilanın baskısından dolayı kaçtılar. Hepsinin evleri en az iki kez ya yakıldı ya da tarandı. İnsanlar direnmenin ne olduğunu çok iyi biliyorlar ama yanlarında direnecek insan bulamıyorlar."*

Bir başkası da 10 tane çocuğunu Bitlis'in köylerinde bırakarak buraya geldiğini anlatıyor: *"Ben buraya bir hafta önce geldim, çoluk-çocuğumu memlekette bıraktım. Bütün köy halkını korucu olmaya ve silah almaya zorladılar. Ben silah almayı kabul etmediğim için baskı görmeye başladım. Artık baskılara dayanacak gücüm kalmayınca çareyi İstanbul'a gelmekte buldum. Kürdistan'da yaşadığımız baskılar anlatmakla bitmez."* Anlatırken yüzünde korku ve tedirginliğin izlerini taşıyordu. Her an yeni bir yıkım korkusuyla yaşayan bu insanlar, tek odalı 7-8 kişinin kaldığı evlerde gecelemek yerine, dışarıda yatmayı yeğliyorlar.

Çünkü biliyorlar ki beklemedikleri bir anda gelen yıkım ekipleri, eşyalar evin içindeyken yıkım yaparak gidiyorlar.

23 Nisan Çocuk Bayramı'nda Çocuklara Yıkım Şovu

23 Nisan Çocuk Bayramı'nı "coşkuyla" kutlayan yetkililer, sembolik olarak bir günlüğüne yerlerine oturttukları çocukları bile yıkım için kullanmaktan geri kalmıyorlar. Geçtiğimiz yıl Dersim'de 12 Devrimci Sol gerillasının öldürüldüğünü koltuğuna oturttuğu bir çocuğa "müjde" verir gibi açıklatan, odasına topladığı basın ve TV aracılığıyla hiçbir şeyden haberi olmayan bir çocuğun saflığına sığınıp, kan içiciliğini bir gösteriye çeviren eski içişleri Bakanı'ndan sonra bir belediye başkanı da yıkım emrini bir çocuğa verdirdi.

23 Nisan'da İzmir'in Çiğli ilçesi Belediye Başkanı Galip Öztürk, makamına oturttuğu öğrenciyi yıkım yerine götürerek, yıkım emri verdirtti. Kendi evi de yıkım bölgesinde olan öğrenciye *"Burada benim de evim var. Benim de evimi yıkacaksınız. Burada yaşamak istemiyorum. Bize iyi yerler gösterin, buradan kurtulalım"* dediterek, yıkım emrini verdirttiler.

Ayrıca İzmir'in Buca ilçesine bağlı Çınarlıtepe Mahallesi'nde 21 ve 27 Nisan günlerinde 150 gecekondu yıkıldı. Çevik kuvvet ve panzer eşliğinde gerçekleştirilen yıkımda direnen insanlar yerlerde sürüklenerek, gözaltına alındılar. Eski MHP'li yeni DSP'li belediye başkanı Cemil Şebay, bütün tapusuz evleri yıkacağını açıkladı. Evleri yıkılan gecekondu halkı ise 7 seneden beri burada oturduklarını, belediyede evlerin numara taşları olduğunu, elektrik ve telefonlarının belediyenin kontrolünde bağlandığını söyleyerek, *"Evlerimiz o zaman kaçak değildi de şimdi mi kaçak oldu. Evlerimizin yıkılmasının tek nedeni hepimizin Kürt olmasıdır"* dediler. İnsanlar yıkılan evlerini yeniden yapacaklarını ve buradan kesinlikle ayrılmayacaklarını belirttiler.

Ankara Keçiören belediye başkanlığını alan MHP'li Turgut Altınok'un ilk icraatı da gecekondoları yıktırmak oldu. 6 Nisan günü Keçiören'de bulunan 350 gecekonduyu yıkmak üzere Çevik Kuvvet eşliğinde gelen Altınok diğer gecekonduları da yıkacağını söyledi. Gecekondu halkının yıkıma taşlı-sopalı karşı koyması üzerine çevik kuvvet halka saldırdı. Evler zorla boşaltılarak 350 gecekondu yıkıldı.

Samandıra: Mafya, Refah, Yıkım...

Kartal'a bağlı Samandıra'da da 26 Nisan günü yıkım vardı. Refahlı belediye Samandıra Kavaklı Mahallesi'nde 5 evi yıktı.

1986'dan sonra giderek büyüyen ve 1991'de Kartal Belediyesi'nden ayrılarak belediye haline getirilen Samandıra'da gecekondu halkının sorunları yıllardır devam ediyor. Samandıra Kavaklı Mahallesi (Osmangazi) 1986'dan itibaren yerleşim alanı olarak ortaya çıkmaya başlamıştı. Mahalledeki evlerin kurulu olduğu arazi bu dönemde "Ankara Emlak" adı altında bir büro işleten Fezai Bulak tarafından işgal edildi.

1986 yılında yaşanan ilk yıkım sırasında yıkımlara karşı direnen halktan Yunus Şanlı mafya tarafından öldürüldü. Bu yıkımdan önce evler kurşunlandı ve insanlar tehdit edildi. Amaç, halkı korkutup kaçırmak, arazinin üstüne oturmaktı. Mafyanın bu saldırısından sonra bu kez Kartal Belediyesi tarafından 15 ev yerle bir edildi. Ancak halk vazgeçmedi. Mafya bu kez 1990'da halka önderlik eden Samandıra Kültür Derneği üyesi bir devrimciyi, Metin Topal'ı katletti. Mafyanın dönem dönem belediye ve jandarmayla işbirliği yaparak halka saldırması üzerine mafya lideri durumundaki Fezai Bulak Devrimci Sol tarafından cezalandırılmafya bedi dağıtıldı.

20 Ekim '91 seçimlerinde Samandıra belediye haline gelirken, başkanlığı RP'den Mehmet Sekmen kazandı. Mehmet Sekmen'in 1.5 yıl süren başkanlığı süresince gericilik tırmanırken, 27 Mart yerel seçimlerinden önce Refahlı belediye, evlerin bulunduğu araziyi rayiç bedeli üzerinden halka satacağı vaadiyle halktan oy istiyordu. Bu vaatle seçimi kazanan Refah, seçimlerden sonra vaatlerinin tersine evleri yıkmaya başladı. Samandıra'nın Kavaklı Mahallesi'nde 26 Nisan günü yaşanan yıkımın ardından, mahalleye giderek evleri yıkılan insanlarla görüştük. Kendileriyle görüştüğümüz mahalle halkı, sorunlarını şöyle dile getirdiler.

Varol Burak: *"Şu anda evlerimizin bulunduğu mahalle arazisi Eksişoğlu AŞ tarafından alınmış durumda. Bu arazi şirket tarafından nasıl ve ne şekilde alındı kimse bilmiyor. Bildiğimiz bir şey var. Şirket bu araziye büyük miktarda para ödedi. Duyduğumuz kadarıyla şirket buraya toplu konut yapacakmış. Buraları bize belediye vermedi. Halk arazisi kendi kendine parselleyip evini yaptı. Karşıda gördüğünüz arazi üzerinde, etrafı tel örgülerle çevrili yerde kuran kursu binası yapılıyor. Ve devlet buna ses çıkarmıyor. Ben Ardahan'dan geldim. Evli çoluk-çocuk sahibi insanlarız. Kardeşimle beraber oturuyoruz."*

Evleri yıkılan insanların hemen hepsi benzer şeyleri söylüyorlar.

26 Nisan günü yaklaşık 500'ün üzerinde polis ve Halkalı'dan getirilen jandarmanın gözetiminde 5 ev yıkıldı. Yıkım sabah saat 8.00 sıralarında, insanlar henüz uykuda ve yataklarındayken yapıldı. İnsanların evlerindeki eşyaları bile dışarı çıkarmalarına fırsat verilmeden yapılan yıkımda, evlerde bulunan tüm eşyalar tahrip edildi.

Mahalle halkının direnerek karşı koyması üzerine cop ve dipçiklerle saldıran polis ve jandarmanın saldırısında bir kişi yaralandı. Yaşlı, genç, kadın, çocuk ayrımı yapılmaksızın yapılan saldırı sırasında özellikle kadınlara hakaretler edilerek yerlerde sürüklendiler. Yıkımın hemen ardından polis ve jandarmanın gözleri önünde Eksişoğlu Şirketi'ne ait şantiye binası halk tarafından ateşe verilerek yakıldı. Evsiz kalan insanlar geceyi sokakta geçirdiler. Ertesi gün belediye başkanıyla görüşmeye giden insanlar sonuç alamadıklarını belirtirken, açlık grevi dahil her şeyi deneyeceklerini söylüyorlardı.

9. SÜTUN

Ulusal onursuzluk ve medya...

"Türkiye küçük Amerika olacak"

Bu sözler Cumhuriyet tarihinde bir dönüm noktasını gösteriyordu. Bu sözler ülke topraklarının, değerlerinin, kültürünün emperyalizme peşkeş çekildiği, 50'li yıllarda söylenmişti. 50'li yıllar alçalmanın, aşağılanmanın, ulusal değerlere yabancılaşmanın Türkiye burjuvazisi için bir "kimlik" haline geldiği yıllardır.

Sonrası geldi... 60'lı yıllarda seçim öncesinde ABD başkanı ile baş başa çektirilmiş fotoğraflar bir "gurur" kaynağı olarak sunuldu halkımıza.

Egemen sınıflar alçalmalarını 6. Filo'yu karşılama adına, genelevlerini Amerikan askerleri için hazırlayarak sürdürdüler. Burjuva basın ulusal onurlarına sahip çıkan gençleri "vatan hainliği" ile suçladı.

Bugün ise egemen sınıflar adına Amerika'ya "para istemeye giden" Amerikan pasaportlu bayan başbakan aşağılanmanın en üst boyutunu yaşıyor.

Medya "Amerika benim ikinci vatanım" deyip efendisinin karşısına çıkan başbakanın konuşmalarından, tayyöründen, gözyaşlarından Brezilya dizilerini andıran aşk öyküleri üretiyor. Satır aralarında sırıtan bir üslupla imalarda bulunuyor. "Birbirlerine ne kadar da çok yakıştılar." deyip çöpçatanlığa soyunuyor.

Önceki Amerikan gezisinde, Clinton'un, bayan başbakanın ellerini beş dakika elleri arasında tuttuğunu heyecanla anlattı uşak ruhlu yazarlar. Sonra "Clinton'dan Çillere Destek" diye ekonomiden dış politikaya kadar yapılması gerekenlerin hükümete dayatıldığı bir mektup sızdırıldı medyaya. Aynı uşak ruhlu basın "yatağının baş ucundaki direkt telefonunun" bir gece yarısı çalmasını da övgüyle anlattı. Ve Çiller efendisinin yanına gidip istediklerini *nasıl* harfi harfine yerine getirdiğini anlattı. Medya bu kez ellerini yine Clinton'un avuçları içerisine bırakıp bırakmadığını yazmadı. Ama görüşmenin "Bir hayli duygusal" geçtiği resmi olarak açıklandı. Dillerde dolaşan ise Çiller'in yine ağladığıydı. Sabah gazetesinin eski Mao'cu şimdiki ikinci cumhuriyetçi köşe yazarı Cengiz Çandar'ın yazdığına göre "oldukça duygusal" geçen bu görüşmede Çiller Amerikan başkanının önünde ağladı. Çiller'i bu denli duygulandırıp üzen şeyin ne olduğunu belki buradan kestiremiyoruz. Ama Clinton'un çaldığı saksofondan duygulanmadığını tahmin edebiliyoruz.

Bugün Türkiye'de medya ABD başkanları önünde ezilip, süzülen başbakan karikatürlerinden yatak odası esprilerine gelmiştir. Kendi ülkesinin başbakanını pazarlamanın onursuzluğunu yaşamaktadır.

Medya bugün artık baş başa çekilmiş fotoğraflarla yetinmiyor, "Bir hayli duygusal" görüşmeleriyle, geceyarıları çalan "yataklarının başuçlarındaki telefonlarıyla" övünüyor. Ahlaksızlığı, onursuzluğu erdem sayan medya, genelevlerini Amerikan denizcilerine sunmakla değil, bizzat temsilcisinin ellerini efendisinin avuçları içinde kaç dakika tuttuğu ile onurlanıyor.

Burjuva basın-yayın organları onursuzluğun, ahlaksızlığın, ikiyüzlülüğün içinde yüzüyor. Kimliksizliğinin, kişiliksizliğin, uşaklığın sınırlarını zorluyor. Bugün sayfalarında ezan, bayrak, kuran diyenlerin, kurtuluş savaşını afişlerina alıp "Haydi Türkiye" diye manşet atıp emekçi halktan fedakarlık isteyenlerin, ezanı da, bayrağı da, kuranı da dolardır, doların sahipleridir. Onların bayrağı ABD'nin yıldızlı mavi bayrağıdır.

Bu onursuzluğa son verecek olan ülkemiz emekçi halklarıdır. Emekçi halk bağımsızlık bayraklarıyla, bu aşağılık düzenin üzerine yürüdüğünde, uşak ruhlu kölelerin iktidarı sona erecektir. Ve o zaman Türkiye oligarşisinin temsilcileri ve medyanın uşak ruhlu kalemferi ikinci vatanlarına kaçma fırsatı bile bulamayacaklardır.

Isırgan

Kapalı devre "rüya" sistemi

İki devrimci tutsak DGM'de, duruşma arasında askerlerle sohbet etmektedirler. Askerlerin başındaki astsubay sözü devrimcilerin özgürlük eylemlerine getirir. Ve devrimcilerin her yerden, her fırsatta "firar etmeye" çalıştıklarını söyler. Sözlerinde yakınma ve çaresizlik vardır. Devrimci tutsaklar gülümseyerek, "özgürlük bir tutkudur" derler.

Ardından son aramada "bulunan"(!) çiçek toprağı yüzünden saatlerce sürdürülen tünel araması söz konusu olur. Ve astsubay bu kez sonsuz bir kendine güvenle konuşur;

"Biz artık sizin ne zaman tünel kazmaya başladığınızı hemen anlıyoruz." Devrimcilerin "Bu iş nasıl oluyor?" diye sormalarına bile fırsat bırakmadan sürdürür konuşmasını astsubay: "Sizin tünel kazmaya başlamanız benim rüyalarıma giriyor ve hemen anlıyoruz yine kaçmaya çalıştığınızı."

Devrimciler gülmemek için kendilerini tutarak "Eh, madem öyle, bu gariban askerlere, gardiyanlara ne diye boşuna nöbet tutturuyorsunuz, sen nasıl olsa bizim ne zaman kaçacağımızı rüyalarında görüyorsun..." dediğinde, astsubay bir an duraksar ve yine aynı ciddiyetle yanıtlar tutsakları; "Ama ben rüyalarımı parça parça görüyorum, ya bu arada kaçarsanız."

Bizce devlet bu "akıllı" astsubayı Diazem'lerle sürekli uykuda tutmalı. Mübarek varken kamera, çit vb. masrafına da gerek kalmaz.

Tarihi "eylem birliği"

CHP Genel Sekreteri Ertuğrul Günay "CHP, SHP ve DSP arasında mevcut seçim yasası ve çıkarılması düşünülen herhangi bir anti-demokratik seçim yasasına, son ekonomik pakete karşı eylem birliğiyle işe başlayabiliriz." demiş.

Tabii niye olmasın? Mesala "son ekonomik paket"; SHP paketi açar(!) siz de içindeki zam canavarına oklarınızla saldırıp canavarı doğduğuna pişman edersiniz.

İşe böyle başlayıp giderek büyütürsünüz. SHP iktidarda, siz muhalefette, ne eylem birlikleri olur ama! Başarırsanız tarihe bile geçersiniz. Kolay mı; önce bir icraat, sonra icraata karşı eylem birliği!

"Faşo iktidar"

Yeni Parti Genel Başkanı Yusuf Bozkurt Özal, iktidarı özel radyo ve TV yasası nedeniyle "Faşistlik"le suçlamış. Yusuf Bozkurt Özal şunları söylemiş, "Birkaç olay görünce hemen faşist oluyorlar ve böyle yasalar çıkartıyorlar."

Eksik bir saptama ama her 'yeni'de bu kadar olur. Biz Bozkurt Bey'e propaganda çalışmalarına katkıda bulunmak için bir slogan bulduk." FAŞO İKTİDAR"; yalnız bu sloganın bir sakıncası var. Sadece muhalefette iken kullanılabiliyor!

Bakanın kebap veköfteparasını devlet ödedi

Ye Bakanım ye! Misafirlerin de yesin. Bakma sen bu kendini bilmezlere. Devlet koskoca bakanını, onun kıymetli misafirlerini bırakıp işçilere, memurlara mı kebap ısmarlayacak. Hem onların midesi artık öyle kebap, köfte falan almaz, alsa da öğütmeyi çoktan unutmuştur. Ya sen, senin kıymetli misafirlerin öyle mi? Sizin mideniz maaşallah büyüktür, üç günde on üç milyon ne ki?

Sen bakma bunlara. Ye Bakanım ye! Misafirlerin de yesin.

Bamteli

Tunuk Solunay

Kavganız kavgamızdır

Sıddık ÖZÇELİK
(30 Nisan 1992)

Esma POLAT
(30 Nisan 1992)

Güven KESKİN
(30 Nisan 1992)

Sıddık, Esma, Güven... Adana'da bulundukları evi boşaltırken düşmanın evi sardığını fark ettiler. Onların kitabında teslimiyet yoktu. Tıpkı 12 Temmuz'da, 17 Nisan'da önderleri nasıl sloganlarla karşılamışlarsa düşmanı, onlar da slogana durmalıydılar. Silahsızdılar, ama savunmasız değil.

Hep kavganın kıyısında köşesinde değil, yüreğinde olmak istediler. Bu yüzden düşmana karşı tek silahları inançları ve sloganlarıyla direndiler.

Yaralıydılar. Ölümü karşılarken yoldaşlarına ve Türkiye halklarına bir mesaj bırakmak istediler. Ahlaksızlığın ve onursuzluğun ortasında bir onur abidesi olmak istediler. İnancın adını duvarlara kanlarıyla yazıp, şehit düştüler. Duvardaki kan inançtı artık.

Öztürk ACARİ
(30 Nisan 1988)

Yanıyordu gecekondu. İstanbul Okmeydanı yanan gecekondunun aleviyle aydınlanıyordu. Gecekondunun içinde iki can, iki yürek yanan bedenleriyle zulme karşı direniyorlardı. 1 Mayıs'ın arifesinde yaşam mutlu bir türkü olsun diye, dağlarda ve kentlerde tek tek yakılan ateşlere bir yenisini ekleyerek emekçilerin birlik, mücadele ve dayanışma günlerini kutluyorlardı.

Sen ki bilirsin kır çiçeklerini
Hangi rüzgar dağıtırsa dağıtsın
Düştükleri yerde yeniden çoğalırlar
Taşlara taşça sorarlar baharı
Toprağa toprakça sorarlar
Koysan sığmazlar saksılara
Dağların öfkesiyle uyanır
Yağmurun sevinciyle dağılırlar
Güneşin suları öptüğü zaman
Özgürlük renginde sevgiye açılırlar

Salih KUL
(30 Nisan 1988)

1 Mayıs'ı Dev-Genç'e yaraşır bir şekilde kutlamak istiyorlardı. Bu yüzden pankart hazırlayacaklardı bir gün sonrası için. Darbeci çetenin saldırıları nedeniyle yüzündeki yaralar henüz iyileşmemiş dişlerinin arasından konuşuyordu. "Hani 1977 1 Mayıs'ında Taksim alanındaki anıta sarılı Dev-Genç pankartı var ya, onun gibi olmalı bizimki de" diyordu Uğur. Düşmana karşı kinini, kurşunlar bedenine saplanırken "kalleşlik etmeyin" haykırışlarında ifade ediyordu.

İYÖ-DER'in profesörüydü Şengül. Her şeyi araştırıp, mutlaka mantık süzgecinden geçirip öyle karar verirdi. Bu yüzden arkadaşları ona profesör diyordu. 30 Nisan '93 günü Kadıköy Moda'da katledilen Uğur ve Şengül'ün yarım kalan 1 Mayıs coşkusunu on binlerce emekçi her yıl büyütüyor.

Şengül YILDIRAN
(30 Nisan 1993)

Uğur Yaşar KILIÇ
(30 Nisan 1993)

✓ GECEKONDULARDA TAPU YERİNE YIKIM

■ Seçim döneminde birbirleriyle yarışırcasına tapu vaat edenler, seçimlerden sonra gecekonduları yerle bir etmeye başladılar. Bir ay içinde İstanbul, Ankara, İzmir gibi büyük kentlerde bine yakın gecekondu yıkıldı. Siyasi iktidar gecekondu yıkımlarıyla; yoksulluğun, baskının büyük şehirlerin varoşlarına sürüklediği insanları, daha fazla yoksulluğa itiyor.

■ Gecekondu halkının sorunlarına çözüm bulacak olan kendi yaratacağı örgütlülüklerdir. Oligarşi gecekonduları "terör yuvası" olarak gösteriyor. Ve gecekonduda yaşayan emekçi halkı sahiplenen devrimcileri kitleden koparmaya çalışıyor.

Yazısı sayfa 21'de

✓ RUANDA'DA AŞİRETLER SAVAŞI

■ Ruanda'da bugün yaşanan kanlı katliam emperyalistlerin sömürgecilik dönemlerinde halklar arasında ektikleri düşmanlık tohumlarının bir sonucudur.
Aşiret yapısını aşamayan siyah halklar arasındaki bu kanlı savaştan kârlı çıkan emperyalistler, generaller ve savaş ağalarıdır.
Çözüm halkların kardeşliği temelinde emperyalizme karşı mücadelededir.

■ UZLAŞMANIN GELDİĞİ YER: DÜZENE POLİSLİK

El Halil'de katledilen onlarca Filistinli'nin kanı yerde dururken, FKÖ önderliği, siyonistler adına Filistinlilere polislik yapmaya hazırlanıyor.
FKÖ'nün yerel polislerini 4 milyon dolar veren ABD finanse ediyor.

Yazısı sayfa 14'te

✓ OKULLARDA SİVİL FAŞİSTLERE YER YOK

■ Üniversitelerde taban bulmaya çalışan sivil faşistler gerçek yüzlerini gizlemeye çalışıyorlar. Yıllardır öğrenci gençliğin öğrenim özgürlüğünü tehdit edenler, bugün "eğitim hakkından" bahsediyorlar. Onlara bunu söyleten üniversitelerde çetelerini örgütlemede çektikleri sıkıntıdır. Devrimcilerin kendilerine fırsat tanımaması üzerine demagojik söylemlerle tarafsız kitleyi kendilerine çekmeye çalışıyorlar.

✓ İstanbul'da sivil faşistlere karşı tepkiler sürüyor.

Yazısı sayfa 20'de

AJİTASYON-PROPAGANDA

Kitlelerin bilincine ve yüreğine ulaşabilmeliyiz

■ Devrim mücadelesinin vazgeçilmez araçlarından biridir ajitasyon-propaganda. Bugün bu aracı çok daha yetkin ve etkili bir tarzda kullanabilmek zorundayız. Çünkü hoşnutsuzluğun, öfkenin dağ gibi büyüdüğü, sürecin kitle hareketlerine gebe olduğu bir dönemde, kitlelere ulaşmak için yitirilecek zaman yok.

✓ **"Kriz var" demek yetmiyor. Bunu herkes yaşıyor, görüyor. Ajitasyon-propaganda şimdi yol, yöntem, çözüm sunmalı.**

✓ Ajitasyon-propaganda her alanın kendi özgünlüğünü yakalamalı, çağrılarımız bu somutluk üzerinde şekillenmelidir.

✓ **Ajitasyon-propaganda kitlelere kendi gücünü göstermenin ve kitlelerin devrimcilere güvenmesini sağlamanın bir aracı olarak değerlendirilmelidir.**

Yazısı sayfa 12-13'te

Kürt halkı baskı altındayken, Türk halkı özgür olamaz

■ *"Başka bir halkı köleleştiren bir halk, kendi zincirlerini hazırlamaktadır."* (Marks)
Kürt halkına yönelik ulusal baskı politikası, tüm emekçi halklara yönelik bir saldırıdır, baskı ve sömürünün artması demektir.
Üst üste yapılan zamlarla gelen yoksullaşma, ordu ve polis güçlerinin sayılarının ve ülke yönetimindeki inisiyatiflerinin artışı, şovenist ve ırkçı kadrolaşma, tüm bunlar baskı ve sömürü düzeninin zincirlerinin güçlendirilmesidir.

■ Tarafsız ve duyarsız kalmak, oligarşinin baskı ve sömürü düzenini pekiştirme politikasının önünü düzlemektir.

Yazısı sayfa 7'de